Autoare: HERMINA BLACK
Titlu original: *LOREN RUSTON S.R.N*.
Titlu românesc: LOREN RUSTON, SORĂ MEDICALĂ
Traducător: Mihnea Columbeanu
Data finalizării traducerii: 14 iunie 2004
Text coperta a IV-a:

Loren avea senzaţia că venise sfârşitul lumii. Cum putuse Hugh, care o iubise şi se ţinuse după ea timp de şase luni furtunoase, să-i facă una ca asta? Hugh, de care se îndrăgostise în timp ce-l îngrijea, ajutându-l să se însănătoşească, astfel că în cele din urmă ajunsese să-l iubească şi să aibă încredere în el cum niciodată nu i se mai întâmplase.

Nu era decât un singur lucru de făcut. Loren, o soră devotată, a părăsit trista scenă a nefericitei sale poveşti de dragoste, transferându-se la spitalul Henry Durand, din sudul Franţei. Acolo, avea de gând să se adâncească în muncă şi să uite de durerea din inimă. Dar Loren era încă tânără şi pasională din fire, şi avea să afle că până şi o inimă frântă poate învăţa să iubească din nou.

— Ţi-e frică de Hugh Derringham? Ai descoperit că încă mai ţii la el?

Fără nicio ezitare, Loren spuse:

— În niciun caz. V-am spus că m-am vindecat de toate acele sentimente.

— Atunci… din moment ce supraveghetoarea e de acord să rămâi… de ce vrei să pleci de la Henry Durand?

Loren ocoli răspunsul, conştientă că inima ei trăsădoare îi juca din nou feste.

— Nu vreau să plec… răspunse ea încet. Dar cred… totuşi, că ar fi mai bine…

Pentru prima dată, masca seninătăţii, pe care antrenamentul şi experienţa o învăţaseră s-o poarte, îi alunecase complet. Când se întoarse s-o privească, Robin văzu, fără a înţelege pe deplin, ce conflict chinuitor i se reflecta pe faţă. Îl cuprinse un sentiment vecin cu spaima, însoţind cuvintele rostite de sora lui: „Te-ai îndrăgostit de ea?”

Fatidice cuvinte, Frances! îi arătase ceea ce el nici nu bănuise măcar, deşi acum ştia cât de des, când se concentra asupra altor lucruri, îşi amintea dintr-odată o faţă încadrată de un păr şaten-auriu sub boneta de soră, şi bucuria pe care o simţea când, intrând într-o

cameră, o găsea acolo. Ce orb nesocotit fusese! Abia acum înţelegea ce i se întâmplase – că era ceea ce-şi dorise toată viaţa, iar dacă o pierdea acum, în urma ei ar fi rămas un gol pe care nimeni altcineva nu l-ar fi putut umple vreodată.

— Loren…!

Ridicând să repede privirea, Loren îi văzu ochii şi se sculă în picioare.

Şi atunci, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, se pomeni în braţele lui.

— Dragostea mea! îi spuse el. În niciun caz nu poţi să te duci. Am nevoie de tine… te iubesc…

Înnebunită, Loren îşi spuse: „Visez…”

În clipa următoare, buzele lui se lăsară peste ale ei, iar Loren îşi dădu seama cât de perfect, cât de minunat de trează era.

Ceea ce-i dărui în primul sărut n-avea să mai poată fi luat niciodată înapoi. Nimic n-ar fi putut schimba sau clinti din loc devotamentul total al iubirii ei pentru el, şi n-ar fi putut niciodată să-i aparţină mai complet decât în acele momente de perfecţiune.

Cere, *de-o ai în gând*.
Dorinţele ce-s două.
Carne şi duh lăsând
În mâinile-amândouă.

Când sărutul acela lung se sfârşi, Robin o îndepărtă de el.

— E cu putinţă să ţii într-adevăr la mine?

Loren îl privi, cu tot sufletul strălucindu-i în ochi.

— Te iubesc mai mult decât viaţa însăşi, răspunse ea. Dragul meu drag, te iubesc cu tot ce am şi ce sunt. Cu inima şi cu mintea; cum niciodată, nicicând n-am visat că e posibil să iubesc. Te rog, crede-mă şi-ţi promit că niciodată nu te voi dezamăgi, orice mi-ai cere.

— Inima mea!

O strânse din nou la piept, şi rămaseră astfel, până când firea lui realistă îl readuse pe Pământ.

— Dragostea mea, cât de curând poţi fi gata să te măriţi ce mine?

În ochii ei încă mai licăreau stele, dar îl privi surprinsă.

— Robin…

— Da, dulceaţa mea?

— Nu încă. Ştii bine că nu se poate. Munca ta… spitalul…

— Iubirea mea, de ce să se amestece astea în căsătoria noastră? o întrebă el, convins că vorbea foarte rezonabil. Nu-ţi cer să renunţi deja la muncă. Faptul că vei lucra cu mine va face ca totul să fie perfect. Aşa a fost încă de la început, dar eram prea orb şi nătărău ca să ştiu adevăratul motiv.

Îi strânse mâinile într-ale lui, cu pasiune.

— Îmi vei dărui echilibrul pe care nu l-am avut niciodată în viaţa mea – de care aveam nevoie, abia acum îmi dau seama, ca să fiu cu adevărat întreg. Cred, scumpa mea, că ştiam că exişti undeva, în lume, şi că numai tu mi-erai hărăzită.

— Robin… nu te-ai… nu te-ai gândit ce-o să spună sora ta despre… logodna noastră?

— Frances? Ce legătură are cu ea? întrebă Robin, sincer surprins.

Cerule! Cât de neştiutor puteau fi bărbaţii cu adevărat cumsecade! Era posibil să nu fi fost conştient niciodată de ghearele în care-l ţinea strâns afecţiunea surorii lui?

— Nu cred că-i va plăcea prea mult ideea că te însori… cu oricine. Aţi lucrat împreună aproape dintotdeauna, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse el, încruntându-se. Şi vom lucra împreună şi în continuare. Nici nu se poate pune problema să intre cineva pe teritoriul ei.

Şi-ar fi putut aminti că i-l încălcase deja, spre marea nemulţumire a lui Frances, şi că Loren fusese cauza.

— În niciun caz, fu ea de acord. Dar e foarte… unilaterală în gândire. Şi… şi se spune că nu e de părere că un medic ar trebui să se însoare.

Robin râse.

— Dragostea mea, asta-i doar o păsărică din mintea ei. Oricum, mie nu mi-a spus niciodată că nu trebuie s-o fac. Şi în orice caz, continuă el ferm, deşi îi sunt devotat lui Fran, nu e stăpână pe viaţa mea. Cu cât îi spunem mai curând, cu atât mai bine.

„Dar îi displac deja, şi mă tem că acum o să mă urască!" Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar şi le înghiţi. Robin ar fi răspuns că asta era o prostie. Era mai bine să-l lase să se descurce singur cu Frances – sau cel puţin, să afle mai întâi cum avea sora lui să reacţioneze.

Loren bănuia că ştia deja foarte bine – şi deodată, amintindu-şi

prima impresie pe care i-o făcuse Francis Carruthers, simţi un fior de teamă.

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

„Aş fi foarte nefericit, Loren, dacă m-aş aştepta să mă urăşti. Te rog, încearcă să înţelegi. Dragostea e un lucru atât de imprevizibil… Poţi fi atât de sigur că ai găsit-o, şi apoi… uite ce se poate întâmpla. Partea cea mai proastă e că nu poţi să-i tai aripile şi s-o pui într-o colivie. Cred că n-ar fi trebuit să-mi îngădui să cred că dragostea noastră avea să dureze.

Mă exprim prost. Poate crezi că nu-s decât un bădăran fără suflet. Singura mea mângâiere e că eşti atât de splendid de independentă; tu ai munca ta. Cândva, eram gelos pe ea. Simţeam că te făcea să-mi refuzi mereu o parte din tine. Poate că, dacă ai fi…

Dar ce rost are? Ai să mă uiţi. Dar să nu mă urăşti. N-aş suporta gândul…"

În timp ce recitea acest fragment al scrisorii lui Hugh, deşi fiecare cuvânt i se întipărise în minte şi în inima lovită şi îndurerată, Loren se întreba de ce nu se putea îndura s-o distrugă, împreună cu toate celelalte declaraţii pasionale de „dragoste" din partea lui şi scrisorile pe care i le trimisese în cele şase luni de curte intempestivă.

De ce nu putea face efortul de a le privi arzând şi nu se putea hotărî să vadă în cenuşa lor simbolul unei flăcări care murise?

Puse hârtia subţire alături de celelalte, într-o casetă mică de piele, şi o îndesă în fundul cufărului, trântind capacul deasupra; numai de-ar fi putut închide undeva la fel de uşor şi trecutul!

Trecuse unan de când îl îngrijise pe Hugh Derringham în aripa privată, unde fusese internat cu o pneumonie foarte gravă. Auzise despre el şi înainte; îi văzuse fotografiile în revistele săptămânale ilustrate, cu clubul Hunt unde era Maestru asociat undeva în sudul ţării, şi citise despre trofeele pe care le câştigase în competiţiile Punct-la-Punct. Chipeş, atrăgător şi, imediat ce începuse să se întremeze, dispus spre tot felul de avansuri faţă de sora lui medicală. Din acest motiv, la început Loren nu-l prea agrease; nu era genul care

să încurajeze familiarismele din partea pacienţilor şi suferise un şoc înspăimântător descoperind cât de atrăgător era acesta, când o pereche de ochi căprui calzi privind într-ai ei o făcuseră să-şi dea seama că i se tăia respiraţia în cel mai neobişnuit mod. Iar acela fusese începutul.

Ei bine, acum sosise şi sfârşitul.

În timp ce parcurgea coloanele mondene ale unui ziar, într-o sală comună destul de aglomerată, îi sărise în ochi paragraful care avea să-i schimbe viaţa.

Logodna domnului Hugh Derringham cu domnişoara Annette Shenton, celebra moştenitoare americană, a fost anunţată ieri la New York, cu ocazia celei de-a nouăsprezecea aniversări a viitoarei mirese. Domnul Derringham, unul dintre cei mai cunoscuţi călăreţi ai noştri, este filul lui Sir Anthony Derringham, de la Faraway House, din apropiere de Totnes, unul dintre tot mai puţin numeroasele conace rămase în posesia familiei proprietarilor iniţiali. Când se va pune din nou mica problemă a datoriilor de deces, faptul că următoarea Lady Derringham este moştenitoarea unui magnat american al petrolului ar trebui să aibă o anumită importanţă. Întrucât mama domnişoarei Shenton a murit recent, înţelegem că nunta va fi foarte discretă, dar neîntârziată.

Până când primise de la Hugh scrisoarea în care-i spunea despre întâlnirea cu Annette, atâta era tot ce ştiuse despre schimbarea sentimentelor lui pentru ea.

Aproape că terminase de împachetat şi, când privi în jur, prin camera unde locuise cinci ani de zile, avu impresia că goliciunea acesteia reflecta pustiul din inima ei.

Îşi îndreptă mecanic boneta, privind în oglindă, care-i arăta o fată înaltă şi zveltă, în uniformă de soră medicală. Ochi verzi şi păr şaten-auriu, o gură fermă şi frumos conturată. Se învăţase să nu-şi trădeze sentimentele. Numai când era luată pe nepregătite, în ochii ei se zărea umbra care la vârsta aceea n-ar fi trebuit să existe.

„*Acea dragoste, nu dragoste se numeşte.*

Ce se schimbă când schimbarea-ntâlneşte…"

Aceste cuvinte din sonetul ei favorit îi răsunau în minte, răsucindu-i un pumnal în piept şi făcând-o să se întrebe cât de adevărate erau.

Dacă un bărbat încetase s-o mai iubească, îi răpise inima şi i-o

frânsese chinuitor, nu însemna că o lăsase fără simţire. Asta era partea cea mai umilitoare.

„N-ar fi suportat" dacă-l „ura". Aşa să-i ajute Dumnezeu, n-avea să-l poată ierta niciodată.

* * *

Cinci minute mai târziu, se afla pe palierul larg dintre secţia Queen Elizabeth, unde fusese soră adjunctă timp de opt luni, şi secţia George VI, unde vedea pacienţii bându-şi ceaiul.

La ora aceea, în marele spital domnea liniştea. O linişte atât de adâncă, încât parcă i-ar fi auzit bătăile inimii. Pentru Loren, însă, locul unde învăţase cu atâta sârguinţă şi lucrase aproape cinci ani avea să fie întotdeauna ca o făptură însufleţită, care respira.

St. Benedict's – sau „Ben's", cum îl numeau cu afecţiune angajaţii – nu era un spital nou. Faţada sa destul de dărăpănată privea spre râu de aproape două sute de ani, şi cu toate că în ultimul deceniu se făcuse mult pentru a-l renova, era departe de a arăta ca acele instituţii moderne care făceau bucuria personalului medical. Dar, printre grupurile de oameni devotaţi care absolveau şcolile de medicină circulau câteva nume faimoase, iar „Ben's" impunea o loialitate extraordinară.

A doua zi, însă, Loren avea să-l părăsească pentru totdeauna. Nu numai spitalul, ci şi Anglia. Fusese nebună, oare, să creadă că schimbând decorul avea să-şi găsească liniştea?

Ei bine, acum era prea târziu ca să se mai gândească la asta.

Îndreptându-se spre o uşă cu inscripţia „Privat", bătu în geamul mat şi, ca răspuns la invitaţia de a intra, o deschise şi păşi înăuntru.

Femeia înaltă, în halat bleumarin şi bonetă albă cu panglică, însemnele surorii şefe, puse ibricul electric la loc pe trepied şi întorcându-se să aşeze pe o tavă ceainicul pe care tocmai îl umpluse, îi zâmbi fetei de lângă uşă.

— Ia loc, Loren, o invită ea, cu o voce contralto caldă. Tocmai am făcut ceaiul.

Apoi, în timp ce fata pornea spre scaunul indicat, se aşeză şi începu să-l toarne.

— Nimic nu se compară cu un ceai bun, comentă ea veselă, deşi trebuie să spun că prefer marca mea, nu lichidele alea toxice după care vă daţi în vânt voi, ceilalţi. Nu prea are rost să fii soră şefă, dacă nu-ţi poţi face micile capricii.

Ochii ei negri licăriră, iar Loren, simţind că roşea, se întrebă dacă exista ceva ce sora şefă nu reuşea să afle – până şi faptul că personalul pomenea pe la spatele ei, cu ironie afectuoasă, „micile capricii ale Hildei”.

Născută în Canada, Hilda Selwyn avea o frumuseţe senină şi nişte maniere calme care mascau faptul că putea aplica o disciplină de fier ori de câte ori găsea de cuviinţă. Cu toate acestea, Loren considerase că era un privilegiu să lucreze în subordinea ei şi ştia că sora şefă era persoana care avea să-i lipsească cel mai mult în noua ei viaţă.

Şi totuşi, oricât îi erau de valoroase serviciile, sora Selwyn jucase rolul principal în plecarea ei. Iar Hilda, care putea identifica o soră devotată cu o precizie fără greş, se ataşase de ea din primul moment.

— Ia-ţi ceaşca, spuse ea. Biscuiţii sunt în cutia de lângă tine.

Apoi, în timp ce se instalau mai bine pe scaune:

— Ei, cum te simţi? Cam ciudat?

— Mai rău, soră, şi… nu pot să suport, recunoscu Loren. Sper să nu par nerecunoscătoare.

— Câtuşi de puţin.

— Am… am crezut că ştiam ce voiam.

Zâmbetul lui Loren era nesigur.

— Dar… mă simt sfâşiată în două.

— Ştiu, draga mea, răspunse cu blândeţe femeia mai vârstnică. Dar sunt sigură că vei fi mai fericită, o dată ce-ai să te acomodezi la Saint Philippe. O ţară nouă, un nou loc de muncă, alt mediu… Crede-mă, te va ajuta să uiţi.

Văzând umbra de amărăciune care trecu pe chipul fetei, continuă:

— Ştiu că-ţi spui că uşor mi-e mie să vorbesc, să filosofez pe seama suferinţei altcuiva, dar oricât de greu ţi-ar veni a crede, într-o bună zi vei întâlni pe altcineva – da, da, aşa va fi! insistă ea, când Loren scoase un mic sunet de protest. Eşti o soră minunată, dar nu eşti genul croit să străbată în singurătate drumul vieţii.

— Niciodată nu voi mai avea încredere într-un bărbat – niciodată-n viaţa mea. Asta mă doare cel mai rău, soră. Niciun moment nu m-am aşteptat să simt o asemenea înverşunare.

— Înverşunarea nu ajută la nimic, dar o să treacă, o asigură

Hilda Selwyn. Într-o zi, pe neașteptate, vei privi în urmă și totul ți se va părea doar un episod neînsemnat din trecut, iar cicatricea nici măcar nu va mai fi vizibilă. Bucură-te că ai trecut printr-o experiență pe care ai s-o poți uita. Eu am putut doar… să mă obișnuiesc cu a mea.

— A dumneavoastră?

— Da. Bărbatul cu care urma să mă căsătoresc a murit într-o prăbușire de avion. A scăpat cu bine din război și… tocmai se întorcea din Est, când s-a întâmplat nenorocirea.

— O, ce rău îmi pare să aud! exclamă Loren. Vă mulțumesc că mi-ați spus.

— Voiam să știi că există și lucruri mai rele decât… deziluziile temporare, zâmbi ușor sora șefă. Ți se răcește ceaiul. Iar acum, în legătură cu noua ta slujbă. Vei dobândi foarte multă experiență. Țara e minunată. Robin Carruthers e un om extraordinar – și un medic cum rar întâlnește; poate să facă adevărate minuni. Cum ți-am mai spus, sora lui, Frances, a fost colegă cu mine la școala de surori medicale, deși e mai în vârstă cu trei sau patru ani. Ne-am angajat împreună aici.

— Dar… nu știu de ce… am crezut că domnul doctor Carruthers e mai bătrân, spuse repede Loren.

— Deloc. Și el a studiat la St. Benedict's, dar Frances și cu mine aproape terminaserăm cursurile când a început el. După ce și-a luat diploma, a fost medic aici vreo doi ani. Pe urmă, doctorul Harvey Kedleston, care era medicul nostru consultant principal, a hotărât să deschidă o clinică la Nisa, și i-a propus lui Robin să-i fie partener. A acceptat, după câteva ezitări, și astfel a început povestea succesului lor. În primul său an în sudul Franței, Harvey Kedleston a murit. Robin și-a continuat activitatea și, printre alți pacienți, l-a îngrijit pe Henry Durand, un francez care obținuse cetățenia americană după Primul Război Mondial, se îmbogățise și se întorsese în patrie. Suferea de o boală rară și obscură, pe care niciunul dintre specialiștii consultați nu i-o putuse diagnostica, până când soția lui l-a consultat pe Robin Carruthers, al cărui tratament a prelungit viața lui Henry Durand cu doi ani, pe lângă că i-a ușurat mult suferințele. Când femeia a murit, la un an după soțul ei, i-a lăsat doctorului Carruthers castelul de la Saint Philippe, plus o sumă de bani considerabilă, cu condiția să amenajeze un spital și o clinică privată pentru pacienții englezi și americani, și să-i dea numele soțului ei.

Și astfel a luat ființă spitalul Henry Durand. Frances a devenit

supraveghetoare şi sunt sigură că a contribuit la succesul lui, deşti Robin, desigur, e sufletul instituţiei.

— Nu s-a căsătorit? întrebă Loren.

— Nu, se încruntă uşor sora şefă. Găsesc că e mare păcat, dar îl absoarbe munca – oricum, ai să-ţi formezi propria opinie. El şi Frances îmi sunt oarecum prieteni, dar cred că aş fi pierdut legătura cu ei după ce am venit în Anglia, dacă printr-o coincidenţă cam nefericită n-ar fi ajuns aici din Canada, unde s-a născut Robin. Atât tatăl, cât şi bunicul lui, au fost medici. Părinţii lui Robin au murit în epidemia de gripă, iar Frances – care e cu doisprezece ani mai mare decât el – s-a hotărât să-l aducă în Anglia, unde nişte rude se oferiseră să-l ajute la studii. Frances e înnebunită după medicină, şi s-a hotărât să şi băiatul s-o studieze. A făcut mari sacrificii ca să se asigure că urma cele mai bune cursuri – deşi nu cred că în calea lui Robin ar fi putut sta vreun obstacol. E un medic înnăscut.

— Sunteţi mândră de el, nu-i aşa?

— Foarte. Îl consider unul dintre cei mai minunaţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată – vorba aia, „tare ca fierul, iute ca oţelul”!

— Şi… sora lui? îndrăzni Loren.

— Frances?

Hilda Selwyn se încruntă uşor.

— Nu e o femeie de care să te poţi apropia prea uşor, teamă mi-e. Ne ştim de douăzeci de ani, şi mărturisesc că niciodată n-am putut-o cunoaşte cu adevărat. Îşi iubeşte munca, dar e captivată de cariera lui Robin. I-am spus că eşti o soră atât de bună, încât vei fi un mare câştig pentru spital. Cred că asta-i tot ce aşteaptă de la tine.

Loren zâmbi.

— E clar că şi ea este o perfecţionistă, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Şi, atâta vreme cât arăţi că ai simţul datoriei, sunt sigură că va fi satisfăcută. Din ce mi-a spus Robin în scrisoare, au mare nevoie de surori bune – preferă să fie englezoaice, pe cât posibil, ceea ce l-a făcut să profite imediat de ocazie, când i-am spus. Sunt sigură că ai să te acomodezi, adăugă ea cu convingere.

Loren era mai sceptică. O fi fost doctorul Robin Carruthers un medic excelent, dar ea avea impresia că se lăsa dominat de sora lui, care părea o adevărată amazoană. Apoi, cu un sentiment de repulsie, se întrebă: „Ce-mi pasă mie cum sunt ca oameni, atâta vreme cât munca e interesantă, şi voi fi ocupată cu destule ca să… nu mă mai

gândesc la nimic?”

* * *

Saint Philippe era un cătun cuibărit în inima Alpilor Maritimi, la capătul unui drum şerpuitor care făcea legătura între mare şi munţi, până la marele castel construit pe coastele acestora, de unde se vedea coborând în spirală şoseaua spre sat.

Se afla destul de aproape de Nisa pentru ca fermecătorul oraş să fie uşor accesibil, şi destul de departe de şoseaua principală pentru a fi scutit de traficul prea intens. Cele câteva case ale sătenilor, cu biserica mică şi foarte veche, a cărei turlă pătrată se înălţa deasupra prezbiteriului cu pereţi albi şi acoperiş de ţigle verzi, rămăseseră încă nepângărite de turişti. Castelul găzduia acum spitalul şi clinica privată ce deveniseră vestite pe toată Riviera şi dincolo ce hotarele acesteia.

Când taxiul coti pe poarta de fier forjat, în faţa lui Loren se ivi un edificiu uriaş, cu numeroase ferestre strălucind în lumina soarelui.

Se înălţa în fundul curţii pătrate, pline cu ronduri de flori şi mărginite pe trei laturi de versanţii împădurite ale munţilor. Privindu-l, Loren fu uşor şocată să constate cât de puţin semăna cu un spital.

Şoferul de taxi, care spre uşurarea ei vorbea o engleză acceptabilă, cu accent american, îi spusese că ştia locul.

— Vă las bagajul în spate, labirou, mam’selle, o informă el. *Bonne chance*!

Şi, cu un salut înflorit, demară, dispărând după colţul clădirii.

Loren urcă treptele, întrebându-se un moment încotro s-o ia.

* * *

Obişnuită cu zarva şi agitaţia din holul de la intrarea în St. Benedict’s, fu frapată de tăcerea şi pustietatea noului spital. Oprindu-se în holul mare, cu lambriuri, de unde o scară lată urca spre galeria cu balustradă de deasupra, Loren privi în jur. Nu făcuse niciodată muncă de sanatoriu şi, un moment, îşi spuse: „Asta nu-i specialitatea mea…”

În clipa aceea, pe palier apăru o siluetă în alb şi, văzând-o, coborî grăbită.

Loren se pomeni faţă-n faţă cu o fată cam de vârsta ei, în uniformă de soră. Ochii ei strălucitori îi întâlniră privirea şi, cu o voce plăcută, în care se simţea o sugestie de accent irlandez, fata exclamă:

— Dumneavoastră trebuie să fiţi sora Ruston. Am văzut maşina

plecând şi era să fac o criză. Înţelesesem că urma să veniţi abia diseară, nu?

— Da, eu sunt Loren Ruston. Am telegrafiat ca să anunţ că vin cu avionul. S-a întâmplat ceva cu biletul de tren – cei de la agenţie au greşit data.

Cu o căldură prietenoasă, cealaltă fată îi strânse mâna, zâmbindu-i larg.

— Eu sunt Kate Connor. Oricum, vine aţi venit. Urmaţi-mă şi am să vă arăt camera; supraveghetoarea nu e liberă acum, dar o vom anunţa pe secretară că aţi venit.

Traversând holul şi străbătând un coridor scurt, intrară pe o uşă cu inscripţia „Informaţii", unde o franţuzoaică brunetă, cu halat bleumarin sobru, ridică privirea de la biroul ce părea să ocupe jumătate din mica încăpere.

— A venit sora Ruston din Anglia, Madame, spuse scurt Kate Connor, şi nu era nimeni în faţă s-o întâmpine.

— *Ah*, *quel dominage*! exclamă Madame. Dar n-o aşteptam… A, stai! Da, a fost greşeala mea, am primit o telegramă. A venit după ce am vorbit cu supraveghetoarea, azi-dimineaţă, şi pe urmă m-am luat cu treburile…

— Ştiu. Sora Ruston ne va ierta. Dar s-o anunţaţi pe supraveghetoare – când puteţi. Eu o duc pe soră în cameră, acum. Veniţi cu mine.

Peste două-trei minute, ieşind din lift, Loren văzu în jurul ei o ambianţă de un soi mai familiar. De pe podul interior care ducea în aripa surorilor, privi în jos spre un alt hol larg. Podul ducea la o serie de coridoare cu pereţi albi care porneau în toate direcţiile, şi peste tot mirosea a curăţenie.

— Majoritatea locuim pe culoarul ăsta, spuse Kate. Scara coboară la laborator, şi la apartamentul patologului, iar în sus e sala de operaţie. Toată aripa asta a fost construită peste faţada iniţială a castelului. Peste pod se ajunge la camerele pacienţilor. Într-acolo, arătă ea printr-o fereastră din capătul opus al coridorului, pe unde se vedea un alt corp de clădire, stau pacienţii mai săraci; aripa a fost terminată abia anul trecut şi, deşi ne-a sărăcit şi pe noi, ne bucurăm că o avem. Cel puţin…

Se întrerupse, apoi adăugă:

— E bucuria doctorului. Visul lui dintotdeauna. Acolo lucrează

ca surori călugăriţele, aşa că nu avem nicio grijă cu personalul.

— Totul e mult mai mare decât crezusem, spuse Loren. Am înţeles că nu erau decât vreo treizeci de pacienţi…

— Atâţia şi sunt, în aripa privată. Dar acela e numai capitalul. Am ajuns.

Deschise o uşă şi o introduse pe Loren într-o cameră destul de mare, cu pereţi sidefii şi perdele de creton cu trandafiri roz la ferestre; acelaşi creton acoperea două fotolii şi divanul cu tăblie albă, din aceeaşi garnitură cu masa de toaletă şi dulapul din perete.

— O, dar e minunat! exclamă Loren.

— Într-adevăr. Supraveghetoarea le face pe surori să se simtă mândre – şi aşteaptă din partea lor o reacţie „corespunzătoare", râse Kate, cam sec.

— Nici nu mă mir.

Loren se duse la fereastră şi văzu afară o grădiniţă interioară, unde iasomia şi bougainvileele înflorite se revărsau ca nişte cascade pe pereţi.

— Am să-ţi aduc un ceai, îi spuse Kate. Azi vei fi liberă toată ziua, dar diseară te va chema supraveghetoarea.

Şi ieşi, lăsând-o pe Loren la fereastră, să se minuneze de liniştea din jur. Dar, în fond, asta îşi dorise; oare nu urma să aibă prea mult timp ca să se gândească?

Nu este mult îi fură aduse bagajele, şi tocmai îşi desfăcea o valiză când Kate reveni, aducând pe o tavă ceainicul, două cești şi restul accesoriilor.

— Mi-am adus şi eu o ceaşcă, o informă ea. Dacă nu se superi… m-am gândit… să te pun la curent cu câteva lucruri.

— Ce drăguţ din partea ta.

Loren luă cărţile pe care le pusese pe noptieră, iar cealaltă fată puse tava în locul lor.

Fără a fi o adevărată frumuseţe, Kate avea o faţă fermecătoare; era o roşcovană cu ochi albaştri ce păreau, la fel ca gura, mereu gata să râdă.

— Slavă Domnului că au trimis pe cineva tânăr! comentă ea. Ai să rezişti!

— Mă voi strădui, cu siguranţă, îi promise Loren. De ce n-aş rezista?

Kate îi aruncă o privire piezişă.

— Depinde cât de devotată eşti, spuse ea sec. Supraveghetoarea e obsedată de surorile „devotate”. Totuşi, e-n regulă, dacă eşti deja ocupată când ajungi aici.

— Ocupată?

Pe faţa lui Kate se ivi un zâmbet cam ştrengăresc.

— Logodită, dragă, sau cu un tânăr curtezan.

Loren roşi.

— Mă tem că nu mă pot lăuda cu asta.

Kate, care era mai intuitivă decât păra, îi văzuse faţa sensibilă înăsprindu-se şi schimbă subiectul.

— Ai călătorit bine?

— Minunat. Acum am zburat pentru prima oară, răspunse Loren – adăugând, pradă unui impuls: mă simt cam ciudat. Întotdeauna e aşa linişte aici?

— Linişte! I-auzi! Ar fi trebuit să fii aici azi dimineaţă. Totul era gata pentru două operaţii minore, şi domnul Calder – ăsta-i chirurgul nostru principal, un medic magnific, dar cam temperamental, ca toţi oamenii mari – pregătise totul. Dintr-odată, ne-am trezit din senin cu o urgenţă abdominală; un tăntălău, îi ardea de vacanţe când ar fi trebuit să fie-n spital (şi membru al guvernului britanic, pe deasupra!), se-apucă şi face un ulcer perforat la Negresco – unde nu-i chiar cel mai potrivit loc din lume pentru ulcere perforate! A trebuit să-l aducă în goana mare şi să ne dea peste cap toate pregătirile, iar domnul Calder nu suportă dezordinea. Totuşi, l-am dres pe ministru la loc, şi când o să plece va fi ca noi, fără-ndoială. Dar, serios…

Loren dădu din cap.

— Se întâmplă adesea. Pur şi simplu nu înţeleg cum rezistă, fără să facă absolut nimic până-n ultimul moment…

— De frică, răspunse succint Kate. Săracii de ei, împietresc de spaimă, şi a-şi dau seama cât mai bine ar fi să se fi tratat de la început.

Mai conversară câteva minute despre meseria lor. Kate învăţase la Dublin, dar lucrase un timp ca soră la Londra, înainte de a veni în Franţa. Era logodită cu patologul rezident, Patrick O’Dare, un tânăr în plină ascensiune despre care „doctorul Robin” avea o părere foarte bună.

— Mă crezi sau nu, Pat nu şi-a putut găsi de lucru în Anglia, spuse ea franc. Noroc că l-a întâlnit pe doctorul Carruthers când era student la St. Ben’s. Aşteaptă doar să-l vezi pe doctorul Robin al nostru,

e o dulceaţă de om – numai, pentru Dumnezeu, să nu dai niciun semn că-l găseşti şi tu aşa!

— Nicio şansă – dar de ce?

În ochii lui Kate luci o luminiţă.

— Păi, cum nu vreau să pierd şansa de a avea o colegă tânără – şi veselă, sper – pe-aici, am să-mi deschid gura asta desferecată şi-am să-ţi spun totul. Numai, pe toţi sfinţii, să nu mai spui la nimeni ce ţi-am zis! După cum vei descoperi, cele mai multe surori sunt de vârstă medie spre babe. Ideea e că avem surori cu foarte multă experienţă (mătuşa mea Molly e una din ele – aşa am ajuns aici). Dar surorile mai tinere au obiceiul, cum vin, să şi plece – şi destul de curând.

— De ce?

— Păi, oftă Kate, adevărul e că nu tuturor le stă mintea numai la treabă – nici măcar când şi-o fac. Dar circulă teoria, şi cred că-i destul de serioasă, că supraveghetoarea tremură de spaimă ca nu care cumva vreuna dintre ele să-l ademenească pe frate-său în mrejele matrimoniale – de ce n-ar putea la fel de bine s-o facă o pacientă, întreabă-mă să te-ntreb! E absolut fanatică; îşi închipuie că doctorii ar trebui să fie ca popii şi să nu se-nsoare niciodată, fiindcă nevestele le-ar da vocaţia peste cap. (Ai să-ţi *ţii* gura, da? Am aflat-o de la cineva care-o cunoaşte de ani de zile.)

— Sigur că da, îi promise Loren, ezitând între dorinţa de a nu bârfi şi sentimentul curios că trebuia să afle mai mult. În fond, nu făcea decât să confirme ceea ce insinuase Hilda Selwyn.

— Ei, vezi tu, se pare că la început a vrut să ajungă ea însăşi doctoriţă, şi a trebuit să renunţe ca să-i plătească lui studiile. Aşa că nu poate decât să-şi sublimeze refulările – sau cum s-o fi zicând – pândindu-l pe scumpul de Robin, săracul, cu nişte ochi de vasilisc, nu care cumva să calce-n strâchini.

— Asta pare să fie gelozie posesivă curată! declară Loren, ridicând din umeri. Ei, îţi dau cuvântul meu că n-am venit aici în căutarea unui soţ. N-am timp de bărbaţi.

„Dar, dacă nu sunt anormali psihologic – sau patologic – s-ar putea să aibă ei timp de tine!" În mod excepţional, Kate îşi ţinu gândul pentru ea.

În schimb, spuse:

— E de-a dreptul ridicol. Nu se uită niciodată nici măcar la cele mai frumoase femei. E prea ocupat. Cu noi toate se poartă ca un scump,

deşi e la fel de exigent şi cu noi, şi cu el însuşi, când e vorba de treabă. Cât despre însurătoare… mare noroc o să aibă femeia care se va mărita cu el.

Îşi termină ceaiul şi se ridică.

— Dacă vrei să arunci o privire prin jur, am timp să te iau într-o scurtă vizită.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Loren, recunoscătoare.

Capitolul 2

După ce Kate plecă înapoi la treburile ei, Loren, neavând nimic altceva de făcut, se hotărî să se plimbe prin grădină.

Din nou, frumuseţea şi pacea din jur părură să-i pătrundă până în suflet – dar în mijlocul acelei linişti bătea inima ei tulburată, amintindu-i de durerea, pierderea şi deziluzia pe care le suferise. Dintr-odată, îi trecu prin minte cât de zadarnice erau încercările ei de a scăpa:

„*Acea dragoste, nu dragoste se numeşte.*

Ce se schimbă când schimbarea-ntâlneşte…"

Nu o afecta atât ceea ce făcuse Hugh, cât ce simţea ea pentru el – aceasta o făcea să se simtă prizonieră. Prin urmare, cum i-ar fi fost posibil să-l uite, sau să găsească orice altă iubire spre a-i înlocui sentimentele faţă de el? Hilda Selwyn se înşela; pentru ea nu exista niciun alt bărbat, şi nici n-avea să existe vreodată.

În timp de gândea astfel, Loren tresări, smulsă din reverie la auzul unui sunet din spatele ei, şi când întoarse capul, se pomeni privind drept în ochii fermi, de un albastru intens, ai unui bărbat.

Posesorul acelor ochi spuse repede:

— Te rog să mă scuzi. Te-am speriat? Sora Connor mi-a spus că ai venit încoace. Eşti sora Ruston? Eu sunt doctorul Carruthers.

După aceea – cu mult timp după aceea – Loren avea să-şi aducă aminte că certitudinea ei că Hugh Derringham n-avea să-i lase niciodată loc în inimă pentru un alt bărbat fusese imediat urmată de sosirea lui Robin Carruthers în locul lui.

Acum, însă, nu avu decât o senzaţie confuză de surprindere, la vederea unui om atât de diferit de aşteptările ei.

Privindu-i chipul slab, cu bărbie pătrată, nas drept şi puternic şi gură fermă, care sugera atât umor, cât şi o nuanţă neînduplecată, Loren îşi spuse că acela nu era un om căruia să i se pună de-a curmezişul. Nu era plămădit dintr-un aluat maleabil pentru mâinile

nimănui.

Ochii aceia albaştri o priveau fix printre genele scurte şi dese la fel de negre ca părul des şi cam nepieptănat, şi deşi acum zâmbea, instinctul îi spuse că ochii lui puteau deveni duri, periculoşi şi reci ca gheaţa, dacă se înfuria.

„… doctorul Robin al nostru, e o dulceaţă de om – numai, pentru Dumnezeu, să nu dai niciun semn că-l găseşti şi tu aşa!…"

Numai astfel nu s-ar fi gândit să-l descrie, deşi când îşi lăsă mâna într-a lui, care i-o strânse scurt şi ferm, se gândi impulsiv că un asemenea om, dacă ar fi fost bolnavă, i-ar fi putut da tot curajul şi încrederea în sine necesare pentru a lupta până la capăt.

Îi răspunse, mai puţin calmă ca de obicei:

— Am… ajuns mai repede decât mă aşteptasem, teamă mi-e…

— Nu are nicio importanţă. Atâta doar că-mi pare rău că n-a fost nimeni să te întâmpine. Din păcate, sora mea nu poate…

Se întrerupse o clipă, adăugând apoi:

— …să te primească decât mai târziu. Mă bucur foarte mult că ai putut veni. Spune-mi, ce mai face Hilda… sora Selwyn.

— Face foarte bine. Am multe motive de a-i fi recunoscătoare.

— E o femeie extraordinară, fu el de acord, cu un zâmbet neaşteptat care-i lumină toată faţa. Să stăm jos.

Îi indică banca unde o găsise, adăugând:

— Sau preferi să vii înăuntru?

— E foarte frumos aici.

— Perfect. Dacă nu te deranjează zidul. Totuşi, lasă-mă să arunc o privire.

Examină cu atenţie pietrele sparte ale zidăriei.

— O.K. Nu e niciun pericol.

Aşezându-se din nou, Loren îl întrebă, curioasă:

— După ce v-aţi uitat, domnule doctor?

— După vreun scorpion, sau un miriapod, poate.

— Dumnezeule mare! Sunt mulţi pe-aici?

— Nu prea mulţi. Dar e mai bine să fim siguri. Odată, am pus mâna pe unul şi după aceea m-a durut foarte rău, câteva zile.

— Ce păcat, spuse Loren, pradă unui impuls, că o grădină atât de frumoasă are şi… latura ei neplăcută…!

— Hai să fim filosofici şi să ne întrebăm dacă nu cumva la fel e şi lumea în care trăim. Aproape întotdeauna există o latură întunecată…

Apoi râse.

— Ce sentenţios sună! Crezi că-ţi va plăcea în Provence?

— Mi-a furat inima de cum am văzut-o. Oamenii mi-au spus că e o regiune care are o anumită vrajă – şi pot să-i cred!

— Minunat. Atunci, o să-ţi placă să lucrezi aici.

— Nu mă îndoiesc.

O privi atent, estimativ, dar Loren îşi dădu seama cât de impersonală era acea apreciere. O evalua ca soră medicală.

— N-ai vrut să rămâi la Ben's? întrebă el pe neaşteptate.

Loren roşi.

— Am vrut… o schimbare.

— Îţi plac schimbările, soră?

— Nu. Mai degrabă, tind să-mi înfig rădăcinile, dar… voiam să scap de… vreau să zic, încercam să ies dintr-un împac, cum mi se părea.

— Înţeleg. Ei bine, ne bucurăm că putem adăuga orice persoană de nădejde personalului nostru de-aici. După cum poate ai auzit, prefer surorile englezoaice – sau, mai bine zis, surorile britanice. Desigur, administrarea colectivului de surori nu mă priveşte, după cum s-ar grăbi sora mea să-mi spună, dar aşa cum îi spun *eu* ei, eu trebuie să lucrez cu ele. Şi am constatat ce fatal de uşor e să-mi fie zădărnicită munca – şi nu întotdeauna din incompetenţă!

Loren înţelegea prea bine ce voia să spună, după ce văzuse amestecul de naţionalităţi de la Ben's. Atâta instruire irosită, atâtea demonstraţii de temperament şi nemulţumiri sau prejudecăţi personale, într-o profesiune în care dorinţa unei munci de calitate depăşise, cândva, asemenea nimicuri.

— Desigur, continuă doctorul Carruthers, aici nu facem instructaj – dorim surori gata instruite, şi cât mai bine calificate. N-ai mai lucrat niciodată în sectorul privat?

— Nu.

Doctorul Carruthers continuă să converseze amabil cu ea câteva minute, dar Loren ştia prea bine că o făcea mai mult din motive profesionale. Apoi se ridică.

— Sunt sigur că vei înţelege curând, spuse el, că aici, la Henry Durand, lucrăm ca o echipă. Nu ne putem încă permite un personal nici pe departe atât de numeros pe cât avem nevoie, aşa că e singura cale de a atinge o eficienţă perfectă. N-o să te deranjeze dacă uneori vei

avea cam multe sarcini?

— O să mă bucur, răspunse Loren cu sinceritate. Îmi pace să muncesc.

— Splendid. Iar acum, hai s-o căutăm pe supraveghetoare. A, uite-o! exclamă el, în clipa când ajunseră la uşă.

Ridicând privirea, Loren o văzu pentru prima oară pe femeia a cărei descriere îi stârnise o curiozitate nu lipsită de teamă.

Până în acel moment, nu se confruntase niciodată cu o autoritate care să-i fie în vreun fel antagonistă; supraveghetoarea de la Ben's, deşi ţinea la o disciplină strictă, făcea parte din generaţia mai tânără şi mai flexibilă.

Când îi văzu pe Robin şi pe însoţitoarea lui, Francis Carruthers se opri la jumătatea scării. Loren observă o femeie elegantă şi înaltă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, excelent conservată şi foarte arătoasă, cu păr arămiu. Purta o rochie violetă cu banderole de organdină albă la manşete şi guler, şi o bonetă apretată în formă de coroană rusească, legată cu o fundă îngrijită cu bărbia fermă – uniforma standard a supraveghetoarei de la Henry Durand. Semăna frapant cu fratele ei, dar Loren avea să descopere curând că în locul căldurii pe care o emana Robin Carruthers chiar şi când era cel mai indiferent, sora lui manifesta o reţinere rece ca gheaţa.

Când ajunseră în dreptul ei, doctorul Carruthers spuse:

— Tocmai o aduceam pe sora Ruston să vedem dacă te putem găsi, Frances. N-ar fi mai bine să intrăm în casă? Afară arde teribil soarele.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc. Mi-a trecut durerea de cap. Bună ziua, soră. Se pare că s-a produs o încurcătură cu sosirea dumitale.

— Bună ziua, domnişoară supraveghetoare. Într-adevăr, teamă mi-e că aşa s-a întâmplat. Nu… nu vi s-a spus despre telegrama trimisă de mine.

Loren nu avea de gând să-şi asume nicio parte din vina pentru cele întâmplate.

Ochii celeilalte femei – spre deosebire de ai fratelui ei, erau de o culoare căprui-închisă, cu punctişoare aurii mici şi ciudate în jurul pupilelor – îi întâlniră pe ai ei cu o privire directă şi necruţătoare, iar Loren îşi dădu seama imediat că pornise cu stângul. Supraveghetoarea era nemulţumită. Dar nu asta o îngrijora cel mai mult. În

personalitatea aceea puternică exista ceva ce Loren simţi imediat că-i era potrivnic.

„Cu siguranţă", îşi spuse ea, „nu şi-o fi închipuind că-i fac deja avansuri doctorului!" Ideea ar fi putut să fie rizibilă, dar cumva nu făcea decât să-i provoace o hotărâre iritată de a da uitării bârfele lui Kate. Nu puteau fi luate în serios, când se afla faţă-n faţă cu femeia aceea rece, de o perfectă stăpânire de sine.

Frances continuă:

— Vom merge în camera mea, soră.

Şi, întorcându-se, intră în casă.

Când o urmă, conştientă că doctorul rămăsese afară, Loren avu un ciudat sentiment de singurătate.

Supraveghetoarea traversă holul şi, deschizând o uşă din dreapta, îi făcu semn s-o urmeze. Când intră, Loren îşi găsi superioara aşezată deja la birou.

Ridicând privirea, Frances îi întâlni ochii şi, când zâmbi, asemănarea cu fratele ei deveni şi mai vizibilă.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton mai prietenos, că a trebuit să vii singură până aici. Secretara mea ar fi trebuit să-mi arate telegrama, dar azi dimineaţă nu a fost efectiv timp de nimic. Ei bine, acum că te afli aici, ia loc şi vorbeşte-mi despre dumneata.

Loren se aşeză pe scaunul indicat, în plină lumină; pe tot parcursul discuţiei, fu conştientă, deşi maniera lui Frances rămase la fel de caldă, că acea căldură nu se regăsea şi în ochii căprui-aurii care o priveau necruţător ca o lampă cu raze X.

* * *

— Şi de ce a trebuit să pleci din Anglia?

Ultima întrebare fusese rostită brusc şi tăios.

— Din… motive personale.

— Înţeleg.

Alte întrebări nu mai urmară, dar Loren era sigură că supraveghetoarea putea ghici în ce constau acele „motive personale". Lui Francis Carruthers nu-i scăpa aproape nimic.

— Ei bine, soră, sunt convinsă că munca şi experienţa dumitale vor fi la înălţimea aşteptărilor, spuse ea pe un ton pragmatic. Dar doresc să fii conştientă de la bun început că aici e nevoie de mai mult decât o simplă eficienţă mecanică. Pretind o loialitate deplină şi neabătută la adresa spitalului – iar spitalul şi interesele lui trebuie să

reprezinte principala preocupare a tuturor angajaţilor.

Vocea ei rece deveni mai profundă, iar înapoia ochilor păru să i se aprindă o lumină stranie.

— Doctorul Carruthers e devotat muncii sale; acest spital e viaţa lui. Şi el, şi în mai mică măsură şi eu, am făcut mari sacrificii pentru a-i asigura succesul – doctorul, te asigur, n-ar recunoaşte acest lucru, dar eu ştiu ce vorbesc. Dacă nu te poţi integra în muncă, în loc de a face ca munca să fie doar o parte din viaţa dumitale, nu-ţi vei avea locul aici.

În timp ce vorbea, se transformase total. Privind-o cu uimire, Loren avea impresia că o asculta pe Sfânta Ioana d'Arc în fruntea trupelor.

— Înţeleg că ai suficientă experienţă în chirurgie, continuă Frances. Iar sora Roscoe are mare nevoie de asistenţă. Vei începe cu ea mâine dimineaţă.

— Am înţeles, domnişoară supraveghetoare. Vă mulţumesc.

Dându-şi seama că întrevederea se încheiase, Loren ieşi din cameră, fără o singură privire în urmă.

În timp ce mergea repede spre lift, pentru a urca înapoi în camera ei, se gândea la femeia pe care o lăsase în urmă. O fiinţă de gheaţă, în adâncurile căreia Dumnezeu ştie ce focuri ascunse ardeau mocnit, pe lângă acel fanatism feroce pe care i se îngăduise un moment să-l întrezărească.

Dintr-odată, în minte îi răsună un ecou al cuvintelor lui Robin Carruthers:

„Aproape întotdeauna există o latură întunecată…"

Un fior ciudat o trecu pe şira spinării. Fanaticii puteau fi periculoşi.

* * *

— Dacă nu se iveşte vreo urgenţă, ar trebui să te poţi relaxa vreo două zile, soră.

— Nu simt deloc nevoia, domnule doctor Carruthers.

— Ei bine, o meriţi. Ai făcut o treabă excelentă cu o pacientă foarte dificilă, şi-ţi mulţumesc pentru ajutor.

Spre propria ei descumpănire, Loren se pomeni roşind de plăcere. Cumva, se simţea ca şi cum Robin Carruthers i-ar fi prins în piept o medalie.

— Nu e minunat că a plecat ca nouă? întrebă ea.

Robin Carruthers râse.

— Aproape şi mai şi ca nouă. Ei bine, vezi să nu se întâmple vreun necaz, adăugă el, cam repezit.

Privindu-l cum se îndepărta, Loren zâmbi uşor, iar Kate Connor, care tocmai venea spre ea, o întrebă:

— Ce te amuză, Ruston? Dacă găseşti ceva vesel aici pe ziua de azi, ai mai mult noroc decât mine.

— Biata de tine. Ce s-a întâmplat, ai încasat-o? întrebă Loren cu compasiune.

Încă din primele zile ale celor cinci săptămâni pe care le petrecuse deja la Henry Durand, descoperise că sora Connor dădea adesea de necazuri.

Cealaltă fată râse cu amărăciune.

— Şi-ncă cum! M-am dus doar până la laborator, să iau un specimen pentru domnul Calder. Recunosc că n-ar fi trebuit să mă aşez pe masă, dar dacă idiotul ăla de Pat nu-ncepea să facă prostii, n-ar fi contat. Dă-mi voie! N-a fost norocul meu că supraveghetoarea – care-n orice caz trebuia să-şi facă rondul tocmai la ora aia – a trecut şi ne-a auzit râzând? Băi nenică, ai fi zis că eram cea mai decăzută femeie, dac-o auzeai cum mi-a vorbit pe urmă. „Conduită inadmisibilă la datorie…!" Pe toţi sfinţii! Dacă nu era mătuşa Molly, care-i cam singura persoană care poate să se descurce cu Maiestatea Sa când îi sare ţandăra, cred că azi m-ar fi expediat cu toate catrafusele.

— Kate, zău că eşti o fraieră! exclamă Loren, deşi nu fără înţelegere. N-ai avut destul timp liber în care să-ţi fac de cap cu iubitul tău?

— Ce ştii *tu* despre asta? i-o întoarse Kate, făcând gropiţe în obraji. O călugăriţe pur-sânge, asta eşti tu, fata mea. Cred că şi Maiestatea Sa zice la fel, altfel ar deranja-o mai mult că-ţi petreci atâta timp cu Robin al nostru.

— Nu fi proastă! replică Loren aproape tăios. Şi într-o zi, când o să te-audă că-i zici „Robin al nostru", iar ei, „Maiestatea Sa", atunci să vezi scandal!

— Iubito, pentru asta m-am născut – cum mă vezi şi cum te văd. Oricum, nu mi-a anulat învoirea pentru mâine seară, aşa că ne-aşteaptă câteva ore de dezmăţ. N-ai nimic de făcut acum, nu-i aşa?

— Pe moment, nu.

— Atunci, hai sus să bem un ceai până nu pune ochii pe noi sfatul bătrânilor.

Când cele două fete intrară, camera comună, mare şi însorită, cu pereţi într-o nuanţă delicată de roz şi perdele înflorate era pustie. Se aşezară la o masă de lângă fereastră şi, în timp ce-şi beau ceaiul, Kate întrebă:

— Duodenală ta a plecat azi, nu? cred că chirurgul care a trimis-o încoace a fost destul de dezamăgit. Credea c-o să-i găsească cine ştie ce minuni în burtă dac-o deschidea.

— Ei, n-a fost nevoie, spuse Loren. Doctorul Carruthers a spus de la început că nu era nevoie de operaţie – şi, ca de obicei, a avut dreptate.

Kate zâmbi.

— Salut! Bine-ai venit în gaşcă!

— Ce gaşcă?

— Aia care cântă: „nu-i doctor în univers / ca al nostru Carruthers".

— Ar fi trebuit să fiu o proastă ca să nu-mi dau seama ce bun e, răspunse senină Loren. Nu, Kate, n-am să intru în fan-club. Cred că nici el nu-i întotdeauna infailibil – deşi n-am auzit niciodată pe vreunul dintre voi s-o recunoască.

— Mă rog, nu-i *totalmente* un făcător de minuni, deşi nici mult nu mai are, se încăpăţână Kate.

Loren râse.

— Ei, nici nu mă mir, când unei grămezi de admiraţie nedezvoltată ca tine i se scurg ochii după el.

— După munca lui, răţuşco – rogu-te-aş! Ce, vrei să-ţi iei adio de la mine?

La asta, Loren se încruntă.

— Ştii, Kate, cred că te înşeli. Nu mă aştept ca soră-sii să-i intre vreodată-n cap că doctorul Carruthers ar risca să se-nsoare. E atât de clar că trăieşte numai pentru munca lui. Am avut privilegiul să lucrez cu el şi recunosc că poate fi fermecător…

— Poate fi fermecător ca dracu', dacă iese ceva aiurea.

— Chiar aşa, şi sunt sigură că în viaţa lui n-ar visa să se uite la o soră – nici dac-ar fi ca Venus de frumoasă. Adineaori s-a purtat foarte frumos cu mine, mi-a mulţumit şi a părut aşa de uman, dar numai în sens profesional; în afară de faptul că surorile sunt o parte necesară din materialele pentru depanarea maşinii, ele pur şi simplu nu există. Mă îndoiesc că ţi-ar putea spune vreodată cum arăt, măcar. Cu

siguranţă, supraveghetoarea trebuie să ştie asta, nu?

Kate ridică din umeri, neîncrezătoare.

— Oricum, e destul de drăguţă cu tine, nu-i aşa?

— Politicoasă. N-are ce cusururi să-mi găsească.

Ştiind-o pe Kate, care era o scumpă, dar avea gura cam spartă, Loren se abţinu să adauge că era sigură că Francis Carruthers continua s-o antipatizeze – şi, poate, o lăsa să trăiască acolo în condiţii suportabile numai fiindcă probabil îi scrisese Hildei Selwyn şi aflase de ce simţise nevoia acelei schimbări.

* * *

În seara următoare, Loren se duse la Nisa cu Kate, Pat al ei şi Raoul Delfontin, asistentul chirurgului rezident şi, incidental, unul dintre singurii trei francezi din personalul medical.

Raoul, care avea douăzeci şi opt de ani – căci, cu excepţia chirurgului rezident, care avea cincizeci, Robin prefera tinerii proaspăt ieşiţi din spitalele unde-şi făcuseră stagiul – promitea să devină un chirurg foarte bun, dar era şi un tânăr vesel şi plin de vino-ncoa', care încă nu ajunsese la stadiul de a lua viaţa în serios, oricât de responsabil lucra. Avea ochiul ager al francezilor pentru fetele drăguţe şi nu avusese nevoie de nicio încurajare ca să avânte – poate mai entuziast decât de obicei – într-o *affaire de coeur* cu cea mai recentă şi mai atrăgătoare soră de import din Anglia.

Faptul că Loren nu părea să-l încurajeze îl intriga cu atât mai mult, căci avea un temperament masculin tipic şi prefera mai degrabă să vâneze decât să fie vânat.

După cină, pe care o luară într-o fermecătoare braserie de pe Quay des États-unis, cei doi logodnici porniră de capul lor, în timp ce Raoul Delfontin şi Loren se plimbau pe Promenade, unde o lună argintie uriaşă se înălţa deasupra apelor de safir ale Mediteranei.

Raoul o luă de braţ şi, după un timp, o cuprinse pe după umeri.

— Şampania şi luna te afectează rău, îi spuse Loren. O să fii mahmur.

— *Oh*, *Mon Dieu*! Voi, englezii, oftă Raoul. Lăsaţi să se piardă atâtea. De ce există luna, *chérie*? Nu ca să trimiţi căţei în rachete, „puff", să bată la uşa din spate, ci ca să te împrieteneşti cu bărbatul care vrea să sărute o fată drăguţă. Eşti o *şi jolie fille* în seara asta, aşa că de ce nu putem fi şi noi *appy*?

Loren râse cu indulgenţă. În fond, era inofensiv – nu juca teatru.

Ea era o *şi jolie fille* în seara aceea, mâine seară urma să fie alta, iar poimâine seară, alta…!

Partea agreabilă era că că simţea că o plăcea într-adevăr, şi erau deja buni prieteni.

După incidentul cu Kate din ajun, Pat era hotărât s-o aducă înapoi la timp. Cele mai lungi învoiri durau până la orele unsprezece, iar cu zece minute înainte maşina lui Pat opri la intrarea laterală.

Raoul se duse direct în camera lui, în timp ce Loren mai întârzie puţin să le ureze noapte bună celorlalţi doi, după care intră şi ea.

După ce verifică avizierul (Frances obişnuia ca, dacă avea nevoie a doua zi pentru ceva de surorile plecate în învoire – un caz urgent, de exemplu – să le lase un anunţ), tocmai se întorcea spre scară, când uşa biroului supraveghetoarei se deschise şi aceasta ieşi.

Văzând-o pe Loren, se opri brusc.

— Soră Ruston!

Vorbea pe cel mai rece şi tăios ton.

— Speram să fi venit de-acum. Tocmai a telefonat doctorul. Ambulanţa va fi aici în cinci minute, şi trebuie să fii pregătită să pleci cu ea. A avut loc un accident. Fratele meu…

— Doctorul Carruthers e rănit?!

Lui Loren îi veni să-şi muşte limba pentru graba cu care se repezise să întrebe, dar Frances părea prea îngrijorată ca să observe.

— Se întorcea acasă şi a văzut o maşină avariată, cu o femeie grav rănită înăuntru. Se pare că mergea spre Monte Carlo, dar distanţa până acolo era prea mare, aşa că a dus-o într-o vilă. Te va însoţi şi doctorul James. Te rog să te grăbeşti.

În cinci minute, Loren era în uniformă şi se întorcea în fugă spre lift, luându-şi mantaua pe ea.

Asistentul lui Robin era deja în ambulanţă, şi peste câteva momente autovehiculul viu luminat porni pe drum, gonind pe sub stele.

Vilase afla pe un drum lateral, între Nisa şi La Turbie. Nu le fu greu s-o găsească iar când intrară în grădină, proprietarul le spuse că era scriitor şi venise acolo să lucreze în linişte. Părea destul de iritat, şi-i mărturisi lui Loren că avea oroare de sânge, adăugând că era…

— …pur şi simplu împietrit, draga mea, nu cumva să-mi moară în casă!

— Nu va muri, dacă domnul doctor Carruthers o poate ajuta,

răspunse Loren.

Robin le ieşi în întâmpinare la uşa camerei unde o adusese pe femeia rănită. Dând scurt din cap spre Loren, îşi întrebă asistentul:

— Ai adus plasma, James?

— Da. Tot ce mi-ai cerut.

— Sper c-am găsit-o la timp, continuă Robin. Biata fată, e strivită îngrozitor, dar mi-e imposibil s-o examinez cum trebuie. Nu cred că are hemoragie internă, însă a pierdut o cantitate enormă de sânge până am venit eu – şi pe urmă a mai durat şi ca s-o scot din maşină. În primul rând are nevoie de o transfuzie.

Când se dădu la o parte, Loren o văzu pe tânăra accidentată zăcând pe studioul lat unde fusese întinsă. Pe sub bandajele care-i înconjurau capul, se vedea că victima era foarte frumoasă la faţă.

În timp ce pregăteau în grabă transfuzia, Robin îi explică încet:

— Era în drum spre Monte – valizele erau destinate pentru Grande. Am telefonat acolo, şi se pare că soţul ei sosise deja şi o aştepta. E pe drum încoace, sper să găsească adresa.

— Bietul de el, cred că e înnebunit de îngrijorate, spuse Loren. Şi e atât de frumoasă…

— Hm, mă tem că o aşteaptă o perioadă dificilă. Mă bucur că ai venit. Am nevoie de un ajutor de nădejde.

Ea pentru a doua oară când Loren avea senzaţia că Robin îi decerna o medalie şi, în timp ce ocolea în partea cealaltă a patului, dintr-odată îşi dădu seama că bătăile inimii i se acceleraseră.

După ce transfuzia se termină, Robin luă pulsul pacientei. Când cineva bău la uşă, întoarse capul, încruntat. Arthur James se duse să deschidă şi reveni murmurând:

— A venit soţul ei. Vreau să-i vorbesc.

— Am să-i vorbesc eu.

Robin se ridică, adăugând peste umăr:

— S-ar putea să mai aibă nevoie de o injecţie, soră. Aş prefera să n-o mişc din loc, dar trebuie să i se facă.

Ieşi, iar Loren auzi câteva momente glasurile celor doi bărbaţi vorbind dincolo de uşa întredeschisă. Se aplecă repede, când tânăra rănită gemu şi se mişcă, şi în acelaşi moment Robin se întoarse în cameră spunându-i omului care-l însoţea:

— Veţi veni cu noi, desigur. Vreau s-o duc pe soţia dumneavoastră la spital cât mai rapid posibil. Trebuie să aflăm ce

anume are. Soră, dumnealui este soţul pacientei noastre – domnul Derringham.

Iar Loren, privind peste trupul fetei fără cunoştinţă pentru care o părăsise pe ea, ştiu că o rugăciune nu-şi aflase răspunsul, căci dincolo de pat se afla Hugh, revenit în viaţa ei.

* * *

Preţ de-o clipă ce păru să se prelungească o veşnicie, Loren avu impresia că timpul se oprise în loc, pe când ea şi Hugh Derringham se uitau unul la altul. Îi venea să ţipe, dar antrenamentul de soră îi veni în ajutor, făcând-o să se stăpânească.

Cu toate acestea, glasul lui Hugh păru să se audă de foarte departe, când spuse:

— Ce mai faci? Sora Ruston şi cu mine ne-am mai cunoscut, domnule doctor. Ce mică e lumea!

În timp ce pentru a doua oară partea lui Loren din acea lume se clătina din temelii, Hugh era în stare să facă faţă situaţiei cu ajutorul unui clişeu răsuflat!

Totuşi, Loren îşi auzi propria voce recunoscând încet:

— Da, ne-am mai cunoscut.

Valul de roşeaţă care apăruse pe faţa lui Hugh se şterse, lăsând o paloare ciudată pe sub stratul de bronz, dar niciunul dintre cei doi medici nu dădu vreun semn că ar fi observat ceva.

— Nu zău, murmură Robin politicos, mecanic.

Se aplecase deja asupra pacientei, căutând semne că-i revenea cunoştinţa, în timp ce adăuga serios:

— Mă tem că soţia dumneavoastră e grav rănită, domnule Derringham. Sper să nu aibă leziuni interne, dar mi-e imposibil să spun până nu-i facem examenul radiologic.

După aceea, când amintirea tuturor celor întâmplate în acea cameră deveni ceţoasă şi neclară, pe Loren continuă s-o urmărească amintirea acelui glas calm şi plăcut şi sentimentul de putere pe care părea să-l emane.

Robin îi ceru să pregătească o injecţie, pentru cazul că femeia leşinată îşi revenea în drum spre spital, iar Loren făcu totul cu gesturi de o precizie mecanică, minunându-se că mâinile îi puteau fi atât de sigure. Nu aruncă nicio privire în direcţia lui Hugh. Tot timpul era conştientă de prezenţa lui Robin, care-i vorbea încet celuilalt.

Arthur James se dusese la ambulanţă; după un timp, reveni cu

şoferul, şi o puseră pe doamna Derringham pe o targă.

Ce zveltă era, şi cât de tânără! Privind-o, Loren simţi din nou un val de milă şi furie, şi o neaşteptată dorinţă de a o proteja. Dacă ar fi stat să se gândească, o asemenea reacţie la adresa fetei care i-l luase pe bărbatul iubit n-ar fi avut de ce s-o surprindă. Indiferent de propriile ei sentimente pentru Hugh – şi în acel stadiu i-ar fi fost imposibil să şi le definească – nu-şi mai făcea niciun fel de iluzii. Mai târziu, privind retrospectiv, avea să fie sigură că ştiuse încă de atunci că Annette avea foarte puţin de-a face cu lovitura pe care i-o dăduse Hugh. Probabil că nici măcar nu ştiuse despre existenţa ei.

În orice caz, nu era momentul să se complacă în sentimente personale – şi, strângându-şi mantaua pe ea, urmă afară mica procesiune.

Maşina cu care venise Hugh de la Monte Carlo aştepta în faţă. Robin vorbi cu şoferul – Hugh nu avusese încredere că putea găsi singur adresa – spunându-i unde se afla Cadillac-ul avariat cu care se accidentase Annette şi sugerând să anunţe poliţia.

Hugh stătea alături, amuţit şi vizibil uşurat că altcineva îşi asuma răspunderea.

Ambulanţa porni. Înainte ca portierele să se închidă, Loren îl văzu pe Hugh urcându-se în maşina lui Robin şi-şi spuse, cu o limpezime tăioasă, cât de ciudat era să se gândească la cei doi bărbaţi împreună.

Robin, care o ajutase să creadă din nou că încă mai exista un bărbat capabil de a integritate ireproşabilă; şi Hugh, care-i înecase credinţa în mocirla propriei lui infidelităţi.

Annette se mişcă, întorcând agitată capul pe pernă, cu un geamăt slab. Ochii i se deschiseră şi, plini de durere şi spaimă, o priviră pe Loren.

— E-n regulă, draga mea, o linişti Loren, cu compasiune. Eşti în siguranţă.

Era oare o promisiune? Ei aşa i se părea – dar nicio strălucire vizionară n-o avertiza cât de dificil, aproape imposibil, avea să-i fie să se ţină de cuvânt.

Capitolul 3

În zori, după o consultaţie cu colegii lui – domnul Calder, doctorul James şi Raoul Delfontin – Robin hotărî că era necesar să-şi asume râsul unei operaţii. Chirurgul se împotrivea, dar Robin insista

că pacienta suferea de hemoragie internă şi singura ei şansă era operaţia şi localizarea cauzei.

Fu chemat Hugh şi, odată cu el, veni şi Frances.

Hugh spuse că era gata să lase totul în seama medicilor şi să le respecte decizia.

Sora şefă a sălii de operaţie era plecată în noaptea aceea, dar supraveghetoarea avea competenţa de a-i ţine locul.

— Sora Connor şi cu mine o să ne descurcăm, îi spuse Frances fratelui ei. Sora Ruston ar trebui să se ducă la culcare acum – dpoar dacă nu cumva urmează să devină sora permanentă de noapte a pacientei, adăugă ea, pe un ton cam acid.

— Sora Ruston se poate odihni mai târziu, răspunse scurt Robin. Avem nevoie de ea.

— Nu sunt deloc obosită, domnişoară supraveghetoare, protestă Loren, deşi se simţea gata să cadă de pe picioare.

Fu răsplătită cu o privire încruntată care se dizolvă într-unul din rarele zâmbete ale lui Frances, apoi îşi văzură de treabă.

Curios, în sala de operaţie, nu personalitatea pacientei albe ca moartea, întinsă pe masă, era principalul subiect din mintea obosită dar limpede a lui Loren, ci chipul palid şi încordat al lui Robin, de care era extrem de conştientă. Ştia că decizia pe care o luase era cea mai dificilă pe care o avea de luat vreodată un medic care rămânea uman: hotărârea de a risca o viaţă, pe baza şansei infime de a o salva – căci acesta fusese argumentul final pe care se bazase votul lui Hugh Derringham în favoarea operaţiei, împotriva recomandării medicului chirurg de a mai aştepta.

Domnul Calder întinse mâna după scalpelul lucitor de care avea nevoie.

— Ei bine, spuse el încordat, să începem.

* * *

Traversând palierul larg, Loren coti pe un coridor scurt şi deschise uşa de la capătul acestuia.

Razele soarelui intrau printre jaluzele, luminând slab camera aerisită, cu pereţi verzi, şi atingând părul fetei culcate în patul alb şi îngust, pe care-l făceau să strălucească auriu. Ducându-se la fereastră, Loren ridică încet unul dintre storuri şi, când se întoarse, văzu ochii mari ai pacientei privind-o.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Speram că mai dormeai. Nu

aşteptai ceaiul, aşa-i? Sora de noapte a spus că s-a uitat şi, cum nu te mişcai, a hotărât să nu te deranjăm încă.

Annette zâmbi.

— Nu dormeam. Doar… moţăiam şi mă gândeam. Nu voiam neapărat să beau ceai în dimineaţa asta.

— Bine, atunci am să-ţi aduc micul dejun. Ai dormit bine, sper, da? Sora Anderson aşa a spus.

— A, da, am dormit. Dar cred că asta e inevitabil, după ce sora mi-a dat somniferul obişnuit.

Zâmbi din nou, dar nu era decât umbra unui zâmbet care cândva fusese foarte luminos şi vesel. Nu-i cuprindea buzele, lăsându-i o expresie obosită şi tristă în ochii căprui catifelaţi. Fata aceea, a cărei piele albă ca laptele era străvezie din cauza bolii, strălucise cândva de sănătate şi energie vitală.

Trecuseră şase săptămâni de când medicii şi surorile luptaseră cu atâta disperare, o noapte, o zi şi încă o noapte, pentru a ţine aprinsă scânteia plăpândă a vieţii în trupul Annettei Derringham. După aceea, numai voinţa pură a lui Robin Carruthers o ţinuse în viaţă, nu dorinţa pacientei de a trăi – lucru de care Loren era sigură.

— În curând vei putea dormi fără somnifere, îi promise ea, punându-i uşor o mână peste mâna firavă pe care Annette şi-o ţinea peste pătură. Pilulele astea nu sunt decât o măsură de prevedere, în caz că ai dureri noaptea. Acum nu te doare nimic?

— Nu.

— Perfect. Hai, ridică-te, ca o fetiţă cuminte.

Dar, deşi râdea, Loren îşi dădea seama cât de uşor îi era să-şi ridice pacienta.

— Trebuie să mănânci puţin mai mult, să ştii, o mustră ea cu blândeţe, altfel într-o zi te voi găsi plutind pe sub tavan, ca prinţesa din poveste. Doctorul Carruthers va fi foarte dezamăgit dacă săptămâna asta nu mai câştigi în greutate.

— Niciodată n-am suportat gândul de a mă îngrăşa, dar am s-o fac până şi pe asta, ca să-l mulţumesc pe doctorul Carruthers, spuse Annette, puţin mai animată. Şi pe tine, soră dragă. Toţi vă purtaţi atât de minunat cu mine aici, şi simt că e îngrozitor de ingrat din partea mea să nu fac tot ce vreţi – ca de pildă, să am o poftă de mâncare enormă.

— A, nu-ţi cerem *decât* una normală, îi spuse Loren. Ceea ce

sunt sigură c-o să-l bucure şi pe soţul tău. Se întoarce azi, nu-i aşa?

Ochii Antoniei se luminară.

— Da, răspunse ea. Sărăcuţul de el!

— Sărăcuţa de *tine*! Dar o să te punem pe picioare curând.

Când ieşi din nou pe culoar, lui Loren îi pieri zâmbetul de pe buze. Desigur, era bine că Hugh, care plecase pentru două zile la Paris, „cu afaceri", se întorcea – după ce cele „două zile" se prelungiseră cu aproape o săptămână. Din partea ei, fusese recunoscătoare să-l vadă plecând, dar în interesul Annettei considera că n-ar fi trebuit să se ducă. Faptul că Annette îi adora era vizibil pentru oricine, dar Loren, care o văzuse zi de zi cinci săptămâni de-a rândul, şi ştia ce anume însemna să-l iubească, găsea dragostea pentru el tragică şi înspăimântătoare.

Coborând la bucătărie, luă tava cu micul dejun al pacientei şi, după ce i-o lăsă, primind promisiunea că Annette avea să mănânce oul fiert moale şi „măcar una" dintre feliile de pâine prăjită, se duse s-o ajute pe Kate, care avea un caz chirurgical în camera de vizavi, să-şi mute pacientul în fotoliu cât timp i se schimba aşternutul.

Când ieşi din nou, îl văzu pe Robin coborând grăbit pe scara principală.

— Bună dimineaţa, soră, îi spuse el. Vreau să-ţi vorbesc. Ai câteva minute?

— Da, domnule doctor. N-am nimic important de făcut acum.

Cu o înclinare a capului şi un gest uşor ca să-l urmeze, Robin intră în alcovul unei ferestre din apropiere.

— Am vizitat-o pe doamna Derringham aseară, după ce ai ieşit dumneata din gardă, o informă el, iar după aceea am vorbit despre ea cu domnul Calder. Nu pot spune că suntem prea mulţumiţi de felul cum progresează.

Şi, în timp ce Loren îl privea scurt, continuă:

— A, nu e nimic în neregulă cu asistenţa surorilor. Voiam doar să te întreb dacă nu cumva o frământă ceva. Am senzaţia că în ultimele câteva zile a regresat şi mă întrebam dacă nu cumva îi e dor de tatăl ei, sau aşa ceva. E doar un copil, din câte înţeleg, iar tatăl ei insistase să rămână în America în primul an de după nuntă – aşa mi-a spus soţul ei.

Loren ezită.

— Nu cred că-i e dor de casă. Vorbeşte mult cu mine, şi mi-a povestit adesea despre tatăl ei, dar n-a menţionat că ar vrea s-o

viziteze. Cred că de domnul Derringham i-a fost dor – dar el se întoarce astăzi.

— Probabil. Însă bănuiesc că nu e numai atât.

Robin se încruntă, gânditor.

— Mă întreb dacă n-ai putea-o ajuta să se mai însufleţească, să manifeste mai mult interes faţă de ceea ce se întâmplă cu ea. N-o putem ajuta cu nimic, dacă nu se ajută şi singură.

Tăcu, dar Loren nu răspunse. Se obişnuise cu felul lui de a fi şi ştia că, oricând vorbea cu cineva, făcea pauze pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Studiind-i chipul acela bronzat şi adâncit în gânduri, percepu, ca întotdeauna când era cu el, strania senzaţie de putere pe care părea s-o emane. Observă dintr-odată cât de obosit arăta în lumina soarelui care intra pe fereastră şi-şi stăpâni impulsul de a-i spune că muncea prea mult. Ce-ar fi spus Frances, care nu se cruţa niciodată, dacă auzea că o biată soră îşi permisese să-i dea un asemenea sfat…?!

Colţurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet pe care nu şi-l putu stăpâni.

— Ce te amuză, soră?

Cu o tresărire, Loren se trezi din reverie, simţind că roşea. Dar Robin continuă, ca şi cum nici nu s-ar fi întrerupt:

— Cel mai rău aspect într-un caz ca al doamnei Derringham este că nu poţi readuce pacienta în circulaţie. Fractura de la genunchi o obligă să stea în pat. Totuşi, ar trebui s-o punem pe picioare. Dacă piate sta în fotoliul rulant, ar trebui s-o mai scoatem prin grădină.

— N-a spus niciodată, dar mă tem că se întreabă dacă va mai putea vreodată să meargă normal – şi, mai ales, să călărească, răspunse Loren.

Robin o privi pătrunzător.

— Nu trebuie să audă sub nicio formă că s-ar putea să nu mai redevină atât de activă pe cât a fost – încă. Principalul e să-i revină forţa fizică, iar o stare de spirit proastă n-ar ajuta-o. Mă bucur că Derringham se întoarce, adăugă el. Păcat că a trebuit să plece.

I se părea ei, numai, sau în privirea lui se zărea o atenţie mai deosebită?

Apoi, o întrebă pe neaşteptate:

— L-ai cunoscut pe Derringham înainte de a se căsători, nu-i aşa?

Loren fu recunoscătoare că-l putu privi în ochi, răspunzându-i calmă:

— Da.

— Iartă-mi curiozitatea, dar cât de bine l-ai cunoscut?

— Nu… prea bine.

Nio considera o minciună, căci acel Hugh pe care crezuse ea că-l cunoştea nu existase niciodată cu adevărat.

— Te întreb, continuă Robin, fiindcă mă cam pune pe gânduri. Sincer, nu mi se pare un tip prea demn de încredere. Un playboy chiperş – şi nimic mai mult. Sper că acum, când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, e capabil să-i acorde soţiei lui sprijinul de care are nevoie. În fine, menţine-i buna dispoziţie; însufleţeşte-o cât poţi de mult.

În acel moment, Frances veni la etaj, începându-şi vizita de dimineaţă prin saloanele pacienţilor.

Aruncă o privire scurtă spre fratele ei şi Loren, iar când aceasta din urmă o salută:

— Bună dimineaţa, domnişoară supraveghetoare.

Îi răspunse cam rece:

— Bună dimineaţa, soră.

— A, Frances! Vorbeam cu sora despre doamna Derringham, spuse Robin, ridicându-se să-i iasă în întâmpinare. Ce părere ai despre progresele ei?

— N-o văd prea mult, răspunse Frances, dar din câte am observat…

Aruncă o privire spre Loren.

— …Sunt de acord că e neliniştită, şi nu-şi revine aşa cum ar trebui. După cum înţeleg, întotdeauna a fost foarte activă şi plină de viaţă. Soţul ei mi-a spus – cu ocazia vizitelor mele vorbeşte foarte puţin. Extraordinar, cum par să-şi piardă puterile cei ca ea, când sunt bolnavi. Dar, cu siguranţă, poţi descoperi care e problema, Robin, nu-i aşa?

— Am constatat, la fel ca tine, că evită să discute despre ea însăşi.

— Bine, şi n-o poţi convinge dumneata să vorbească, soră?

Deşi întrebarea era rostită pe un ton repezit, Frances o îmblânzi cu un uşor zâmbet.

— Cazul ăsta nu presupune puţină „psihiatrie" discretă?

— Tocmai îi spuneam domnului doctor că după părerea mea îi e dor de soţul ei, răspunse Loren. Se va întoarce azi. Poate-i spunem s-o convingă el.

— Cred că ai dreptate, dădu aprobator din cap supraveghetoarea. În câteva minute, voi intra să-i dau „bună dimineaţa" doamnei Derringham, adăugă ea. Aşa că, dacă ai altceva de făcut, soră, poţi pleca pentru un sfert de oră.

— Am înţeles, domnişoară supraveghetoare.

Deşi nu avea nimic special de făcut afară din camera pacientei, Loren pricepuse aluzia.

Apoi, Robin spuse:

— Am să-i arunc şi eu o privire la un moment dat, înainte de prânz, şi vom vedea dacă n-o putem convinge să încerce să respire puţin aer curat, mâine.

Frances plecase deja, iar în timp ce doctorul Carruthers pornea în direcţia opusă, Loren se gândi cât de ciudat era că doi oameni atât de apropiaţi ca el şi sora lui aveau personalităţi aşa de diferite. Supraveghetoarea se purtase binevoitor cu ea, iar Kate îi spusese că nu se mai întâmplase niciodată ca o soră tânără să scape atât de total de criticile acesteia, în primele săptămâni de muncă la spital. Dar cel mai mult o încălzea buna părere a lui Robin, trezindu-i dorinţa de a se strădui mai mult decât oricând.

Ca om, putea fi fermecător, dar ca medic era de-a dreptul magnific.

* * *

Când, după exact un sfert de oră, Loren reveni spre camera Annettei, văzu spinarea dreaptă a lui Francis Carruthers dispărând după colţ.

Annette era cam la fel cum o lăsase, rezemată de perne, privind pe fereastră.

— Am venit, anunţă Loren veselă. În dimineaţa asta ducem o mare lipsă de personal.

— O, soră! exclamă Annette în timp ce întorcea capul, luminându-se la faţă. Ce uşurare!

Bucuroasă că o vedea mai însufleţită, Loren râse.

— Cine credeai că era?

— O, ar fi putut să fie oricine. E încă devreme ca să vină domnul doctor Carruthers, dar ceilalţi medici de-aici par să mă viziteze

încontinuu.

— Şi nu-ţi plac? Chirurgul e un om foarte drăguţ.

Loren umplu un lighean cu apă caldă şi aduse săpunul şi prosoapele.

— Da, e drăguţ. Dar mereu mi-e teamă că va propune să mă opereze din nou.

— Draga mea, n-ar face aşa ceva dacă n-ar fi necesar. Hai acum, azi trebuie să te facem foarte frumoasă, cum ştii.

În timpul „băii" de dimineaţă, Annette tăcu. Apoi întrebă dintr-odată:

— Îţi place supraveghetoarea?

Surprinsă, Loren se întrerupse.

— Ţie nu-ţi place?

— Nu, recunoscu scurt Annette. Poate fi fermecătoare, dar mă face să mă simt ca… of, nu ştiu, cam ca şi cum aş fi un specimen într-un borcan, iar ea se consideră datoare să tot vină să mă inspecteze. Are un suflet rece ca gheaţa. Foarte conştiincioasă, desigur, şi cred că e şi deşteaptă, ca să conducă tot spitalul ăsta, dar… nu-mi face impresia că ar fi umană. Cum s-o fi întâmplat să fie sora domnului doctor Carruthers?

— Întreabă-l pe el, zâmbi Loren.

Annette făcu o mutră abătută.

— Nu s-ar bucura deloc! Ştii, cred că-n dimineaţa asta m-a găsit cam îmbufnată. Nu pot sta de vorbă cu ea.

— Ei, nici nu trebuie să-i vorbeşti prea mult, nu-i aşa? Dar ţine neapărat să te simţi mai bine.

Puse deoparte pudra de talc şi, după ce-i trase peste cap Annettei o cămaşă de noapte de mătase bleu cu floricele, îi spuse:

— Vino, am să te-ajut să te scoli pentru câtva timp.

Deşi genunchiul cu rotula fracturată îi era încă în gips, îi fu foarte uşor s-o mute din pat în fotoliul de lângă fereastră, pe care o deschise larg.

— Mâine, ne îmbrăcăm şi mergem afară, anunţă ea.

Annette o privi repede.

— Ba num, nu pot să merg. Sunt sigură că nu m-aş putea folosi de o cârjă.

— O să te aşezăm într-un fotoliu cu rotile.

— Un fotoliu rulant?! O, *nu*! Soră, nu…

— Nu fi copil, o dojeni Loren cu blândeţe. Te vei simţi mult mai bine afară – nici nu ştii cât te va ajuta, să mai ieşi din camera asta.

Cealaltă fată o apucă de braţ, implorator.

— Nu vreau ca Hugh să mă vadă ca pe o schiloadă.

— E doar pentru un timp, draga mea.

— Poate, dar… Hugh nu poate suferi oamenii neputincioşi.

— N-ai să fii neputincioasă. Tocmai aşa nu vrem să te simţi. În câteva zile, îţi vom scoate gipsul şi-ai să începu să mergi din nou.

— Dar nu vreau să mă vadă împinsă cu fotoliul ambulant. Nu vreau, nu pot…

Ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de clar că se tulburase, încât Loren îngenunche alături şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri, promiţându-i:

— Bine, atunci poţi să-i explici asta medicului.

— N-aş putea să-i explic… lui.

Vocea Annettei suna înfundat, căci îşi acoperise faţa cu mâinile.

— N-ar înţelege ce părere are Hugh despre… forma fizică. Hugh e un om atât de activ, de când ne-am cunoscut făceam mereu câte ceva împreună – călărie, schi, diverse jocuri… De-asta s-a şi îndrăgostit de mine, pentru că-i plăceau lucrurile pe care le făceam aşa. Iar acum… Poate că n-am să mai fiu niciodată din nou activă cu adevărat. Nu-i aşa?

— Ascultă, draga mea, îi spuse Loren cu tandreţe. Ai suferit un accident foarte grav şi, la drept vorbind, va trece un timp până să-ţi revii. Ai încredere în domnul doctor Carruthers şi în noi, ceilalţi, şi vom face tot ce e omeneşte posibil pentru tine. Dar o să dureze câtva timp.

— Timp, repetă Annette, deznădăjduită. Şi… Hugh se va pomeni legat de o invalidă. N-o să suporte, şi s-ar putea chiar să mă urască.

— În niciun caz. Te iubeşte. N-ar putea fi atât de egoist, atât de crud cu tine. Haide, doar ştii asta.

Însă, chiar în timp ce vorbea, Loren îşi aminti cât de crud şi egoist era capabil să fie Hugh – şi, în deznădejdea şi furia ei, uită că acea cruzime şi egoism fuseseră îndreptate împotriva sa însăşi.

— Asculrtă, insistă Annette, începând să-şi reverse toată nefericirea şi temerile reprimate din acele săptămâni de convalescenţă, la scurt timp după ce ne-am căsătorit, m-am îmbolnăvit de pneumonie şi pe urmă am zăcut la pat câteva săptămâni. Ştiam că nu mă poate suferi când sunt bolnavă. Of, ce proastă am fost – de ce n-am condus cu mai multă atenţie? Tu nu-l poţi înţelege pe un om ca

Hugh. Mereu e pe picior de plecare, îi place să fie activ şi vesel…

Se întrerupse.

— Ai fost… ai fost vreodată îndrăgostită?

Cuţitul se răsuci în inima lui Loren.

— Da, răspunse ea. Dar…

Spre uşurarea ei, chiar atunci se auzi o bătaie în uşă.

— Pot să intru? întrebă glasul lui Robin.

— Un minut, domnule.

Loren îi puse Annettei în mâini o batistă curată, apoi se duse încet spre uşă, lăsându-i timp să-şi şteargă lacrimile de pe obraji. Deschise uşa şi ieşi grăbită pe culoar, unde-i explică repede lui Robin tot ce discutaseră, încheind cu cuvintele:

— Oricum, sunt sigură că-i face bine că a mărturisit totul.

— Sigur că da, sărăcuţa de ea, fu Robin de acord. O.K., soră, n-am să dau de înţeles că găsesc ceva în neregulă.

* * *

După-amiaza şi prima parte a serii trecură fără ca Hugh să apară, iar Loren, privind-o pe Annette cum devenea tot mai neliniştită, fierbea în sinea ei de furie. În sfârşit, după ce ciocăni încet cu degetele în uşă – semnalul prin care-şi anunţa întotdeauna sosirea – Hugh intră calm şi netulburat.

— Iubitule! exclamă Annette, desfăcând braţele. Ai lipsit atât de mult!

— N-am putut ajunge mai devreme, păpuşă – am pierdut avionul de dimineaţă.

Se aplecă s-o sărute.

— Ai fost cuminte în lipsa mea? Te-ai făcut bine, eşti din nou în putere?

Deja se desprinsese din braţele ei, şi aruncă o privire întrebătoare spre Loren.

— S-a mai întremat puţin, răspunse ea repede.

Hugh zâmbi, privind-o drept în ochi.

— Sunt sigur. Nu mi-am făcut nicio grijă, ştiam că e în mâini bune.

Loren trase un scaun lângă pat, iar Hugh se aşeză. Ignorându-i cuvintele, Loren îi zâmbi Annettei:

— Acum, trebuie să-i iei cel mai bun medicament, şi în curând ai să te simţi bine. Nu mai ai nevoie de nimic, până intră în gardă sora de

noapte?

— De nimic.

Annette cuprinse mâna soţului său între degetele ei slabe.

— Poate sta oricât de mult vrea, nu-i aşa? Sora de noapte n-o să se supere?

— Ascultă, păpuşă, o întrerupse Hugh, n-am mâncat nimic de când am plecat din Paris. Niciodată nu pot mânca în avion, mereu mi se face rău. Moşul tău o să moară de foame, dacă stă prea mult aici. Şi-n plus, e aproape ora de culcare. Pot să mai vin mâine dimineaţă, devreme.

Annettei îi căzu faţa, dar răspunse, făcând un efort să pară veselă:

— Bietul de tine! Doar nu poţi rămâne nemâncat. Însă mâine dimineaţă nu poţi veni foarte devreme. Va veni domnul Calder, să mă examineze – azi n-a fost, şi trebuie să fiu spălată şi aranjată.

— Bine, atunci am să vin după prânz, şi-am să stau cât vrei tu de mult, îi promise Hugh.

Ridicând ochii, întâlni privirea lui Loren, iar expresia ei de nemulţumire rece îl făcu să roşească.

— Nu aşa e cel mai bine, soră?

— Nu ştiu.

Loren se întoarse spre Annette.

— Acum te las, draga mea. Noapte bună.

Hugh se ridică repede să-i deschidă uşa şi, dând uşor din cap în semn de mulţumire, Loren trecu pe lângă el fără să-l mai privească.

Mergând repede pe coridor, cu pumnii strâşni pe lângă trup, fu cât pe ce să se ciocnească de Kate, care tocmai ieşea de la bucătărie.

— Ferească…! Ce s-a-ntâmplat, Loren? Arde undeva? S-a comis vreo crimă? Sau te-a călcat cineva pe bătătură?

— N-am bătături – draci am! replică Loren.

— Ei, nu ţi-i descărca aici, în bucătărie e mai comod.

Kate o trase după ea în încăperea mică unde se pregăteau ceaiurile şi se spălau vasele mici. Hobbyul ei favorit era să înghită cât mai multe ceşti de ceai; le putea bea la orice oră din zi şi din noapte.

Loren acceptă ceaşca pe care i-o umpluse, apoi îi povesti cele întâmplate.

— Hm, făcu Kate, care era foarte pătrunzătoare. O fi iubind-o bărbăţelul, dar tot un playboy e. Se plictiseşte de moarte.

Fruntea lui Loren se încreţi de îngrijorare.

— Sper ca ea să nu-şi dea seama. Sărmana, tocmai de-asta se teme. Sunt căsătoriţi doar de un an.

În acel moment, o soră apăru în uşă, strigând:

— Connor! Îmi dai şi mie o mână de ajutor, înainte să pleci?

— Sigur. Aşteaptă-mă, Ruston, şi-o să mergem la cină împreună.

Kate ieşi grăbită, iar Loren, rămasă singură, îşi termină de băut ceaiul, încruntată în continuare.

Un playboy! Kate era o judecătoare de caractere mai perspicace decât fusese ea – şi nu încăpea nicio îndoială că şi doctorul Carruthers era la fel.

— Loren!

Se răsuci repede de la chiuvetă, unde-şi clătea ceaşca şi farfurioara.

Hugh stătea rezemat de tocul uşii. Văzându-l acolo, Loren simţi un fior de durere – dar era doar o împunsătură, nu un junghi, iar inima-i rămase surprinzător de sigură. Acela era soţul Annettei Derringham, care trebuia să înţeleagă că o fată bolnavă trebuia să fie tratată cu blândeţe – şi fără egoism.

Oare era capabil să conştientizeze asta? se întrebă ea.

* * *

Hugh făcu un pas grăbit înainte.

— De-atâta timp, n-am avut ocazia să te văd între patru ochi.

Cu o undă tăioasă în tonul calm, Loren răspunse:

— Într-adevăr. Mă bucur că am prilejul să-ţi vorbesc în seara asta, înainte de a pleca. Vreau să ştiu ce părere ai despre cum progresează soţia dumitale.

Tonul şi expresia ei, de o răceală impersonală, dădeau impresia că vorbea cu un om complet străin. Dacă i-ar fi tras o palmă peste faţă, Hugh n-ar fi putut să fie mai descumpănit, iar obrajii i se înroşiră.

— Soţia… mea… repetă el cu un glas inexpresiv.

— Da. Avem impresia că doamna Derringham nu progresează atât de repede pe cât ar trebui. Fără îndoială, e neliniştită din cauza rezultatelor finale ale accidentului. E foarte important să-i iasă din cap că ai putea nutri vreo teamă că va rămâne invalidă.

— Şi nu e? întrebă scurt Hugh.

— Numai dacă e lăsată să creadă asta. O poţi ajuta enorm; chiar dacă nu va mai putea să facă toate lucrurile pe care le-a făcut înainte,

important este să se convingă că va fi din nou sănătoasă şi în putere, şi că ai nevoie de ea.

— Sigur că-mi voi da toată silinţa… soră, replică el. Biata fată. Chiar dacă a fost vina ei – probabil conducea ca vântul, şi i-am atras întotdeauna atenţia să aibă grijă la volan – nici nu ştii ce rău îmi pare pentru ea.

— Dar te rog să nu-i sugerezi în niciun fel că-ţi pare rău pentru ea, interveni Loren repede. Asta n-ar putea-o face decât să-şi plângă singură de milă. Convinge-o că accidentul nu va avea nicio importanţă; dă-i de crezut că abia aştepţi să fie iar sănătoasă şi puternică, astfel încât să puteţi face din nou toate lucrurile pe care le făceaţi împreună înainte de a se întâmpla accidentul.

— Am să mă străduiesc.

Hugh râse scurt, aspru.

— Mă tem că n-am stofă de actor. Şi nici în camera de suferinţă a unei bolnave nu mă descurc prea bine. Ştii că nu pot suferi bolile; nici pe-ale mele nu le suportam prea uşor – sau ai uitat?

Loren îi ignoră întrebarea.

— De data asta, nu dumneata eşti bolnav, spuse ea rece, ci o fiinţă care depinde în mod firesc de dumneata ca să-şi recapete curajul. Aşa că, te rog, încearcă să uiţi de alergia dumitale la bolnavi şi să pari cât poţi de vesel şi de optimist.

— Desigur, am să fac tot ce pot, promise el – dar Loren nu simţea nicio sinceritate în cuvintele lui.

Privind-o, Hugh simţea cum se schimbase, deşi amorul lui propriu îl împiedica să accepte.

Pradă unui impuls insistent, spuse:

— Loren, n-am venit după tine ca să vorbim despre Annette. Voiam să ştiu dacă m-ai iertat.

— Dacă te-am iertat? repetă ea. Nu-ţi pot nicio… ranchiună, dacă la asta te referi. A trecut mult de-atunci…

— Nu chiar… atât de mult…

— Destul de mult ca să uităm totul, cu siguranţă, nu?

— Poate… Deci, eşti atât de absorbită de muncă, încât… elimini complet relaţiile umane.

Obrajii lui Loren se înroşiră de furie, dar ochii îi rămaseră calmi.

— Ţin la munca mea, desigur, răspunse ea. Dacă soţia dumitale nu mi-ar fi pacientă, nici n-am discuta acum şi aici. Ţi-am vorbit ca soră

a ei; poate că nu ţi-aş fi spus atât de multe, dacă era complet străini.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— În fond, o iubeşti, şi n-ar trebui să-ţi fie dificil s-o convingi că nimic nu va schimba asta.

— Normal, răspunse Hugh cam îmbufnat, aşa cum Loren îşi amintea perfect că era capabil să fie, când lucrurile nu mergeau pe placul lui.

— Asigur-o de asta, şi bătălia e pe jumătate câştigată, mai spuse ea. Noapte bună.

În timp ce trecea pe lângă el, Hugh o prinse de mână.

— Nu pleca aşa. Nu suport să te comporţi cu mine ca şi cum aş fi… nedemn să mă atingi. Ştiu că m-am purtat oribil. Cât aş vrea să te fac să înţelegi…

— Te rog, Hugh… răspunse ea, încercând să-şi smulgă mâna dintr-a lui. N-are niciun rost. Ţi-am mai spus, a trecut… s-a terminat.

— Numai când mă vei ierta într-adevăr. Trebuie…

Îi eliberă mâna repede, când uşa din capătul opus al culoarului se deschise, şi apăru Robin.

— A, bună seara, domnule doctor Carruthers, îl salută dezinvolt Hugh. Tocmai stăteam de vorbă despre soţia mea, cu sora.

— Bună seara, răspunse Robin, mai degrabă politicos decât cordial. Mă bucur să văd că aţi revenit.

Hugh zâmbi acru.

— Cam târziu, teamă mi-e, dar am fost reţinut. Pot veni să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră, mâine dimineaţă?

— Asta voiam şi eu să vă rog. Pe la douăsprezece?

— Mi-ar conveni de minune. Acum tocmai plecam. Destul de târziu, dar am simţit nevoia să stau câtva timp cu ea.

— Cu siguranţă, ar fi fost dezamăgită dacă nu veneaţi.

Cei doi ajunseseră în capul scării, iar Hugh aruncă o privire în urmă, spunând:

— Îţi mulţumesc, soră. Noapte bună.

Şi porni în jos pe scară, urmat de doctor.

Rămasă pe loc, Loren simţi că mintea-i era cuprinsă într-un tumult de furie şi deznădejde. Nu se îndoia că Robin, ieşind din cameră tocmai în acel moment, îl observase pe Hugh ţinând-o de mână, iar repeziciunea cu care-i dăduse drumul făcuse ca întregul episod să fie şi mai bătător la ochi. Doctorul Carruthers n-o învrednicise nici cu o

privire, nici nu-i urase noapte bună. Nu putea fi deloc mulţumit, cum n-ar fi fost nici supraveghetoarea, s-o prindă pe una dintre surori într-o situaţie atât de intimă cu soţul unei paciente.

— Îmi pare rău că am întârziat atâta, se scuză Kate, intrând în bucătărie cu sufletul la gură. Dumnezeule! Nici nu mă mir că Haddond are nevoie de ajutor – pacienta ei cântăreşte o tonă! Noroc că nu trebuie să fie operată – domnului Calder i-ar lua o veşnicie s-o exploreze pe dinăuntru!

Dar, pentru prima oară, umorul lui Kate nu provocă nicio reacţie din partea lui Loren.

— Du-te jos, îi spuse ea. M-am răzgândit, nu mai mănânc nimic de cină. Mă duc la culcare.

Capitolul 4

Indiferent de cusururile lui, în următoarele zile după întoarcerea la Saint Philippe, Hugh Derringham îşi petrecu mult timp alături de Annette. Totuşi, deşi înflorea în prezenţa lui, Annette încă nu dădea niciun semn de progres, şi deveni clar că, deşi rotula ei rănită n-avea s-o mai supere mult pe viitor, leziunile interne nu se vindecaseră aşa cum ar fi trebuit.

Cu toate că domnul Calder era un chirurg foarte bun, de astă dată nu-şi mai asumă răspunderea s-o opereze din nou fără a cere şi altă opinie. Aşa că, un mare doctor din Londra, care fusese cândva şeful lui Calder – unul dintre acei chirurgi pe care nu-i interesează titlurile sau publicitatea, ci numai munca pe care o au în sânge – fu chemat şi veni fără întârziere.

Deşi îi spuseseră Annettei că domnul Calder chema doar un prieten s-o examineze, şi nu exista niciun motiv de îngrijorare, biata femeie se sperie de moarte.

Dar, când marele chirurg sosi, înalt, cu ochi foarte albaştri şi părul începând să i se arginteze la tâmple, Annette simţi că-i revenea din nou încrederea.

— Dacă acest om nu poate să mă vindece, nimeni din lume nu poate, îi spuse ea lui Loren, după aceea.

— O să te vindece, îi promise Loren. A avut pacienţi în spitalul unde am învăţat eu şi face adevărate minuni; dar reţine ce ţi-a spus: să nu te-aştepţi să fie totul în regulă doar în câteva săptămâni. Va fi nevoie de timp şi de răbdare din partea ta.

Dar Annette, trecând peste toate temerile, era într-al nouălea

cer. Avea să se vindece, chiar dacă trecea mult timp, şi numai asta conta.

* * *

A doua operaţie avu un succes incontestabil. După aceea, urmă procesul greu şi dureros al refacerii.

Într-o zi, când Loren tocmai îşi luase pantofii de la reparat, se întâlni în scuarul satului cu doctorul Robin Carruthers, care fusese şi el să examineze un pacient.

— Am discutat azi cu domnul Derringham, o informă el. Se gândeşte să închirieze o vilă – probabil ai observat-o pe cea aflată în partea cealaltă a satului, la două mile distanţă. I-am spus că ar fi o idee extrem de bună. Soţia lui, cum nu mai e nevoie să-ţi spun, a ajuns în acea fază a convalescenţei când pacientul devine „conştient că e în spital", şi o tulbură gândul că e înconjurată de alţi bolnavi.

Apoi văzu pantofii pe care Loren îi ţinea de şireturi.

— Dă-mi-i să ţi-i duc eu, soră, spuse el, întinzând mâna.

— A, nu… mulţumesc…

Loren roşi, retrăgându-şi mâna cu pantofii – iar când îi întâlni privirea amuzată, simţi spre propria ei deznădejde şi oroare că roşea.

— Dă-mi-i, soră.

Şi Robin îi luă cu un gest ferm, vârându-şi-i sub braţ. Apoi continuă:

— I-am spus lui Derringham că soţia lui va avea nevoie de examene medicale regulate timp de încă două luni cel puţin, şi că aerul de-aici e ideal pentru ea. Dacă rămâne în apropierea spitalului fără să fie internată, probabil se va înzdrăveni mai repede. I se va trezi din nou pofta de viaţă. Totuşi, nu poate pleca mai devreme de două săptămâni.

Apoi, când Loren îl privi cam nesigură, o întrebă:

— Nu eşti de acord?

Nu ea avea căderea să fie de acord sau nu cu ceea ce considera doctorul Carruthers că era cel mai bine pentru pacientă, dar întrucât discuţia părea destul de neformală, îi răspunse cu sinceritate:

— Mă gândeam doar… că sper să n-o lase singură cu servitorii.

— M-a asigurat că nu va mai pleca. Sunt de acord că-i va face bine să vadă mai mulţi oameni – cu condiţia să n-o obosească. În prima săptămână, va avea nevoie de o soră care să se ocupe de ea dimineaţa şi seara. Nu ne putem lipsit de dumneata atât de mult încât să te lăsăm să te duci ca internă, dar va trebui să-ţi faci timp pentru acele vizite.

Contează enorm de mult pe dumneata şi, cum din fişele dumitale medicale reiese că se tulbură uşor (biata fată are o oarecare tendinţă spre isterie), după toate prin câte-a trecut, o schimbare prea bruscă a programului ar putea s-o afecteze negativ.

Loren dădu din cap:

— Am să mă duc, desigur, dacă domnişoara supraveghetoare…

— A, teamă mi-e că domnişoara supraveghetoare va trebui să se lipsească de dumneata, Oricum, până atunci mai sunt două săptămâni.

Apoi schimbă subiectul, în stilul lui repezit caracteristic:

— Ia spune-mi, te-ai acomodat bine aici? Nu-ţi mai e dor de Londra?

— Nici nu m-am mai gândit la Londra.

Mărturisirea o surprinse chiar şi ea însăşi, făcând-o să râdă cam nesigur.

— Cred că datorită munţilor; mă fac să mă simt… deprinsă de lume.

— Ca într-o închisoare? remarcă Robin.

— A, nu! Dincolo de ei e marea, care nu-mi dă o senzaţie de claustrare.

— Într-adevăr, marea poate fi traversată oricând – chiar şi înot.

Râseră amândoi, după care Robin adăugă:

— Dar să nu te prind că fugi înot de la noi. N-am timp să vin după dumneata.

Vorbea pe un ton firesc, dar inima lui Loren tresări şi începu să galopeze cu o viteză pe care panta abruptă a drumului nu părea să o justifice – doar dacă nu cumva avea nevoie şi *ea* de un control medical. Totuşi, reuşi să-şi păstreze vocea sigură pe sine, când răspunse:

— Nu cred că e vreun risc să fug – nici pe mare, nici pe uscat. Mă simt… mult prea fericită la Henry Durand.

Robin coborî privirea spre fermecătorul profil aflat la nivelul umărului său. Loren se uita drept înainte, unde apăruseră porţile castelului, strălucind în soare.

În timp ce-i deschidă poarta, făcând-o loc să intre înaintea lui, Robin avu senzaţia că tocmai se încheiase un scurt şi plăcut interludiu din viaţa lui agitată – ca o melodie pe care o auzise fluierată în treacăt, a cărei gingăşie rămâne în minte, deşi notele sunt greu de rememorat.

— Vă mulţumesc… murmură Loren şi-şi continuă grăbită drumul spre spital.

Tocmai ajunsese la treptele de la intrare, când îi auzi glasul strigând-o:

— Soră! Pantofii…

Se întoarse, în timp ce Robin continuă:

— Dacă-i laşi la mine, am să uit unde i-am pus.

— Iertaţi-mă. Vă mulţumesc… foarte mult, spuse Loren, în timp ce lua pantofii din mâna lui, sperând să nu se audă că vorbea aproape cu respiraţia tăiată.

— Mi-a făcut plăcere.

Şi, schiţând un gest de salut zâmbitor, Robin se îndepărtă spre aripa nouă.

* * *

Nici Loren şi nici Robin nu aveau idee că micul episod de pe trepte fusese observat – altfel poate s-ar fi gândit să privească spre fereastra de la cabinetul supraveghetoarei.

Dar întâmplarea făcuse ca Frances, ocupată la birou, să se ridice să ia o carte pe care voia s-o consulte. Tocmai o scosese din biblioteca de lângă fereastră când, privind afară, încremeni, la vederea lui Robin care tocmai îi dădea înapoi lui Loren pantofii pe care-i adusese.

În următoarele momente, pe când cei doi conversau cu o intimitate prietenoasă de care niciunul dintre ei nu era pe deplin conştient, Frances continuă să-i privească, neputând să le distingă cuvintele, ci numai murmurul scăzut al glasului profund al lui Robin, şi zâmbetul fetei – oarecum, foarte diferit de expresia ei rezervată pe care supraveghetoarea i-o văzuse întotdeauna.

Apoi Loren intră, iar Frances se înapoie la birou, aşezându-se la loc. Cu buza de jos prinsă între dinţi, privi încruntată spre cartea pe care o pusese pe mapa de birou. Uitase de ce avea nevoie de ea. Ce cocea fata aia? De unde veniseră, ea şi Robin? Era clar că el îi dusese tot drumul pantofii pe care i-i dăduse înapoi la despărţire.

În ultima vreme, Frances începuse să ajungă la concluzia că nu avea de ce să-şi facă griji – Robin nici nu s-ar fi gândit vreodată să se însoare. Iar în spital nu era nicio femeie care să pară că ar fi pus ochii pe el.

Dar poate se înşelase în privinţa lui Loren Ruston? Sau era posibil ca Robin să manifeste şi un interes neprofesional faţă de tânăra soră? De când venise acolo doamna Derringham, el şi Ruston fuseseră destul de des împreună.

Totuşi, aceste suspiciuni nu făceau decât s-o pună pe Frances în alertă, şi nimic mai mult. O simpatiza în mod neobişnuit pe Loren şi în niciun caz nu voia ca spitalul să se lipsească de serviciile unei surori atât de bune. Era dispusă să aştepte şi să vadă – dar, dacă ceea ce vedea era cât de cât neliniştitor, fata trebuia să plece.

Nicio clipă nu-i trecu prin minte lui Frances, atât de obişnuită să tragă sforile şi să manipuleze oamenii astfel încât totul să iasă cum voia ea, că se putea ivi o problemă care nu era atât de simplu de rezolvat.

* * *

Două zile mai târziu, intrând după-amiaza în camera pacientei sale, Loren o găsi pe Annette cu faţa scăldată de lacrimi, în timp ce Hugh privea posomorât pe fereastră.

— Bună ziua! salută ea. Dar – ce văd? Lacrimi, iubito? Ce s-a întâmplat?

Şi, aplecându-se spre fata care plângea:

— Nu se poate una ca asta, să ştii – dacă te necăjeşti, ai să regresezi mult.

— Ştiu. Sunt o proastă, dar… Of, şi sunt aşa de nefericită! se tângui Annette.

Hugh, care se întorsese, ridică din umeri.

— Mă tem că eu sunt de vină.

Părea mai mult bosumflat decât spăsit.

— În regulă, Annette, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îmbolnăvi pentr-o nimica toată. M-am să mai plec nicăieri.

— Cred că ar fi mai bine să rămâne puţin singure, spuse Loren cu răceală.

— Să mă întorc, iubito? întrebă Hugh.

Annette îşi trase nasul, ştergându-se la ochi.

— Numai dacă vrei.

— Of, Doamne!

Şi Hugh ieşi, închizând uşa – fără zgomot, dar cu un gest mai categoric decât ar fi fost cazul.

Acest lucru o făcu pe Annette să izbucnească iar în suspine, iar Loren, dându-şi seama că numai de compasiune nu avea nevoie, îi spuse pe un ton blând dar sever:

— Dacă mai continui aşa, va trebui să chem doctorul.

— Nu! O, nu!

Annette făcu un efort să se controleze, iar când Loren îi aduse sedativul pe care-l preparase în grabă, îl bău ascultătoare.

Reieşea că Hugh sugerase ca, imediat ce Annette se instala în vilă, cu „cineva care să vadă de ea", el să se ducă în Anglia; să se vadă cu ai lui şi să se ocupe de alte câteva probleme. Se apropiau prezentările de cai, şi voia să le arunce o privire.

— Ţi-am spus eu că nu suportă bolile, se plângă Annette, nefericită.

— Prostii, draga mea, o contrazise Loren. Nu şi-a mai văzut familia de când v-aţi căsătorit. În fond, e moştenitorul tatălui său şi întotdeauna şi-a petrecut un anumit interval de timp în Devonshire.

Annette o privi surprinsă.

— De unde ştii?

Loren ezită. Abia acum îşi dădu seama că Annette nu ştia absolut nimic despre faptul că-l cunoştea pe Hugh dinainte – nici măcar că el îi fusese odată pacient.

— Păi… aşa am înţeles, răspunse ea cu voce nesigură.

— Da… cred că ai dreptate, recunoscu Annette. Dar… Nu vreau să fiu egoistă; şi chiar dacă sunt, nu vreau să plece fără mine, Loren.

Începuse de mult să i se adreseze pe numele de botez.

— Tu nu înţelegi, scumpo. Surorile lui, toţi cunoscuţii, fac lucrurile care-i plac lui cel mai mult. Crezi că n-o să mă compare cu fetele care-şi trăiesc toată viaţa în şa? Fete sănătoase, puternice, şi bărbaţi care călăresc din răsputeri, şi sar peste obstacole, şi vânează tot sezonul. E firesc să vrea să scape de mine – o invalidă neputincioasă, bună de nimic…

— Termină!

Loren o luă ferm de mâini.

— Aşa n-ai să te faci mai bine.

— Niciodată n-am să mă fac mai bine. L-am întrebat clar pe doctor, azi dimineaţă. I-am cerut să nu mă mintă. Mi-a spus că trebuie „să am răbdare" – că, desigur, o să-mi revin în putere… Mai bine muream, mai bine *muream*! Niciodată n-am să-l mai pot îmbrăţişa pe Hugh, şi… îl iubesc atât de mult… mai mult decât m-a iubit el vreodată. L-am dorit din clipa când l-am văzut. Eram hotărâtă să-l fac să ţină la mine. Iar acum, lucrurile care l-au făcut să ţină la mine nu vor mai exista…

— Fii sigură că nu vor mai exista, dacă o ţii mult aşa. Şi acum, fii

cuminte…

Annette îşi consumase toată energia. Se rezemă de pernă, epuizată, şi ochii i se închiseră, tranchilizantul începând să-şi facă efectul.

Convinsă că pentru un timp totul avea să fie în regulă, şi hotărâtă ca, atunci când se trezea Annette, să facă ceva pentru a o ajuta să uite de necaz, Loren ieşi.

Când o văzu, Hugh, care stătuse pe un scaun de pe culoar, se ridică.

— Să intru…? întrebă el, cu un zâmbet cam nesigur.

— În niciun caz. O să doarmă un timp – sper.

Privindu-l, atât de calm şi indiferent, deloc tulburat de rezultatul monstruoasei lui sugestii de a pleca, lăsându-şi soţia bolnavă singură în timp ce el se distra, Loren simţi că înnebunea de furie.

— Zău aşa, Hugh – eşti cel mai egoist şi lipsit de tact om pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

— De ce? întrebă el. Fiindcă mi-e imposibil să rămân legat lângă patul de suferinţă al Annettei, uitând de orice alte probleme? Cred că ţi-a spus…

Chiar atunci, liftul începu să coboare, iar Loren, ştiind că aducea un pacient din sala de operaţie, îşi dădu seama că nu putea continua discuţia cu Hugh prin toată agitaţia care avea să se stârnească pe culoar. Ridicând privirea, încruntată, văzu că uşa camerei de vizavi era deschisă şi, amintindu-şi că era neocupată, îi făcu semn într-acolo.

— Vino aici, îl chemă ea scurt. Avem de discutat.

Urmând-o înăuntru, Hugh vru să închidă uşa, dar Loren îi spuse tăios:

— Las-o deschisă, te rog.

Hugh zâmbi.

— Nu cumva ţi-o fi frică să rămâi singură cu mine?

Fără să-i ia în seamă cuvintele, Loren îl privi în faţă, cu mâinile pe lângă trup, spunându-i hotărâtă:

— Lucrurile ca acesta care s-a întâmplat în după-amiaza asta îi fac foarte rău Annettei. Ţi-am mai spus şi înainte cum gândeşte. Nu-ţi dai seama că, dacă n-o ajuţi să fie sigură de iubirea ta, nu va dori să se însănătoşească? Praful o să se-aleagă de toată munca medicilor.

— Din câte înţeleg, i-o întoarse Hugh, în mare parte s-a şi ales praful.

— Ce vrei să spui?

— Păi, Carruthers mi-a spus sincer că, dacă nu se întâmplă o minune, n-o să mai poată fi niciodată atât de activă pe cât era. În orice caz, mai avem de aşteptat încă un an, sau chiar mai mult, până va fi vreo speranţă de a începe să revină la normal… Ascultă, Loren, continuă el, pe un ton defensiv. Sunt gata să fac tot ce pot, dar am şi eu nevoie de puţină libertate. Am acceptat să stau un an în America. Pe urmă, am acceptat să vin în Franţa, înainte de a merge acasă. Nu ştiu din ce motiv, tot voia să amâne întâlnirea cu ai mei – adevărul e că-i îngrozitor de geloasă…

Apoi, conştient de privirea neabătută a lui Loren, făcu brusc un gest de furie înfrântă.

— N-ai decât să te uiţi aşa la mine – ţi-am mai *spus*, nu-s făcut ca să stau la căpătâiul bolnavilor. Ştiu că n-am avut tact, dar trebuie neapărat să mă duc pentru un timp în Anglia, şi m-am gândit că era mai bine s-o pregătesc…

— Ar fi fost mai bine să aştepţi, i-o reteză Loren. Ţine minte că, pe lângă şocul accidentului, a mai trecut şi prin două operaţii foarte grele. Şi-n plus, detestă ideea de a fi bolnavă la fel de mult ca tine! Şi trebuie să suporte. Dacă e neapărată nevoie, mai bine du-te acum, pentru scurt timp, şi întoarce-te înainte de a se externa de-aici, peste zece zile.

— Adică tocmai la timp ca să preiau ştafeta după ce vă spălaţi voi pe mâini de ea! Nu cred c-am să fiu prea bun la treaba asta.

În glasul lui se simţea o notă clară de frustrare.

— Ce situaţie! Cine-a spus vorba aia, că ştim ce suntem, dar nu ştim ce-am putea fi? Nici în cele mai năstruşnice visuri ale mele nu m-am aşteptat c-ai să-mi ţii predici în favoarea Annettei, tocmai tu! Trebuie să spun că te-ai purtat minunat cu ea.

Era, într-adevăr, un om extraordinar de imprevizibil! Încet, Loren răspunse:

— Annette e pacienta mea. Pe lângă că ţin la ea…

— Ţii la Annette – tu!

Loren tocmai pornise spre uşă, când curentul de la fereastră o făcu să se trântească, şi se pomeni faţă-n faţă cu Hugh, care-i tăiase calea.

— E nevoie să-ţi spun ce minunată eşti? o întrebă el. Orice altă fată în locul tău ar fi urât-o.

— Te rog, Hugh…

Încercă să treacă pe lângă el, dar Hugh o apucă de braţ.

— Loren! Crezi că nu m-am uitat la tine şi nu m-am… urât pe mine însumi? Trebuie c-am fost nebun…

— Lasă-mă să trec, te rog! îi ceru ea, încercând să se elibereze.

Hugh îi dădu drumul şi, întorcându-se spre uşă, puse o mână pe clanţă, dar fără a încerca s-o apese.

— Nebun, repetă el cu înverşunare. Cred că şi dacă nu te reîntâlneam, mi-aş fi dat seama până acum ce greşeală îngrozitoare şi tragică am făcut.

— Trebuie să ne suportăm propriile greşeli, răspunse incisiv Loren.

Hugh râse scurt.

— A, nicio grijă, pe-ale mele mi le suport! Dar ascultă-mă măcar acum…

— Nu.

Era atât de dezgustată, încât nu voia decât să pună capăt întrevederii mai repede. Întinse mâna, voind să i-o dea pe-a lui înapoi şi să deschidă uşa, apoi îşi dădu seama, prea târziu, de greşeală. Hugh o cuprinse în braţe, trăgând-o spre el.

— Indiferent dacă am căzut într-o cursă pe care singur mi-o întinsesem, sau m-a ademenit altcineva, adevărul rămâne că, orice-am făcut, acum ştiu că tu, numai tu, eşti cea care contează pentru mine. Dragostea mea…!

Loren întoarse capul, astfel că buzele lui îi atinseră doar obrazul, în timp ce se zbătea să scape.

— Ai înnebunit? îl întrebă. Hugh… dă-mi drumul… Au!

O trăsese destul de departe de uşă pentru ca aceasta să aibă loc să se deschidă – şi, când se dădu de perete, Loren văzu în faţa ei ochii reci şi uimiţi ai lui Francis Carruthers.

* * *

La fel de repede pe cât o luase în braţe, Hugh îi dădu drumul. Instinctiv, Loren îşi ridică mâinile tremurătoare la bonetă, în timp ce vocea indignată a supraveghetoarei şfichiuia prin aer ca un bici.

— Fii bună şi vino imediat în cabinetul meu, soră.

Apoi, Frances se întoarse şi se îndepărtă.

Loren o zări pe Kate stând pe culoar, cu ochii rotunjiţi de oroare. Slavă Domnului! Pe lângă Kate, în apropiere nu părea să mai fie

nimeni.

Frances dispăruse, când Hugh o ajunse pe Loren din urmă, în capul scării.

— Loren! Vin şi eu cu tine. Pot să explic.

Se întoarse spre el, cu furie.

— Rămâi aici! N-ai creat destule probleme? întrebă ea printre dinţi.

Şi coborî în fugă scara, orbită de deznădejde.

În holul de jos, fu cât pe ce să se ciocnească de sora Connor, care o prinse de braţe, întrebând-o ce Dumnezeu se întâmplase.

— O urgenţă neaşteptată?

— Nu, răspunse Loren, încercând să-şi revină. Supraveghetoarea… m-a chemat…

— Eu în locul tău mi-aş aranja părul înainte să intru, o sfătui sec sora Connor.

Deşi era albă ca hârtia când bătu la uşa supraveghetoarei, Loren îşi aranjase între timp ţinuta şi reuşise să-şi recapete calmul – în aparenţă.

Aşezată la birou, Frances o privi lung, cu gura strânsă într-o liniuţă scurtă şi dreaptă.

— Îmi daţi voie să vă explic, domnişoară supraveghetoare, vă rog? întrebă Loren, făcând eforturi să-şi controleze vocea.

— De ce erai închisă în camera aceea împreună cu soţul doamnei Derringham? întrebă Frances, pe un ton încordat de mânie. N-ai face decât să-ţi pierzi timpul – şi pe al meu, soră. Am completat un cec cu salariul pe o lună. Poftim. Aper că poţi să-ţi faci bagajele şi să părăseşti spitalul în maximum o oră.

Privind-o pe femeia aceea tare ca fierul şi rece ca gheaţa, Loren înţelese că degeaba ar fi încercat vreun apel. Totuşi, oroarea o ţinea încremenită pe loc, căutându-şi disperată cuvintele cu care să se apere.

— N-ai auzit? insistă Frances. Ia-ţi banii şi pleacă.

Nici dacă i-ar fi vorbit unei servitoare care se făcuse de râs, tonul ei n-ar fi putut să fie mai jignitor.

Loren, roşie în obraji, îşi regăsi dintr-odată darul vorbirii.

— Vă rog să mă ascultaţi, domnişoară supraveghetoare. Trebuia să vorbesc cu domnul Derringham despre soţia lui. Tocmai cobora un caz din sala de operaţie. Nu puteam rămâne pe culoar, aşa că…

Se întrerupse, când uşa din spatele ei se deschise şi Robin intră

grăbit.

— Scuză-mă că dau buzna, Frances. Sora Connor mi-a spus că sora Ruston e aici. Soră, vrei să te duci…

— Sora nu mai e de serviciu, îl întrerupse rece Frances. Părăseşte spitalul în după-amiaza asta. Am concediat-o.

— Ai concediat-o!

Robin se uită de la sora lui la fata zveltă, albă la faţă, şi înapoi la Frances.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

Glasul lui, de obicei atât de muzical, devenise acum neobişnuit de tăios.

— E imposibil ca sora Ruston să plece acum…

— Sora Ruston pleacă!

Frances nu-şi mai putu stăpâni furia.

— Îmi vei permite să hotărăsc singură în legătură cu personalul medical. În orice caz, refuz s-o mai păstrez în funcţie pe această tânără femeie. Este concediată pentru conduită dizgraţioasă, în timpul programului.

— Cred că trebuie să existe o explicaţie, spuse cu răbdare Robin. Nu mi-o pot imagina pe sora Ruston comportându-se dizgraţios.

Bazându-se pe ceea ce văzuse cu ochii ei, Frances avea tot dreptul să fie revoltată; pentru ea, faptul că Robin îi călca funcţia în picioare în faţa acelei fete dezgustătoare şi necinstite era ultima picătură

— Întâmplător, am găsit-o închisă într-un dormitor dor, împreună cu soţul doamnei Derringham, care o săruta, îi spuse ea. Nu cred că poţi găsi vreo scuză pentru aşa ceva…

Nici dacă i-ar fi tras o palmă, Robin n-ar fi fost mai şocat. Dar stupefacţia nu i se citi pe chip decât o clipă.

— Domnule doctor Carruthers!

Loren se întoarse spre el, cu un gest implorator.

— Mi-e… foarte dificil să explic. Recunosc că am făcut o prostie, o prostie de neiertat, dar tocmai i-am spus domnişoarei supraveghetoare… vorbeam cu domnul Derringham despre soţia lui. Fusese foarte tulburată…

— Ştiu, o întrerupse Robin. S-a trezit şi voiam să te duci la ea.

— Ar fi şi mai tulburată dacă ar şti ce s-a întâmplat! interveni acid Frances. Te rog să pleci, soră Ruston.

— Îmi pare rău, domnişoară supraveghetoare.

Oricât era de învăţată să respecte disciplina, Loren nu avea de gând să accepte decizia superioarei sale fără a lupta măcar ca să-şi salveze onoarea profesională.

— Trebuie să mă lăsaţi să vorbesc, insistă ea. Am dreptul elementar să mă apăr.

— N-ai absolut niciun drept să discuţi cu mine, replică Frances. Fii bună şi ieşi. Ţi-am spus ce aveam de spus, şi refuz să mai continuu discuţia.

— Nu vreau să discut.

Loren aruncă o privire rugătoare spre Robin.

— Nu vreau decât să spun ce s-a întâmplat. Dacă şi după ce mă ascultaţi va trebui să plec, măcar am dreptul ca mai întâi să mă apăr.

— Are dreptate, Frances.

Tonul lui Robin era complet impersonal şi, când îl privi din nou, Loren văzu că faţa îi arăta ca o mască lipsită aproape de orice expresie.

— Prea bine, ridică furioasă din umeri Frances. Spune ce ai de zis.

Loren, însă, simţea nevoia să i se adreseze acelui bărbat înalt şi nepăsător care dintr-odată părea să fi devenit un străin.

— După cum am mai spus, îi zise ea, în timp ce vorbeam cu domnul Derringham pe coridor, a venit un caz din sala de peraţie, iar eu – fără să mă gândesc, după cum îmi dau acum seama – l-am chemat în camera aceea. Uşa era deschisă, dar curentul a trântit-o fără ca eu să observ. Şi atunci… domnul Derringham şi-a pierdut capul şi a încercat să… să…

— Să te sărute, completă Frances. A fost pentru prima oară, soră? Mi se pare foarte improbabil să-şi fi „pierdut capul" fără nicio încurajare.

— Nu l-am încurajat în niciun caz, răspunse Loren, ridicând puţin bărbia. E ultimul lucru pe care l-aş face vreodată. Dar…

Se întrerupse, nefericită, şi dându-şi seama cât de neconvingător suna pledoaria ei, izbucni:

— Adevărul este că Hugh Derringham şi cu mine am fost cândva logodiţi, dar de ce o fi considerat că asta poate fi o scuză ca să fie… atât de insolent încât să creadă că mai poate fi ceva între noi, numai el ar fi în stare să explice.

Se opri, cu răsuflarea tăiată. Pentru moment, uitase de cei care o

ascultau. Nu era conştientă decât de un sentiment brusc, aproape copleşitor, de libertate. Timp de atâtea săptămâni, nu-şi dăduse pe deplin seama cât de total se vindecase de orice urmă a sentimentelor ei pentru Hugh. Acum, însă, ultimele resturi ale durerii cu care-şi amintise de trecut erau moarte şi îngropate.

O privi din nou pe Frances.

— Indiferent dacă mă credeţi sau nu, Hugh este ultimul om de pe Pământ pe care l-aş încuraja să-mi facă vreodată curte – în orice împrejurări.

Înainte ca sora lui să spună ceva, Robin vorbi repezit:

— Foarte bine, soră. Acum, du-te înapoi la pacienta dumitale, te rog.

Şi, ducându-se la uşă, i-o deschise, după care o aşteptă să treacă.

În timp ce ieşea, Loren ridică privirea, iar inima i se strânse. Nu vedea în ochii lui nici înţelegere, nici prietenie.

Poate că era de aceeaşi părere cu supraveghetoarea, crezând că Hugh n-ar fi mers atât de departe fără încurajarea ei. Sau poate se supărase pe ea, spunându-şi că din cauza propriei ei nechibzuinţe se produsese acea situaţie penibilă.

Când auzi uşa închizându-se în urma ei, Robin avu senzaţia că, odată cu acea uşă, Robin îi închisese şi orice cale spre încrederea lui.

Cu câteva minute în urmă, se bucurase în chip straniu să descopere că era liberă, dar acum nu mai era decât conştientă de o pustiitoare singurătate.

Capitolul 5

Robin se întoarse în cameră, privindu-şi sora.

— Îmi pare rău, Frances, spuse el, dar mi-e imposibil să las pacienta fără sora Ruston în momentul de faţă.

Sora lui îi răspunse furioasă:

— E de neiertat că te amesteci aşa. Dacă fata asta îşi închipuie că a schimbat ceva spunând pur şi simplu că a fost logodită cu Hugh Derringham, se înşală amarnic. Şi tu la fel. Refuz să-i mai permit să rămână o singură zi în personalul meu.

— O să rămână, declară el ferm, şi ai s-o păstrezi – oricum, cel puţin până când doamna Derringham se va simţi destul de bine ca să se descurce fără ea. Iar ăsta, draga mea, mă tem că e ultimul meu cuvânt.

Frances nu mai fusese în viaţa ei atât de furioasă; era cu atât mai

revoltată, cu cât era furioasă şi pe sine însăşi pentru să fusese aşa de slabă încât să se înşele atât de amarnic, cum credea acum, în privinţa caracterului lui Loren.

— Nu poţi crede că, dacă-i permiţi să rămână şi s-o îngrijească în continuare pe doamna Derringham, până la urmă n-o să iasă cu scandal! protestă ea. Fata aia e nebună după soţul ei. Simplul gând că se poate uita la alta ar omorî-o. Chiar dacă Ruston spune adevărul când declară că nu-i mai pasă de el, se vede clar că n-a terminat el cu ea. Nu, Robin. Spre binele tuturor, trebuie să plece. Deşi nu ţi-am spus niciodată, continuă ea repede, am aflat de la Hilda că sora Ruston a avut o legătură amoroasă extrem de nefericită; că bărbatul pe care-l iubise s-a însurat cu alta, iar ea a plecat din Anglia tocmai ca să nu-l mai vadă niciodată. E clar, asta înseamnă că încă mai ţine la el. E aici doar de două luni şi ceva. De ce să se fi schimbat?

Lui Robin îi venea să răspundă, de-a dreptul violent: fiindcă nu e genul de fată care să aibă o relaţie ilicită cu un bărbat căsătorit – mai ales când soţia lui e propria ei pacientă. În schimb, spuse doar atât:

— Am să discut cu Derringham.

Frances îl privi exasperată.

— Şi la ce crezi c-o să folosească asta?

— Îl va opri s-o mai persecute pe sora Ruston.

Îşi ţinea gura strânsă, iar Frances înţelese că şi-ar fi pierdut vremea de pomană dacă încerca să mai discute cu el. Se ridică în picioare, cu o exclamaţie nervoasă.

— Nu zău! Parc-ai fi copil. Dacă ăştia doi s-au iubit odată, înseamnă că încă se mai iubesc. Nu mă las deloc amăgită de Ruston, care dă toată vina numai pe el. Şi n-am timp să mai discut acum problema asta. Ai ales de bunăvoie să-mi sfidezi public autoritatea.

— Cred c-aş fi reuşit s-o fac şi mai diplomatic, recunoscu el, dar m-ai luat prin surprindere, şi trebuia să mă gândesc la pacienta mea. Fii rezonabilă, Fran.

Îi puse o mână pe umăr, zâmbindu-i cu tristeţe.

— Ştiu mai multe despre cazul ăsta decât ştii tu. Îţi repet: Loren Ruston e o soră excepţional de bună, iar doamna Derringham se bazează pe ea cu trup şi suflet, aşa că e absolut necesar să rămână aici.

Dar Frances n-avea de gând să se lase îmbunată cu una cu două.

— Mai sunt şi alte surori bune aici, replică ea. Dumnezeule mare! Tu ar trebui să fii primul care să-mi dai dreptate că trebuie s-o

dăm, afară!

Îşi smulse braţul din mâna lui.

— Oricine ar crede că fata asta te-a descântat!

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi din încăpere.

Când uşa se închise în urma ei, Robin se duse la fereastră şi rămase cu privirea afară.

Curios, dintre toate cuvintele care fuseseră rostite în ultimul sfert de oră, numai ultima frază îi rămăsese întipărită în minte.

Oricine ar crede că fata asta te-a descântat!

O prostie, desigur! Chestiunea nu avea nimic personal, nici nu se punea problema. Era o soră excepţională; îi dăduse o sarcină, şi voia s-o vadă ducând-o la bun sfârşit. Apoi, cu un val neaşteptat deiritare, se întrebă: ce Dumnezeu putuse găsi vreodată la Derringham? Destul de multe, probabil – era genul de bărbat pe care femeile îl găseau atrăgător. Biata fată pe care o luase de soţie îl adora, iar el îşi bătea joc de ea cu nerușinare. Oare fiindcă era atât de insolent încât să-şi imagineze că Loren încă mai ţinea la el?

Se încruntă. Fir-ar el al dracului să fie cu impertinenţa lui cu tot! Ar fi meritat să fie bătut cu cravaşa!

Şi când colo, trebuia să se poarte civilizat cu el şi să discute ca între bărbaţi.

Între timp, mai avea şi altele pe cap. Dar, când ieşi în hol, i se păru că auzea din nou vocea rece a surorii sale spunând: „a plecat din Anglia tocmai ca să nu-l mai vadă niciodată. E clar, asta înseamnă că încă mai ţine la el”.

Era de neconceput. Pentru binele ei. Pentru…

Dar îşi alungă cu deliberare din minte orice alte speculaţii.

Tocmai traversa holul, când cineva îl chemă pe nume şi, întorcându-se, îl văzu pe Hugh, care tocmai venise din curte.

— Pot să vă vorbesc, domnule doctor? întrebă el. Am… făcut o plimbare pe-afară… mi se spusese că eraţi ocupat, şi…

Se vedea clar că era stânjenit. Robin îl privi rece, fără nicio urmă de înţelegere.

— Desigur. De fapt, şi eu voiam să discut cu dumneata, spuse el scurt. Poate vrei să vii până în cabinetul meu.

Şi, fără a-i aştepta răspunsul, se întoarse şi o luă înainte. Când ajunse la uşa cabinetului, o deschise şi-i făcu loc celuilalt să intre.

— Ia loc, îl invită el, indicându-i un scaun, în timo ce ocolea

biroul şi se aşeza.

— Ştiţi, cred că aş prefera să rămân în picioare, zâmbi Hugh, regăsindu-şi întrucâtva obişnuitul sânge rece. Presimt că… vreţi să-mi ţineţi o predică. Cred, adăugă el repede, că ar fi trebuit să vorbesc cu supraveghetoarea, dar adevărul e că mi-e o frică de marte de ea, şi presupun că pe moment e destul de pornită împotriva mea.

Robin simţi un imbold aproape irezistibil de a-l lua la şuturi pe acel playboy fercheş şi bun de nimic.

Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o fi crezut o fată ca Loren Ruston, când îi dăruise inima ei? Şi se părea c-o tratase abominabil. Mâna pe care şi-o ţinea pe birou i se încleştă, cu pumnul strâns.

Antipatia dintre cei doi era reciprocă. În acelaşi timp, Hugh îşi spunea: „Mare porc mai e şi ăsta. Poate mi-ar fi fost mai uşor să mă descurc cu băţoasa aia de soră-sa".

— Nu ştiu dacă aţi auzit ce s-a întâmplat, spuse el, încercând să vorbească pe un ton nepăsător.

— Am auzit.

— Mă tem că supraveghetoarea m-a surprins într-un moment destul de… nepotrivit. Dar vreau neapărat să ştie că… Loren n-a avut nicio vină. Înţelegeţi, continuă el grăbit, adevărul e că Loren şi cu mine am fost cândva… foarte ataşaţi unul de altul.

— Înţeleg că aţi fost logodiţi.

Hugh roşi.

— Aha… deci v-a spus… Ei bine, presupun că a fost de neiertat din partea mea, dar mi-a pierdut complet capul…

— A fost absolut de neiertat, confirmă sever Robin. Şi la fel ar fi fost… chiar şi dacă erai liber.

— Ei bine, n-o să se mai întâmple.

Hugh începea să se îmbufneze din nou.

— Ce naiba, a fost doar… un impuls de moment.

— Probabil îţi dai seama că acel impuls de moment ar fi putut-o costa pe Loren postul ei de aici, replică Robin. Există anumite reguli care nu pot fi încălcate…

— Da, sunt conştient de asta, recunoscu Hugh. Dar, vreau să spun… a ieşit un scandal chiar atât de îngrozitor? Sincer, n-a fost vina ei. Mi-aş fi tăiat mâinile, dacă ştiam… că o puneam pe biata Annette în pericolul de a-şi pierde sora. Vă asigur – şi am s-o asigur şi pe supraveghetoare, dacă foloseşte la ceva – că nu e niciun risc să se mai

repete. La naiba! Am ţinut la Loren şi voiam să mă asigur că nu-mi poartă pică. De fapt, chiar voiam să mă împac cu ea…

„Pe lângă că-i mârlan, mai e şi dobitoc”, îşi spuse Robin cu dispreţ.

— Ai fost cât pe ce să-i distrugi cariera, spuse el rece şi tăios. Nu e deloc în avantajul profesional al unei surori bune să fie concediată pentru că-şi face de cap cu soţul pacientei sale.

— Aşa cred şi eu…

Hugh părea sincer nefericit.

— Uite ce e, Derringham, îl învrednici Robin cu o privire directă, în adâncul ochilor. Sincer să fiu, nu vreau s-o iau pe sora Ruston de lângă soţia dumitale – ar fi îngrozitor de greu pentru doamna Derringham, în starea ei actuală, s-o piatră pe sora căreia de care s-a ataşat atât de strâns. Azi mi-a spus că, dacă n-ar avea-o pe Loren, uneori simte că nici n-ar mai avea pentru ce să lupte.

— Ce măgulitor pentru mine, remarcă Hugh, ridicând din umeri.

Robin îi ignoră cuvintele.

— Oamenii bolnavi sunt plini de hachiţe şi, din păcate, doamna Derringham tine spre o stare de nevroză, din cauză că nu se mai simte genul de soţie care… să-ţi placă dumitale.

— Mi-am dat toată silinţa s-o înveselesc, spuse Hugh. Cinstit, nu suport bolile. Cred că în faza asta ar fi mult mai bine să fac aşa cum am propus azi şi să plec în Anglia pentru câtva timp (desigur, ei nu i-am spus chiar aşa, şi s-au adunat într-adevăr multe probleme de care trebuie să mă ocup). N-ar fi mai bine pentru toată lumea? M-aş întoarce până vine vremea să se externeze de-aici.

Robin tăcu un moment, învârtind un creion între degetele lui lungi şi sensibile. Dacă Hugh lipsea în restul timpului pe care soţia lui îl avea de petrecut în spital, problema rămânerii lui Loren avea să se rezolve mai uşor. Iar Annettei i-ar fi fost mai bine fără egoistul ei soţ, un scurt răstimp, decât dacă-şi pierdea sora medicală pentru totdeauna.

— Dacă doamna Derringham poate fi convinsă că deplasarea dumitale e realmente necesară, s-ar putea s-o… suporte mai uşor. Am să vorbesc cu ea mâine – îi voi spune că te îngrijorează ideea de a o lăsa singură, dar…

— Aşa, foarte bine! Probabil că de dumneata se va lăsa convinsă, doctore.

Hugh îl privi abătut.

— Cred că mă consideri un egoist, dar adevărul e că trebuie neapărat să mă duc. Şi-ai să-i prezinţi dumneata lui Loren scuzele mele şi… şi n-ai putea-o împăca şi pe supraveghetoare? Ai avea şanse mai mari.

— Voi face tot ce pot.

Robin se ridică.

Uşurat că întrevederea luase sfârşit şi simţind că făcuse tot ce putea ca să îndrepte lucrurile, Hugh îi întinse mâna – dar, când Robin nu păru să observe, şi-o retrase.

— N-am să-ţi mai răpesc timpul. Îmi pare rău că m-am făcut de râs. Nu, nu te deranja să mă conduci…

Uşa se închise în urma lui, iar Robin rămase câteva clipe cu privirea într-acolo.

Apoi ridică receptorul telefonului de pe birou.

— Spune-i surorii Ruston că vreau să-i vorbesc înainte de a ieşi din schimb, ceru el.

* * *

Loren era cu Annette când primi mesajul. Îşi găsise pacienta mult mai liniştită şi dispusă să-i găsească scuze lui Hugh – nici nu-i trecea prin minte, sărmana, că tocmai făcuse un lucru de neiertat!

Când se ridică să plece, Annette o prinse de mână, privind-o neliniştită.

— Te doare capul, iubito? o întrebă ea.

— Puţin, recunoscu Loren cu sinceritate.

— Azi te-am tracasat îngrozitor.

— Scoate-ţi din minte că tracasezi vreodată pe cineva, îi zâmbi Loren. Potoleşte-ţi odată imaginaţia asta hiperactivă, şi-ai să te înzdrăveneşti mult mai repede.

— Am să-ncerc. Doctorul Carruthers a fost atât de bun cu mine în după-amiaza asta, spuse Annette. E un om minunat!

„Un om minunat!" Cuvintele reverberau în mintea lui Loren, în timp ce ieşea din cameră. Dar, dacă inima-i bătea mai repede ca de obicei în timp ce cobora grăbită, cu siguranţă, era numai din cauză că o cam neliniştea gândul la ceea ce avea să-i spună acum. Oare se gândise mai bine şi ajunsese la concluzia că trebuia să-şi susţină sora? În orice caz, Loren simţea că poziţia ei în spital devenise insuportabil de dificilă.

Şi totul, numai din cauza lui Hugh! O cuprinse o furie rece. Ultima dată când o rănise, o făcuse să-şi piardă slujba. Oare şi de data asta…

Ajunsese la uşa cabinetului lui Robin şi, fără să mai stea pe gânduri, ciocăni, iar când îi auzi răspunsul deschise şi trecu pragul.

— A, soră… ia loc, te rog.

Robin se ridică şi, după ce Loren ocupă scaunul din faţa biroului, se aşeză la loc.

— Doamna Derringham se simte mai bine?

— Da, domnule doctor. E mult mai calmă.

— Înţeleg că totul s-a întâmplat din cauză că soţul ei şi-a propus să plece. Am avut o discuţie cu el, adineaori. Cred că ar fi mai bine să se ducă.

Loren îl privi o clipă, apoi îşi coborî ochii spre mâinile încleştate în poală.

— Poate că ar fi mai bine, într-adevăr. Nu cred că s-ar agita mai mult decât în prezenţa lui.

Robin se încruntă.

— Nu putem face mai mult decât s-o ajutăm să-şi revină cât mai bine fizic, şi asta trebuie să facem. Din păcate, n-avem niciun remediu pentru o căsnicie care a luat-o razna.

— Dar nu trebuie să se întâmple asta! exclamă Loren – şi imediat îşi muşcă buzele. Îl… adoră, săraca de ea.

— Dumnezeu s-o ajute. În viaţa mea n-am văzut un individ mai egoist ca el! Trebuie să spun că e de o francheţe dezarmată, când spune cum detestă bolile! Ceea ce-i de neiertat e că nu se ascunde nici de ea.

— Cred că încearcă, spuse încet Loren.

Robin făcu un gest de lehamite, expediind probleme personale ale soţilor Derringham.

— După cum ştii, vreau să rămâi în continuare cu cazul ăsta, soră, spuse el. Ce părere ai? Eşti dispusă s-o faci?

Loren îi aruncă o privire tulburată, iar Robin se gândi involuntar ce ochi frumoşi avea. Blânzi şi de o cinste neabătută – aşa cum era şi ea.

Deodată, îşi aminti de prima ocazie când o văzuse, şi-şi dădu seama că nicio clipă nu i se ştersese din minte. Se întrebase atunci de ce părea nefericită; acum ştia.

Cât de adânci îi erau cicatricele?

Văzând că nu răspundea, spuse, pe un ton neobişnuit de stăruitor:

— Vreau foarte mult să accepţi.

Conştientă din nou că i se acceleraseră bătăile inimii, Loren roşi uşor.

— Sunteţi… sunteţi foarte amabil că vreţi să continui, spuse ea. Nici eu n-aş vrea să renunţ. Dar… aţi auzit ce doreşte supraveghetoarea… A spus că m-a concediat…

— Aceea a fost o neînţelegere. Am discutat cu ea… după ce am vorbit cu domnul Derringham. E de acord să lase problema în seama mea.

Urmă o scurtă pauză, apoi Loren izbucni:

— Dar supraveghetoarea nu vrea să mai rămân, domnule doctor! O fi fost o neînţelegere, dar trebuie să recunosc că… furia ei era justificată. Însă… pot să fiu sinceră cu dumneavoastră?

— Te rog.

— Nu vrea cu adevărat să rămân, şi cred că niciun moment nu va avea încredere în mine.

— Sunt sigur că va avea, acum când ştie mai multe.

Dar Loren îşi dădea seama, şi era sigură că el nu ştia, că indiferent dacă avea dreptate sau nu, Frances n-avea să ierte niciodată ceea ce pentru ea părea sfidarea autorităţii supreme pe care şi-o păzea cu atâta străşnicie, şi că avea să încerce tot ce putea pentru a-i îngreuna cât mai mult posibil viaţa fetei pe care o considera responsabilă. În cel mai bun caz, nu puteau decât să ajungă la un compromis. Continuă grăbită:

— Vreau să… ajut. Dar cred că ar fi mai bine să spunem că voi rămâne până când doamna Derringham se externează din spital şi se instalează cu bine în casa ei. Atunci, nici măcar nu va fi nevoie să-i spunem că voi pleca definitiv. Dar, domnule doctor Carruthers, va trebui să plec, doar dacă nu cumva supraveghetoarea însăşi îşi exprimă dorinţa de a mă păstra aici.

Robin ştia la fel ce bine ca ea că era improbabil ca Frances să facă aşa ceva. Pentru el compromisurile erau nesatisfăcătoare, în cel mai bun caz, dar nu vedea nicio altă soluţie.

— Foarte bine, soră, spuse. Îţi mulţumesc.

Loren se ridică.

— Şi eu vă mulţumesc. Mă voi strădui să… fac ca totul să

decurgă normal.

Se ridicase şi el, iar Loren tocmai se întorcea, când îi spuse:

— Nu vreau să fiu impertinent, dar îmi răspunzi la o întrebare sinceră?

Îl privi, aşteptând întrebarea, dar lui Robin nu-i era atât de simplu pe cât crezuse. În sfârşit…

— Îl mai iubeşti pe Derringham?

Loren roşi, apoi păli, dar privirea ei nu se abătu dinspre ochii lui.

— Nu, spuse ea cu voce scăzută.

Apoi, ca pentru sine:

— Nu ştiu când am încetat, dar cred… dacă stau să mă gândesc… că a contribuit şi mândria mea şi… pare prea „preţios" ce spun?… Idealurile mele rănite…

— Mai există asemenea lucruri, chiar şi în zilele noastre, răspunse Robin. Te-am întrebat, fiindcă sentimentele dumitale păreau crunt afectate. Dacă ai fost lezată, n-ar fi trebuit să-ţi cer să rămâi, desigur.

Loren clătină din cap.

— Nimic din tot ceea ce are legătură cu Hugh nu mă mai poate atinge. Face parte din trecutul meu.

Pe neaşteptate, Robin zâmbi.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc, soră.

Dar, când îi deschise uşa să iasă, amândoi erau conştienţi că în certitudinea tonului ei nu se simţise nicio urmă de sfidare.

Mândria şi idealurile lui Loren continuaseră să sufere, însă inima ei era din nou liberă.

Ceea ce însemna inevitabil, presupunea Robin, că într-o bună zi avea să i-o dăruiască unui alt bărbat… Unui bărbat foarte norocos…

* * *

Dar, deşi inima îi era liberă, în următoarele zece zile Loren deveni conştientă de o durere tot mai puternică din adâncul ei.

Curios, acum, când Hugh nu mai era prin preajmă, Annette părea să se îndrepte vizibil spre bine. Acceptase plecarea lui cu o atitudine filosofică, reproşându-şi egoismul care o îndemnase să facă tapaj la început. Iar acum se părea să se hotărâse ca, la întoarcere, Hugh să găsească o Annette cu totul nouă.

Totuşi, fu amarnic de dezamăgită când i se dădu vestea că nu

Loren urma s-o însoţească la vilă în primele câteva zile, ci Kate Connor. După aceea, o maseuză urma s-o trateze în fiecare zi, iar Robin avea s-o vadă de două ori pe săptămână.

Însă ideea de a se instala în prima casă unde avea să locuiască împreună cu Hugh o consola şi, cu toate că se agăţă de Loren implorând-o s-o viziteze cât mai des, când sosi momentul plecă destul de veselă.

Între timp, devenise pacienta-vedetă a spitalului Henry Durand. Frances îi ură drum bun cu multă eleganţă şi, cu toate că Annette insistase s-o însoţească şi sora ei medicală, Loren se retrase în fundal când se schimbară ultimele cuvinte de rămas-bun.

Tocmai dispărea discret, când Robin, care-şi urma sora înapoi în clădire, se opri ca să-i spună vesel:

— Cred că ne putem felicita pentru că de-acum nu va mai avea loc nicio recădere gravă, soră. Nu mă îndoiesc că ai ajutat-o enorm.

Frances trecuse pe lângă ea fără s-o învrednicească nici măcar cu o privire. Acum se opri la uşa cabinetului, spunând peste umăr:

— Robin, pot să stau puţin de vorbă cu tine?

— Desigur.

Şi, cu un ultim zâmbet spre Loren, Robin îşi urmă sora.

Loren se îndepărtă, cu paşi grei. Pentru prima oară din ziua aceea îngrozitoare când fusese concediată atât de sumar, privea în faţă faptul că ajunsese la sfârşitul muncii ei din spitalul Henry Durand – al muncii pentru Robin Carruthers.

Fusese o experienţă minunată, pe care n-avea s-o uite toată viaţa. Dar ştia că, fie şi dacă ar fi putut să rămână, i-ar fi fost tot mai greu să lucreze cât putea de bine, când femeia în faţa căreia era responsabilă rămânea ostilă şi atât de suspicioasă.

Coborând încet treptele, coti în direcţia grădinii, până în locul unde stătuse în acea primă zi, când o găsise acolo Robin.

Biata Annette! Ce-avea să se întâmple până la urmă cu căsnicia ei?

Dar Annette îl iubea pe Hugh la nebunie. Loren se încruntă nedumerită, încercând să găsească răspunsul la întrebarea care părea să nedumerească pe toată lumea: de ce-i iubeau femeile pe bărbaţii de teapa lui Hugh Derringham?

— Cred că sunt vizionar. Am bănuit că te voi găsi aici.

Întoarse capul, cu o tresărire, ridicând privirea la fel ca atunci, în

prima zi. Când îl văzu stând lângă ea, inima i se frânse în piept şi, într-o străfulgerare orbitoare, înţelese secretul durerii care îi devenise tot mai puternică de la o zi la alta.

* * *

Nu se certaseră. Numai că Frances spusese, ca şi cum i-ar fi fost subalternă, nu parteneră:

— Sigur că tu conduci spitalul ăsta. Dar dacă eşti hotărât să te amesteci în aranjamentele mele, atunci ar fi cazul să-ţi aduci o supraveghetoare mai docilă. Şi, sinceră să fiu, nu cred că altă femeie în locul meu ar ceda mai uşor. Acum vrei să-i cer surorii Ruston să rămână; măcar bunul simţi şi raţiunea, dacă nu şi consideraţia la adresa mea, ar trebui să-ţi spună că aşa ceva e imposibil – chiar dacă aş crede că e în avantajul spitalului. Ceea ce nu cred. Dacă nu *doreşti* un scandal, cu cât dispare de-aici mai repede fata asta, cu atât mai bine.

Robin răspunse:

— Asta-i cea mai mare prostie. Mi-a explicat de ce s-a întâmplat. Şi Derringham mi-a spus…

— Ţi-a „explicat”!

Robin roşi.

— Crezi că nu-mi pot da seama când mă mint oamenii?

— Cred că în cazul de faţă eşti subiectiv.

— Bineînţeles că sunt subiectiv, spuse el pe un ton mai rezonabil decât se simţea, căci sugestia că Loren l-ar fi putut minţi fără să clipească îl înfuria neaşteptat de tare. Mă gândesc la binele spitalului.

— Şi eu, cum ţi-am spus.

— Ascultă, Frances, spuse Robin, punându-i o mână pe braţ, ştii la fel de bine ca mine că fata asta e o soră excepţională. Ducem lipsă de personal, toţi lucrează la capacitate maximă. Nimeni nu poate face mai mult. Toate „fetele” tale, adăugă el cu un zâmbet uşor, sunt de prima clasă. Dar, cu excepţia surorii Connor, n-aş risca s-o las pe niciuna dintre ele să ia vreo hotărâre de capul ei, cum am considerat întotdeauna c-o pot lăsa pe sora Ruston. Când ea răspunde de un caz, sunt sigur că dacă se întâmplă ceva în lipsa mea, ştie ce să facă. E nepreţuită când e vorba de calmul şi buna dispoziţie a unui pacient. Nu mă codesc să-ţi spun că a fost o vreme când eram foarte îngrijorat pentru doamna Derringham; ajunsese la un pas de o criză maniaco-depresivă, şi avea nevoie să fie tratată cu multă grijă.

— Şi dacă afla despre Loren Ruston şi soţul ei…

Robin făcu un gest nervos.

— N-avea ce să afle. Au fost logodiţi. Gata, s-a terminat.

— Poate că da, poate că nu, ridică din umeri Frances. Îmi pare rău, Robin. N-am cum să-i spun surorii Ruston că poate să rămână aici.

— Atunci, lasă-mă pe mine să-i spun – adică, s-o întreb dacă vrea să rămână şi s-o anunţ că eşti dispusă să-i foloseşti mai departe serviciile, acum, când greşeala s-a lămurit.

Frances, care mergea spre scaunul din partea cealaltă a biroului, se răsuci în loc, privindu-l ca şi cum ţi-ar fi ieşit din minţi.

— De ce ţii atât de mult la chestiunea asta, Robin? întrebă ea, cam sufocată. Există destule surori bune. O putem înlocui curând.

— Nu ţin deloc atât de mult.

— Dumnezeule din ceruri! Te-ai îndrăgostit de ea?

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a le putea opri şi, când îi văzu surprinderea de pe chip, regretă amarnic că nu se stăpânise la timp.

Robin râse.

— Zău aşa, Frances! ocoli el răspunsul. Mă rog, s-o lăsăm în pace. Dacă nu vrei să faci ce te rog…

Şi se întoarse spre uşă.

Privindu-l, Frances simţi că mintea i se limpezea dintr-odată şi, alungându-şi teama, spuse:

— Nu vreau să fiu dificilă cu tine, Robin. Dacă într-adevăr consideri că sora Ruston e atât de necesară…

Mai rece decât îi vorbise vreodată, Robin răspunse:

— Ţi-am spus ce consider. Voiam să ia în primire cazul de colită care ne vine mâine – va fi deosebit de delicat. Pot să preiau eu partea clinică…

— Aş putea-o aduce înapoi pe Connor.

— Asta ar fi o mare greşeală.

— Of, Robin, eşti cel mai încăpăţânat om din lume! protestă ea. Foarte bine, n-are decât să rămână – dacă vrea. Contravine total oricărei etichete, dar dacă ţii neapărat să aranjezi tu totul, şi va rămâne, am să-mi retrag… orice obiecţie. Dar dacă se mai întâmplă ceva, să nu dai vina pe mine!

* * *

Robin îi întinse lui Loren tabachera sa din piele de porc, cam jerpelită.

— Fumează o ţigară, soră. Eşti în timpul liber şi… vreau să-ţi vorbesc.

Involuntar, Loren ridică privirea spre numeroasele ferestre de deasupra lor.

Înţelegând aluzia, Robin se ridică imediat.

— Atunci, hai să facem o plimbare. Cred că ţi-am mai spus o dată că zidul ăsta e cam periculos.

Şi, ocolind zidul, o conduse pe o cărare care ducea spre partea sălbatică a grădinii.

— Dacă n-o să plouă prea mult, doamna Derringham ar trebui să se refacă repede, continuă el. Luna asta a fost un soare superb, dar munţii tind să atragă ploaia, înţelegi… Ai avut un noroc deosebit, de când ai venit aici. A fost cea mai uscată primăvară târzie şi vară timpurie din câte-mi amintesc.

Cărarea coti, devenind mai largă, şi sub ei apăru marea, de un albastru strălucitor, dincolo de stâncile roşcate printre care creştea ici şi colo cât un chiparos pipernicit ce părea să fi scăpat din pădurea care cobora în pantă spre plajă.

Loren scoase o exclamaţie de încântare:

— O, ce frumuseţe! Putem coborî până acolo?

— Putem, dar ar fi mai bine s-o luăm pe un drum mai ocolit, ca să evităm zgârieturile şi alte accidente. Hai să stăm jos aici.

Îi arătă o bancă de piatră aspră.

— Nu aduc mulţi oameni pe cărarea asta – aici vând când vreau să fiu singur cu gândurile mele, aşa să să nu vorbeşti nimănui despre ea.

— Sigur că n-am să spun.

— Acum fumezi?

— Nu, mulţumesc.

Nu fiindcă o ţigară n-ar fi calmat-o, ci pentru că, dintr-odată, se temea în mod absurd să nu-i tremure mâna.

— Te deranjează dacă eu fumez?

— Vă rog.

Robin puse tabachera la loc în buzunar şi, scoţând alta, începu să-şi umple pipa.

Loren se întreba de ce o adusese acolo şi ce avea să-i spună.

Apoi, în sfârşit, Robin sparse tăcerea.

— Mâine îmi vine un caz de care nu sunt deloc mulţumit. Am

aranjat cu sora mea s-o iei dumneata în primire pe noua pacientă.

Loren îl privi scurt.

— Aţi aranjat cu supraveghetoarea? Dar… înţelesesem că… urma să plec.

Robin se încruntă.

— Cred că am pus carul înaintea boilor. Ar fi trebuit să te întreb dacă eşti dispusă să mai rămâi.

Vorbind repede, cu obrajii înroşindu-i-se şi pălindu-i alternativ, Robin răspunse:

— Nu… cred că pot rămâne, domnule doctor Carruthers… Înţelegeţi… supraveghetoarea mă antipatizează. Nu va crede niciodată că nu… că n-am…

Făcu un gest neputincios.

— Cred că ar fi mult mai bine pentru mine să plec de-aici.

— De ce? Ţi-e frică de Hugh Derringham? Ai descoperit că încă mai ţii la el?

Fără nicio ezitare, Loren spuse:

— În niciun caz. V-am spus că m-am vindecat de toate acele sentimente.

— Atunci… din moment ce supraveghetoarea e de acord să rămâi… de ce vrei să pleci de la Henry Durand?

Loren ocoli răspunsul, conştientă că inima ei trăsădoare îi juca din nou feste.

— Nu vreau să plec… răspunse ea încet. Dar cred… totuşi, că ar fi mai bine…

Pentru prima dată, masca seninătăţii, pe care antrenamentul şi experienţa o învăţaseră s-o poarte, îi alunecase complet. Când se întoarse s-o privească, Robin văzu, fără a înţelege pe deplin, ce conflict chinuitor i se reflecta pe faţă. Îl cuprinse un sentiment vecin cu spaima, însoţind cuvintele rostite de sora lui: „Te-ai îndrăgostit de ea?”

Fatidice cuvinte, Frances! îi arătase ceea ce el nici nu bănuise măcar, deşi acum ştia cât de des, când se concentra asupra altor lucruri, îşi amintea dintr-odată o faţă încadrată de un păr şaten-auriu sub boneta de soră, şi bucuria pe care o simţea când, intrând într-o cameră, o găsea acolo. Ce orb nesocotit fusese! Abia acum înţelegea ce i se întâmplase – că era ceea ce-şi dorise toată viaţa, iar dacă o pierdea acum, în urma ei ar fi rămas un gol pe care nimeni altcineva nu l-ar fi putut umple vreodată.

— Loren…!

Ridicând să repede privirea, Loren îi văzu ochii şi se sculă în picioare.

Şi atunci, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, se pomeni în braţele lui.

— Dragostea mea! îi spuse el. În niciun caz nu poţi să te duci. Am nevoie de tine… te iubesc…

Înnebunită, Loren îşi spuse: „Visez…”

În clipa următoare, buzele lui se lăsară peste ale ei, iar Loren îşi dădu seama cât de perfect, cât de minunat de trează era.

Ceea ce-i dărui în primul sărut n-avea să mai poată fi luat niciodată înapoi. Nimic n-ar fi putut schimba sau clinti din loc devotamentul total al iubirii ei pentru el, şi n-ar fi putut niciodată să-i aparţină mai complet decât în acele momente de perfecţiune.

Cere, de-o ai în gând.
Dorinţele ce-s două.
Carne şi duh lăsând
În mâinile-amândouă.

Când sărutul acela lung se sfârşi, Robin o îndepărtă de el.

— E cu putinţă să ţii într-adevăr la mine?

Loren îl privi, cu tot sufletul strălucindu-i în ochi.

— Te iubesc mai mult decât viaţa însăşi, răspunse ea. Dragul meu drag, te iubesc cu tot ce am şi ce sunt. Cu inima şi cu mintea; cum niciodată, nicicând n-am visat că e posibil să iubesc. Te rog, crede-mă şi-ţi promit că niciodată nu te voi dezamăgi, orice mi-ai cere.

— Inima mea!

O strânse din nou la piept, şi rămaseră astfel, până când firea lui realistă îl readuse pe Pământ.

— Dragostea mea, cât de curând poţi fi gata să te măriţi ce mine?

În ochii ei încă mai licăreau stele, dar îl privi surprinsă.

— Robin…

— Da, dulceaţa mea?

— Nu încă. Ştii bine că nu se poate. Munca ta… spitalul…

— Iubirea mea, de ce să se amestece astea în căsătoria noastră? o întrebă el, convins că vorbea foarte rezonabil. Nu-ţi cer să renunţi deja la muncă. Faptul că vei lucra cu mine va face ca totul să fie perfect. Aşa a fost încă de la început, dar eram prea orb şi nătărău ca să ştiu

adevăratul motiv.

Îi strânse mâinile într-ale lui, cu pasiune.

— Îmi vei dărui echilibrul pe care nu l-am avut niciodată în viaţa mea – de care aveam nevoie, abia acum îmi dau seama, ca să fiu cu adevărat întreg. Cred, scumpa mea, că ştiam că exişti undeva, în lume, şi că numai tu mi-erai hărăzită.

— Robin… nu te-ai… nu te-ai gândit ce-o să spună sora ta despre… logodna noastră?

— Frances? Ce legătură are cu ea? întrebă Robin, sincer surprins.

Cerule! Cât de neştiutor puteau fi bărbaţii cu adevărat cumsecade! Era posibil să nu fi fost conştient niciodată de ghearele în care-l ţinea strâns afecţiunea surorii lui?

— Nu cred că-i va plăcea prea mult ideea că te însori… cu oricine. Aţi lucrat împreună aproape dintotdeauna, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse el, încruntându-se. Şi vom lucra împreună şi în continuare. Nici nu se poate pune problema să intre cineva pe teritoriul ei.

Şi-ar fi putut aminti că i-l încălcase deja, spre marea nemulţumire a lui Frances, şi că Loren fusese cauza.

— În niciun caz, fu ea de acord. Dar e foarte… unilaterală în gândire. Şi… şi se spune că nu e de părere că un medic ar trebui să se însoare.

Robin râse.

— Dragostea mea, asta-i doar o păsărică din mintea ei. Oricum, mie nu mi-a spus niciodată că nu trebuie s-o fac. Şi în orice caz, continuă el ferm, deşi îi sunt devotat lui Fran, nu e stăpână pe viaţa mea. Cu cât îi spunem mai curând, cu atât mai bine.

„Dar îi displac deja, şi mă tem că acum o să mă urască!” Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar şi le înghiţi. Robin ar fi răspuns că asta era o prostie. Era mai bine să-l lase să se descurce singur cu Frances – sau cel puţin, să afle mai întâi cum avea sora lui să reacţioneze.

Loren bănuia că ştia deja foarte bine – şi deodată, amintindu-şi prima impresie pe care i-o făcuse Francis Carruthers, simţi un fior de teamă.

— Nu mai face mutra asta gravă, inima mea, insistă Robin. Nimeni nio să ne strice fericirea.

Întorcându-i faţa în sus, se aplecă s-o sărute din nou. Apoi îi dădu drumul, spunând hotărât:

— Acum trebuie să plec. Mă aşteaptă Calder. Vino înapoi cu mine.

Erau din nou pe Pământ – dar, în timp ce reveneau spre castel, purtau cu ei paradisul lor personal.

Capitolul 6

Frances Carruthers ridică privirea, încruntată, când auzi pe cineva bătând la uşă, iar peste câteva clipe în cabinet intră chirurgul rezident.

— Nu l-ai văzut pe Robin? o întrebă el. Mâine ne vine cazul ăla de colită de la Monte, şi avem de discutat.

— Nu ştiu unde e, răspunse Frances. Pe-aici, pe undeva.

— Mă rog, nu e foarte urgent. Dar în după-amiaza asta am o operaţie, iar diseară iau cina în oraş.

— Cred că o să apară curând. Imposibil să fi uitat.

— A, sigur o s-apară!

O privi zâmbind.

— De fapt, era doar o scuză ca s-o deranjez pe supraveghetoare. Eşti foarte ocupată?

— Ce întrebare, John!

John Calder îşi aprinse o ţigară, privind-o îngândurat. Apoi spuse pe neaşteptate:

— Nu arăţi bine.

Frances înălţă din sprâncene.

— Trebuia să m-aştept că nu vii aici ca să-mi faci complimente. Dar n-avem timp să discutăm despre bolile mele – şi oricum n-am niciuna.

— Slăbeşti, insistă John, încruntându-se. Ar fi timpul să-ţi faci un control.

— Termină cu prostiile. N-am nicio problemă.

— Ei bine, eu am să-i spun lui Robin. Ca de obicei, nu vede nimic când e vorba de cei apropiaţi lui.

Frances ridică din umeri.

— Robin nu se agită pentru fleacuri, şi ştie că-s rezistentă ca un cal.

— Când m-am agitat eu pentru fleacuri?

— Te agiţi acum, răspunse ea rece.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care John Calder trase din ţigară. Era un bărbat chipeş, cu o claie de păr des şi cărunt care avea ondulaţii naturale şi un smoc pe frunte, ochi albaştri-cenuşii şi sprâncene negre, stufoase. Dar ceea ce-i plăcea lui Frances cel mai mult la el era talentul lui de chirurg, şi considera că se împotmolise într-o fundătură.

— Cât ai de gând să mai stai aici, John? îl întrebă pe neaşteptate. Nu te-ai săturat să stai… îngrădit în cotlonul ăsta uitat de lume?

— „Cotlonul ăsta uitat de lume" devine celebru, replică el. Ce-ai spune dacă ai auzi pe altcineva vorbind aşa?

Frances se ridică şi se duse la fereastră, privind afară.

— Asta e lumea *noastră* – a lui Robin şi a mea. Când ai venit aici, tu erai pe cale să ajungi departe, în domeniul tău.

— Ştii foarte bine de ce am venit aici, răspunse el încet. Ştii ce a contat cel mai mult pentru mine în ultimii zece ani – mai mult decât faima sau averea…

— Nu cumva începi iar cu vechea poveste? întrebă Frances, întorcându-se enervată.

Un moment, se priviră ochi în ochi; apoi, John îi puse ferm mâinile pe umeri.

— Frances, încă mai eşti hotărâtă să-ţi trăieşti viaţa singură? Trezeşte-te, iubito, fii umană. Mărită-te cu mine. Poţi să-ţi continui şi munca…

— Te rog, John, nu, protestă ea. Am mai discutat toate astea de nenumărate ori. Ţi-am spus de la început, viaţa mea aparţine muncii, la fel ca a lui Robin. Dacă nu m-am măritat cu tine acum zece ani, nu e nicio şansă s-o fac acum.

— Şi dacă Robin n-ar fi fost aici, acum zece ani – ţi-am mai pus întrebarea asta – ţi-ai fi permis să te îndrăgosteşti de mine? Mă mă auto-amăgesc spunându-mi că erai cât pe ce.

Frances se eliberă de sub mâinile lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, John!

— Fii atât de sinceră ca să-mi răspunzi la întrebare.

— Nu ştiu… da, poate. Dar eram deja dedicată muncii.

— Muncii lui Robin. Crezi că nu s-ar fi descurcat la fel de bine şi fără tine? Ce se întâmplă dacă se căsătoreşte, şi va trebui să treci pe locul doi în viaţa lui?

— N-o să se căsătorească niciodată! replică ea aproape violent. Ţine prea mult la munca lui!

— Gogoşi! Un om poate ţine la munca lui, dar nu vrea ca latura cealaltă a vieţii lui să rămână pustie. A, ştiu că înseamnă mult pentru tine – mult mai mult decât ar trebui!

— Ce vrei să spui? ripostă Frances, privindu-l cu ochii ei reci plini de furie.

— Robin ţi-e frate, nu fiu, draga mea. Da, ştiu că a trebuit să iei locul mamei lui, iar Robin a avut mare noroc să fie genul care nu s-a lăsat niciodată posedat de un părinte. Toţi neghiobii ăia care dau vina pe părinţi pentru marasmul psihologic în care se află ar vrea de fapt ca viaţa să le fie condusă de alţii. Robin pur şi simplu n-a observat că ţi-ai impus s-o conduci pe a lui…

— Aşa-i o prelegere freudiană?

— Nu. N-am timp de Freud. Încerc doar să-ţi arăt că l-ai format pe Robin după chipul şi asemănarea ta – cariera lui reprezintă munca la care ai renunţat tu, nu-i aşa?

Îi venea să-l lovească.

— Ştiu că te fac să mă urăşti, continuă John. Coboară cu picioarele pe pământ şi fii umană. Viaţa ta trebuie să ţi-o trăieşti, nu pe-a lui Robin. Frances… Frances – glasul îi deveni mai grav – într-o zi ai să te trezeşti şi vei descoperi cât eşti de singură. Sper ca atunci să mai fiu prin preajmă, dacă mă vei dori.

— Nu e nicio şansă să te doresc. Am impresia că ai înnebunit, îi spuse ea cu furie stăpânită. Dacă te-aş fi iubit vreodată, m-aş fi măritat cu tine. Şi nu te-am iubit…

— Ba eu cred că m-ai iubit, deşi s-ar putea să mă înşel, o întrerupse John, cu aceeaşi convingere calmă. Dar nu atât de mult cât de-ai iubit pe tine, reflectată în Robin. Dacă ai atâta curaj să priveşti faptele în faţă, draga mea, priveşte-l şi pe ăsta – altfel, se apropie momentul (doar dacă nu cumva am orbul găinilor) când vei fi silită să accepţi că, oricât de recunoscător ţi-e Robin şi oricât de mult ţine la tine, va găsi ceva mult mai puternic să-i umple viaţa.

Şi, fără a-i lăsa timp să mai răspundă, ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Frances rămase pe loc, cu mâinile încleştare. Cum îşi permitea să-i vorbească aşa! Ei, care sacrificase totul – da, poate chiar şi dragostea pe care i-o oferise John – fiindcă Robin avusese nevoie de ajutor şi sprijin în copilărie, şi de îndrumare, mai târziu. Chiar şi acum, ce s-ar fi făcut fără ea, ca să-şi asume responsabilităţile administrative

ale spitalului?

Şi totuşi, oricât încerca să se convingă, ştia că Robin era ultimul om din lume care să aibă nevoie de sprijin. Dacă se născuse vreodată un om capabil să stea pe propriile lui picioare, acesta era fratele ei. Probabil că bietul John Calder îl invidiase dintotdeauna. Dar nu-i era chiar atât de uşor să-şi alunge din minte ecourile unora dintre lucrurile pe care le spusese el.

Se apropie momentul… când vei fi silită să accepţi că, oricât de recunoscător ţi-e Robin şi oricât de mult ţine la tine, va găsi ceva mult mai puternic să-i umple viaţa.

La ce făcuse John aluzie? O cuprinse un nou val de spaimă şi gelozie. Nu cumva…

Gândurile îi fură întrerupte când uşa camerei se deschise şi intră secretara, aducându-i scrisorile la semnat.

— În regulă, lasă-le aici, îi ordonă scurt Frances. Mai întâi, am de rezolvat altceva.

Ieşi repede în hol, nedorind ca ochii ageri ai secretarei să observe că era tulburată, şi se hotărî să se plimbe câteva minute prin grădină. Tocmai ajunsese în capul scării, când îi văzu pe Robin şi Loren stând împreună. Auzi glasul lui Robin, la fel ca data trecută, când îi înapoiase pantofii, dar acum i se distingeau şi cuvintele.

— Ne întâlnim acolo diseară, după cină, iubito. Acum ştii drumul, şi n-o să ne deranjeze nimeni.

Îi strânse scurt mâna într-a lui şi, urcând în fugă treptele, se pomeni faţă-n faţă cu Frances.

La vederea expresiei lui surprinse şi a roşeţii din obraji, Frances îşi pierdu complet controlul.

— Obişnuieşti adesea să-ţi dai întâlniri cu surorile? Sau sora Ruston nu făcea decât să te servească din bunăvoinţă, ca de obicei?

Drept răspuns, Robin o chemă pe Loren înapoi:

— Iubita mea, vino aici!

Apoi îi întinse mâna şi o ajută să urce treptele.

— Uite-o şi pe Frances, tocmai la timp ca să-i dăm vestea. Fran, sper că vei fi fericită pentru mine – Loren mi-a promis că ne vom căsători.

* * *

Nici dacă i-ar fi dat o lovitură peste faţă, Frances n-ar fi putut să fie mai şocată, în ciuda faptului că acum ştia la ce anume o avertizase

John Calder să se aştepte. Dar, curios, îşi regăsi imediat autocontrolul pe care fusese la un pas de a şi-l pierde după discuţia cu el.

Ştia că ar fi fost fatal să facă o scenă, manifestându-şi nemulţumirea profundă şi pătimaşă la adresa logodnei lui Robin şi sacrificându-şi demnitatea.

Cu toate acestea, nu fu în stare decât să spună, pe un ton rece:

— Dragul meu Robin, sigur că sper să fii fericit. Adu-o pe Loren în camera mea înainte de cină, şi vom… bea ceva în sănătatea voastră. Până atunci, vezi că te caută John.

— Mă duc la el imediat. Atunci, iubito, ne vedem în camera lui Fran, înainte de cină.

Îi zâmbi lui Loren şi plecă grăbit, cu paşi mari.

Cele două femei rămaseră singure, privindu-se. Ochii lui Loren erau rugători, iar ai lui Frances reci ca gheaţa, fără ca în ei să se regăsească zâmbetul fixat pe buze. Poate că, în orice alt moment, cuvintele acide pe care şi le stăpânea ar fi ieşit cu forţa, dar chiar atunci Kate coborî în fugă scara.

— A, Loren, chiar de tine aveam…

Se întrerupse, observând dintr-odată cu cine era Loren, dar înainte de a apuca să-i ceară iertare supraveghetoarei, aceasta spuse:

— Du-te cu Kate acum. Ne vedem mai târziu.

Şi coborî treptele, îndepărtându-se.

— Phii…! fluieră încet Kate. Era s-o feştelesc!

Loren inspiră uşurată.

— Nu contează, o asigură ea, n-ai să păţeşti nimic de data asta. Care-i problema?

Kate nu voia altceva decât să-i ceară cu împrumut un şal pentru seară; se ducea să ia cina la Nisa cu iubitul ei, iar acesta „zbierase” când îi văzuse culoarea rochiei noi.

Loren i-ar fi împrumutat toată garderoba, ei în semn de recunoştinţă că apăruse într-un moment atât de oportun, amânând orice discuţie cu Frances până seara, când avea să fie de faţă şi Robin.

* * *

Cu o jumătate de oră înainte de cină, când se duse în cabinetul lui Frances, Robin era deja acolo. El şi sora lui stăteau împreună în alcovul de la fereastră, având alături şi un scaun gol, care o aştepta pe Loren.

Robin se ridică repede şi-i ieşi mântâmplare. Când văzu cum se

luminase la faţă, văzând-o pe „fata aia", Frances simţi un junghi şi mai tăios decât durerea fizică sâcâitoare de care devenise conştientă din nou.

„E îndobitocit după ea!" îşi spuse. „Cum se va mai putea dărui vreodată atât de total muncii lui? O să-l acapareze. Sigur, e ambiţioasă – dar numai pentru ea însăşi. Până la urmă, va dori să-l ia de-aici".

O, nu! O soţie, poate şi copii, nu intrau în planurile pe care şi le făcuse ea pentru Robin. Până la apariţia acestei fete, era sigură că nici el nu se gândise la aşa ceva.

„*Cel mai repede călătoreşte cel ce călătoreşte singur*".

Încă se mai ţinea de convingerea ei hotărâtă că un medic trebuie să fie devotat ca un preot – şi, atât de pricepută la autoamăgiri cum era, nu se îndoia că invidia ei era îndreptată asupra muncii lui Robin, nu născută din dorinţa aproape morbid de posesivă de a fi stăpână pe viaţa lui.

Dar, în timp ce prin minte îi goneau aceste gânduri, spuse pe un ton binevoitor:

— Ia loc, te rog. Robin, toarnă-i lui Loren un vin de Xeres.

Loren, încercând să se convingă că, în fond, se înşelase în legătură cu Frances, se aşeză lângă viitoarea ei cumnată, iar aceasta continuă:

— Robin şi cu mine vorbeam despre viitor. Evident, nu doreşte o logodnă lungă, dar următoarele două luni vor fi foarte ocupate aici. I-am amintit că în iulie trebuie să se ducă la conferinţa B.M.C. de la Londra. Nu e treaba mea, fireşte, continuă ea cu o animaţie neobişnuită, dar am impresia că, întrucât trebuie să stea în Anglia zece zile, ar fi o ocazie nesperată pentru luna de miere. V-aţi putea căsători chiar înainte. Şi, între timp…

Râse.

— Sunt sigură c-o să mă dea afară fiindcă mă amestec, dar l-am prevenit că ar fi mult mai uşor pentru voi ca deocamdată în spital să nu se afle despre logodnă. Ştii, Loren, ai risca să ai unele dificultăţi, dacă s-ar auzi că urmează să te măriţi cu „şeful". Aşa ceva le-ar face pe colegele tale, surorile, să se îndepărteze de tine.

Avea dreptate. Loren îi privi pe Robin, care tocmai îi aducea paharul cu vin de Xeres.

— Domnişoara supraveghetoare are dreptate. Sunt sigură că n-ar fi invidioase, dar… m-aş simţi mai înstrăinată de ele. Aici formăm

o echipă.

— Sunteţi două contra unu, replică decepţionat Robin. Dar, dacă aşa referi… Oricum, sunt de acord, oricât îmi repugnă ideea de a aştepta până în iulie, că ar fi o şansă ideală să scăpăm fără să producem niciun deranj. După conferinţă, pot să-mi iau cinci zile libere în plus, ca să mergem undeva împreună.

— Atunci, ne-am înţeles! spuse Frances cu vioiciune. Şi nu se schimbă nimic – la suprafaţă. Încercaţi doar să vă comportaţi cât mai indiferent posibil unul faţă de altul, când se întâmplă să aveţi martori.

Ridică paharul.

— Pentru… viitorul tău, Loren. Eşti o fată foarte deşteaptă, să ştii. Întotdeauna l-am crezut pe Robin un burlac fără speranţă.

Oare în cuvintele ei se simţea parcă şi ceva înţepător? În sinea ei, fără să ştie prea bine dacă avea motive să se amuze sau nu, Loren spuse: „Domnişoara supraveghetoare face ca totul să meargă exact aşa cum vrea ea. Administrează situaţia foarte… foarte iscusit. Iar scumpul meu inocent nici măcar nu bănuieşte că-i conduce în continuare viaţa. Măiculiţă! Ce actriţă talentată este!”

Cât de talentată era ca actriţă, Loren nici măcar nu bănuia.

* * *

Adeseori, în următoarele câteva zile, lui Loren îi veni greu să creadă că avea să se mărite într-adevăr cu Robin, că era posibil ca totul să meargă atât de perfect. Dar cel mai minunat era, desigur, faptul că Robin o iubea.

În unele seri, Robin reuşea să-şi găsească o oră, două, libere, iar atunci ieşeau la câte o plimbare cu maşina lui, frecventând locuri unde nu riscau să întâlnească niciun cunoscut. Însă nici chiar aşa nu era uşor să evite comentariile, mai ales din partea lui Kate, care voia să ştie ce Dumnezeu făcea Loren în acele momente şi de ce nu mai avea niciodată timp liber.

Kate nu era singura persoană care-i observa absenţele. Într-o seară, la aproape două săptămâni după logodnă, Loren se grăbea să fure câteva minute cu logodnicul ei, la locul de întâlnire de pe faleză, când se auzi strigată pe nume, la capătul scurtăturii din grădină.

Recunoscând glasul lui Raoul Delfontin, se întoarse şi-l văzu apropiindu-se grăbit.

— Aşteaptă, domnişoară misterioasă ce eşti! îi ceru el. Unde te grăbeşti aşa?

Ascunzându-şi nemulţumirea, Loren răspunse, cu un râs forţat:

— N-are nicio importanţă – dar de grăbit, tot mă grăbesc!

— Mereu te grăbeşti! protestă el. Nu eşti liberă în seara asta?

— Ba da, dar…

— Atunci, dacă eşti liberă, te rog, hai să mergem până la Nisa, în patru – i-am spus lui Kate să te cheme, dar jură că-n ultima vreme nu mai ai nicio clipă de răgaz.

— Îmi pare rău, răspunse Loren, dar am… o mulţime de treburi. N-aş putea să-mi iau toată seara liberă.

— Dar de ce? insistă tânărul chirurg. De *ce* eşti atât de greu de prins, Loren?

Şi, tăindu-i calea, o privi cu o licărire de reproş în ochii lui negri.

— Ce-am făcut? Eram prieteni atât de buni, la început – şi nu mă poţi acuza că n-am fost un băiat cuminte.

— Sper că mai suntem prieteni buni şi acum, replică ea. Totuşi, sincer, sunt îngrozitor de ocupată. Pur şi simplu n-am timp să ies, în perioada asta.

— Nu e vorba de ceva anume, în legătură cu mine?

— În niciun caz. Ascultă, adăugă Loren, dacă te vede supraveghetoarea, n-o să se bucure deloc. Eşti pe teren interzis, aici, în grădina surorilor.

— Aşteapă – şi, măcar o dată, las-o-n pace pe supraveghetoare! Vreau să ştiu când ai să termini cu toate treburile astea misterioase.

— Nu ştiu… vreau să spun… Of, obositor mai eşti! râse ea. Nu e niciun mister la mijloc.

— Nu? înălţă Raoul din sprâncene, ironic. Nici chiar o călugăriţă n-ar fi mai… închisă în sine decât eşti tu. Întoarce-te la cele lumeşti, măcar o seară. Nu vrei să luăm cina împreună, săptămâna viitoare?

— Nu pot… dar îţi promit că voi lua cina cu tine imediat ce am puţin timp liber.

Simţea că era o promisiune sigură. După ce anunţau logodna, avea să-i ceară lui Robin să organizeze o mică petrecere.

— Promiţi? exclamă încântat Raoul.

— Da. Acum, însă, lasă-mă… te rog.

— Imediat!

Totuşi, înainte de a-i elibera mâna, i-o ridică la buze, şi chiar în acel moment dintre copacii de la capătul gărduleţului apăru Robin.

Raoul îi simţi tresărirea şi o văzu privind în spatele lui.

Întorcându-se, îşi văzu şeful şi-l salută.

— Tocmai mi se făcea observaţie că am pătruns pe un teritoriu străin, anunţă el vesel. Se pare că pe aici nu e drept de liberă trecere.

— Din câte am înţeles şi eu, aşa e, răspunse Robin rece. Soră, chiar pe dumneata te căutam. Poţi să-mi acorzi câteva minute?

— Desigur, domnule doctor.

Loren porni spre el, ocolind gărduleţul, iar sprâncenele lui Raoul se înălţară din nou. Era un om neobişnuit de intuitiv, şi observase schimbul lor de priviri.

În timp ce se îndepărta, nu se mai miră că Loren abia aşteptase să scape de el, nici că Robin apăruse tocmai în acel moment. Întâmplător, cunoştea şi el locul de pe faleză, unde era amplasată atât de convenabil şi fermecător banca rustică de piatră.

„Oare am o minte suspicioasă, sau numai una romantică?" se întrebă Raoul. „Sau… oare *ăsta* e motivul pentru care frumoasa noastră Loren a devenit atât de retrasă? Milă mi-e de bietul Raoul! Dar mai milă mi-e de domnişoara supraveghetoare, monumentul ăla de gheaţă al eficienţei! Aşa-i trebuie!"

* * *

Când ajunse la Robin, Loren spuse, stânjenită de roşeaţa pe care şi-o simţea în obraji:

— Îmi pare atât de rău, iubitule; am venit cât am putut de repede, dar Raoul s-a luat după mine şi… n-am putut să mai scap de el.

— De obicei e dificil să scapi de el?

Loren ridică repede privirea.

— Nu ne-am mai văzut… între patru ochi, de nu ştiu când. Se duce să ia cina la Nisa, cu Kate Connor şi logodnicul ei. Voia să vin şi eu cu el, ca să fim patru.

— Puteai să te duci, dacă voiai, răspunse Robin. Eu trebuie să merg în direcţia opusă, ca să mă întâlnesc cu doi medici care m-au chemat la o consultaţie. Probabil c-am să mă întorc târziu. Ai vrea să te duci?

— Nu, mulţumesc.

— Defontin e un tânăr atrăgător – foarte francez, desigur – şi un chirurg excelent. Într-o bună zi, s-ar putea să ajungă în vârf. Iar tu admiri chirurgii pricepuţi, nu-i aşa?

— Admir medicii pricepuţi – chiar dacă sunt… cam prostănaci, replică ea cu seninătate.

Se priviră şi izbucniră amândoi în râs.

Apoi, Robin spuse:

— Sunt capabil să fiu cel mai prostănac om din lume, când văd un francez chipeş sărutând mâna logodnicei mele.

Dar începea să simtă, destul de surprins, că era capabil şi de o oarecare gelozie.

— O, iubitule! Răspund de apucăturile de curtezan ale doctorului Defontin?

Ajunseră în locul pe care-l numeau acum „micul lor paradis", iar Robin o cuprinse în braţe.

— Ce-i drept, e drept. Cred că nu, recunoscu el. Dar presupun că devin un om sobru, iubita mea. Aşa că pe viitor mai bine poartă-l pe ăsta – ca avertisment.

Şi-i arătă un mic obiect pe care-l scosese din buzunar.

Lui Loren îi scăpă un ţipăt de încântare.

— Robin! Pentru mine? O, ce minunat e!

— Am cam întârziat. Ar fi trebuit să ţi-l dăruiesc pe loc. De fapt, ar fi fost cazul să ţi-l alegi tu, dar n-am avut ocazia. Aşa că… ieri, când am fost la Nisa, m-am gândit că ar fi mai bine să-l cumpăr. Dacă preferi altă piatră, pot oricând să-l schimb.

— O, nu! Îmi plac rubinele, şi oricum nu l-aş schimba pentru nimic în lume!

Robin îi luă mâna stângă şi, peste o clipă, rubinul mare, cu tăietură pătrată, sclipea pe degetul ei inelar.

— Te iubesc, îi spuse. Atât de mult, încât nici nu înţeleg cum puteam crede că eram în viaţă, înainte de a te fi găsit.

Inima ei era plină – şi totuşi, nu-şi găsea cuvintele ca să-i răspundă.

Dar Robin nu avea nevoie de cuvinte când simţea căldura pasională a buzelor ei sub ale lui. Apoi, retrăgându-se, privi nestemata care scânteia pe degetul mâinii ce-l ţinea de umăr.

— Aş vrea să nu trebuiască să mi-l scot, spuse Loren cu tristeţe. Am să-l port noaptea, iar ziua, îl voi purta pe un lănţişor, lângă inimă.

Robin se încruntă, spunând aproape furios:

— Am să-i spun lui Frances că m-am răzgândit. Vom da publicităţii logodna.

— Ba nu, se grăbi ea să-l oprească. Aşa, va avea dificultăţi…

— A spus că tu ai avea probleme.

— Ştiu, dar…

Loren ezită.

— Mai cred şi că se temea să nu fie pusă… într-o situaţie destul de ingrată. Există aici oameni care s-ar uita să vadă dacă nu beneficiez de un… tratament preferenţial, explică ea, cu un zâmbet nesigur. Trebuie să fie în gardă. Cred că asta simte acum…

Indiferent dacă era aşa sau nu, Loren n-avea cum să nu observe cât de ostentativ refuzase Frances să dea vreun semn că relaţia dintre ele se schimbare.

— Apropo, draga mea dragă, spuse Robin înainte de a se despărţi, ieri m-am dus s-o văd pe doamna Derringham. Îţi trimite salutări şi vrea să ştie dacă ai uitat-o de tot.

Loren simţi un junghi de vinovăţie. Trecuseră două săptămâni de la externarea Annettei din spital şi nu avusese niciun minut liber ca s-o viziteze.

— Cred că ar trebui să reiei legătura cu ea, iubito, continuă Robin. Nu ai niciun motiv de a nu te duce acolo, să ştii – mai puţin lipsa de timp, desigur, care pare să ne ţină prizonieri aici pe toţi.

Deşi vorbea pe un ton firesc, Loren îi aruncă o privire recunoscătoare, ştiind că de fapt voia să-i spună că-şi putea permite să-l ignore pe Hugh.

— N-am avut deloc timp să mă duc până acum, spuse ea. Ar fi trebuit să-i dau măcar un telefon, dar… mă rog, nici nu-i de mirare că foştii pacienţi consideră că nu te poţi baza pe promisiunile surorilor.

Cu toate acestea, ştia că evitase anume să-şi facă timp s-o revadă pe Annette, şi trebuia să înceteze imediat.

Şi, o dată ce luă această hotărâre, şi-o puse în aplicare.

* * *

Era ziua de serviciu a lui Robin la conducerea clinicii cu program săptămânal din noua aripă – o inovaţie cunoscută de toţi cei din zonă şi din afara ei, unde pacienţii care nu plăteau veneau în număr tot mai mare.

La ora două, pleca un autobuz spre Nisa, urmând s-o lase aproape de Villa des Magnolias, unde locuiau acum soţii Derringham.

Loren telefonase ca s-o anunţe pe Annette că venea. Servitoarea care-i deschise o conduse direct în salonul albastru cu auriu al vilei. Annette, care aştepta pe cerga albă şi groasă din faţa şemineului, aproape că-i alergă în întâmpinare.

— Loren! Credeam că m-ai părăsit total. O, ce dor mi-a fost de tine! strigă ea, aruncându-şi braţele pe după gâtul ei.

— În niciun caz nu te-am părăsit. Ai uitat cum e viaţa la Henry Durand? întrebă Loren. Kate a spus că păreai mai întremată când a plecat – şi, Dumnezeule! Nu mai ai nevoie de surori medicale!

Dar, la o privire mai atentă, observă că Annette arăta bopinavă şi trasă la faţă, pe sub fardul aplicat cu multă grijă.

În primul sfert de oră, însă, fu plină de viaţă şi-i spuse că o tot vizitau prieteni – de două ori în cursul acelei săptămâni fusese chiar până la Monte Carlo, ca să ia prânzul cu nişte cunoştinţe şi să facă unele cumpărături.

— Încă nu am voie să conduc maşina, adăugă ea.

— Sper că nu! exclamă Loren. Trebuie să devii mult mai puternică până să poţi face asta.

— Aşa cred, ridică din umeri Annette. Dar nu e niciun risc să mai gonesc pe Grande Corniche cu optzeci la oră. Până şi o netoată ca mine învaţă din experienţă.

Apoi pe buze i se ivi un zâmbet – dar care nu i se reflecta şi în ochi.

— Hugh s-a dus la curse, continuă ea. I-am spus că vii, şi a zis că va fi acasă la timp ca să te ducă înapoi la spital cu maşina.

Era ultimul lucru pe care-l dorea Loren.

— Nu pot să stau prea mult, spuse ea. Am…

— Dar, Loren, mi-ai spus că ţi-ai luat toată după-amiaza liberă. Şi e prima dată când treci pe la mine.

Loren nu putu decât să-i răspundă la reproşul implicit.

— Abia ai ieşit din spital – şi, oricum, eşti o escroacă, adăugă ea în glumă. Toţi ne aşteptam să-ţi revii încet şi treptat, iar tu frecventezi înalta societate şi laşi capaneaua să-şi poarte singură de grijă.

— Nu-mi pot permite să-mi revin treptat, spuse Annette. Trebuie să duc din nou o viaţă normală. Nu ţi-am spus că Hugh are oroare de invalizi? Se poartă aşa de dulce cu mine, continuă ea repede, dar… evident, omul ar nevoie de o soţie care să poată să-i primească prietenii şi să iasă în lume. Şi-n plus, şi eu vreau să intru iar pe circuit. Azi nu m-am dus la curse fiindcă sunt cam obosită, şi nu-mi place să observe.

Dacă Hugh n-ar fi fost egoismul întruchipat, ar fi ştiut că deja făcea prea mult! îşi spuse Loren.

— Ce ţi-a spus Ro… doctorul Carruthers? o întrebă ea. L-ai consultat ieri, nu-i aşa?

— Da; consideră că trebuie să mă odihnesc cât mai mult – dar, evident, lui nu i-am putut explica totul la fel ca ţie, răspunse Annette.

— Dar, draga mea, are dreptate, o mustră Loren cu blândeţe. Dacă acum te grăbeşti prea tare, nu vei face decât să plăteşti mai târziu.

— Ei bine, atunci am să plătesc.

Annette încheie subiectul şi începu să întrebe despre cunoştinţele ei de la spital.

Când li se aduse ceaiul, spuse pe neaşteptate:

— Loren, să nu-i spui nimic lui Hugh despre sănătatea mea. Are o părere foarte bună despre opiniile tale şi… probabil mi-ar cere să mă menajez.

— Bine, n-am să-i spun nimic. Dar nu respecţi sfatul medicului, iar mai devreme sau mai târziu doctorul Carruthers o să afle şi se va supăra foarte tare.

— El, să se supere? E blând ca un mieluşel!

— Nu-i place să-şi bată nimeni joc de munca lui, şi poate fi foarte sever cu pacienţii despre care are impresia că nu-şi poartă de grijă.

— Dar, Loren, insistă Annette, e destul de rău că nu pot să… fac atâtea lucruri! Nu voi lăsa pe nimeni, nici chiar pe tine şi pe doctorul Carruthers, să faceţi din mine o invalidă. Sunt hotărâtă să lupt şi să-i arăt lui Hugh că are o soţie adevărată, nu o infirmă care trebuie să zacă la pat tot timpul.

Loren se uită la ceas.

— Trebuie să prind autobuzul, spuse ea. Sincer, nu mai pot sta, dar îţi promit c-am să mai vin curând.

— Aşteaptă!

Annette alergă la fereastră.

— Uite-l pe Hugh! Acum nu mai ai cum să fugi.

Dorindu-şi să fi plecat cu zece minute mai devreme, Loren se resemnă şi, peste câteva momente, Hugh intră în cameră. Chipeş, bronzat, plin de acea vitalitate care trebuia într-adevăr s-o facă pe Annette să se simtă ca umbra fetei de altă dată. Veni repede spre Loren, luându-i mâna.

— Am depăşit toate limitele de viteză, anunţă el, numai ca să nu

te pierd.

— Ai ajuns tocmai la tip, răspunse Annette. Voia să fugă. Am ţinut-o cât am putut de mult.

Hugh îşi sărută uşor soţia pe păr.

— Bravo ţie. Ţi-am câştigat nişte bani, păpuşă.

— Iubitule! Am presimţit eu c-o să ai noroc. A fost distractiv? Andersonii au venit şi ei?

— Şi toată ceata. Fay voia să te-aducem şi pe tine şi să luăm cina la Nisa. Dar eu, nici vorbă! Am spus că avem o invitată la cină. Aşa că Loren va trebui să stea, ca să dovedim că nu sunt un mincinos.

— Da, Loren, insistă Annette, ai să rămâi? Promit că pe urmă am să mă duc direct la culcare.

Loren pierduse autobuzul, iar altul nu mai pleca spre Saint Philippe în seara aceea. Ştia că nu avea încotro, şi deplângea slăbiciunea care o făcuse să întârzie atât de mult.

— I-am spus s-ar s-o duci tu înapoi, cu maşina, Hugh, continuă Annette.

— Exact de-asta am venit. Spune-mi toate noutăţile, Loren. Ce mai face supraveghetoarea?

— Foarte bine, şi e foarte ocupată.

Avea tupeu, fără îndoială, s-o pomenească pe supraveghetoare după cele întâmplate.

Cina păru vesel, deşi vorbeau aproape numai cele două gazde, iar Loren tăcea îngândurat, detestând ideea că Hugh avea s-o ducă înapoi la spital.

Capitolul 7

Când porniră, o semilună argintie uriaşă răsărea deasupra Mediteranei, iar albastrul indigo al cerului era spuzit de stele.

Fără a-şi lua ochii de la drum, Hugh remarcă încet:

— Ce straniu, că suntem din nou împreună – mergând cu maşina sub lumina lunii, nu-i aşa? Straniu şi… minunat.

Loren făcu un efort să-şi stăpânească furia, ştiind că i-ar fi făcut vocea să tremure, iar Hugh era capabil să înţeleagă greşit motivul.

— Nu e nimic straniu sau minunat, Hugh. Întâmplător, am fost în vizită la soţia ta. La fel de întâmplător, tu mă duci înapoi cu maşina – împotriva voinţei mele.

— Ai fi preferat să mergi pe jos? întrebă el, aruncându-i acea privire piezişă şi amuzată pe care Loren i-o cunoştea atât de bine.

— Mai degrabă!

Coti pe drumul spre Saint Philippe şi încetini, când începu să urce panta care ducea în sat.

— Mă urăşti, nu-i aşa? întrebă el.

Loren răspunse nervoasă:

— Îţi vine să crezi că nu simt absolut nimic pentru tine?

— Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, declară el – atât de feroce, încât o surprinse. Ce fraier am fost – ce fraier!

— Te rog, Hugh! Dacă ai măcar puţin bun-simţ, încetează cu toate prostiile astea.

— Ăsta-i adevărul.

Ajunseseră pe culmea colinei şi, în timp ce accelera, continuă năvalnic:

— Am încercat să ţi-o spun, în ziua aia când a intrat supraveghetoarea peste noi, dar n-ai vrut să asculţi. N-ai uitat ce-am simţit cândva unul pentru celălalt, Loren, oricât de mult ai încerca să te prefaci. Însă chiar dacă nu mai ţii deloc la mine, niciodată n-a existat şi nici n-o să existe în viaţa mea o fată care să mai însemne ceea ce ai însemnat tu… Da, m-am însurat cu Annette, dar a fost… doar un capriciu. Poate că, dacă nu te revedeam, aş fi încercat în continuare, deşi încetasem s-o mai iubesc după doar şase luni…

— Ai de gând să termini? se răsti Loren, furioasă. Opreşte maşina şi lasă-mă să cobor.

— Ba nu, ai să mă asculţi, fie şi dacă e pentru ultima oară. Poate că dacă tâmpita aia mică nu-şi bușea maşina atunci când a făcut-o. niciodată n-aş fi ştiut ce anume era în neregulă cu căsnicia mea. Aşa, însă… Nicio grijă, voi încerca s-o salvez atât cât pot. Dac-o să ne despărţim la un moment dat, va fi decizia ei…

— Nicio şansă să dorească vreodată să renunţe la tine, decât dacă o faci atât de nefericită încât n-o să mai suporte! aruncă Loren. E nebună după tine, biata fată – nu înţeleg cum poţi fi atât de crud!

— Draga mea, replică el cu un cinism dur, te asigur că sunt soţul cel mai exemplar. Însă până şi soţii exemplari trebuie să privească adevărul în faţă uneori. Am făcut o… greşeală tragică, iar pe tine am să te iubesc câte zile oi avea. Dacă aş crede că există cea mai mică şansă de a te cuceri din nou, toate bunele mele intenţii s-ar duce dracului, iar Annette… n-ar avea decât să rişte. Şi acum – vrei să te duc înăuntru, sau să te las la poartă?

— La poartă, te rog.

Hugh frână, iar Loren coborî, fără să-l privească. După câţiva paşi, o ajunse din urmă şi o apucă de braţ, trăgând-o înapoi.

— Loren, iartă-mă. Jur că n-am să mai vorbesc niciodată despre asta, dar nu mă părăsi aşa. Doamne fereşte, nu înţelegi chiar deloc… cum se întâmplă lucrurile astea? Dacă ne-am fi căsătorit, înainte ca eu să plec în America…

În lumina lunii, chipul lui părea atât de chinuit, încât Loren simţi, împotriva propriei dorinţe, un freamăt slab de milă, dar îi trecu într-o clipă.

— N-ai sugerat niciodată să ne căsătorim, şi din câte-mi amintesc, nici n-ai încercat nimic definitiv. Dar de ce să ne întoarcem în trecut? Ai crezut că mă iubeai, iar eu am făcut aceeaşi greşeală.

— Ce vrei să spui? întrebă el tăios. Loren, nu cumva ai cunoscut pe altcineva?

— Asta nu te priveşte, replică ea. Acum trebuie să intru, Hugh. Noapte bună.

Dar, când încercă să-i desprindă braţul din mâna lui, Hugh o strânse, trăgând-o spre el. Era un gest absolut caracteristic pentru un om atât de egoist, care nu suporta gândul că în viaţa ei putuse apărea un alt bărbat.

— Cine e? o întrebă. Loren, nu mă face să-mi ies din minţi!

— Te rog să nu fii absurd.

Mâna lui liberă o prinse de celălalt braţ şi, înainte de a apuca să-l împiedice, o trase spre el, privindu-i iscoditor faţa.

— Nu sunt absurd. *Eu* nu m-am schimbat…

— Tu!

Dispreţul din tonul ei i se citea şi în ochi, când se ridicară spre ai lui.

— Cred c-ai înnebunit de-a binelea, îi spuse Loren. Hugh, dă-mi drumul… vine cineva…

— Numai dacă-mi spui că nu te-ai îndrăgostit de afurisitul ăla de doctor!

O simţi devenind rigidă şi, înţelegând că ghicise corect, o cuprinse dintr-odată în braţe.

— Nu-i adevărat, zise el, dintotdeauna mi-ai aparţinut mie şi-mi vei aparţine pentru totdeauna.

O fracţiune de secundă, gura lui Loren fu strivită sub un sărut

pătimaş, arzător.

Furia îi dădu putere să se smulgă din braţele lui şi, dându-i o palmă răsunătoare, Loren se răsuci în loc şi o luă la fugă. Ocolind mecanic clădirea principală, alergă mai departe, suspinând înăbuşit de mânie şi umilinţă, spre intrarea din spate. Aproape ajunsese, când fu cât pe ce să se ciocnească de Robin, care tocmai ieşise din garaj, unde-şi lăsase maşina.

— Ce Dumnezeu… Loren! Ce s-a întâmplat?

Apariţia lui o dezmetici ca un duş cu apă rece. Se agăţă de el, fără cuvinte, străduindu-se să-şi recapete calmul.

Uimit s-o vadă astfel, Robin îi luă mâinile tremurătoare într-ale lui.

— Ce este? întrebă el din nou. Te-a speriat cineva?

Muşcându-şi cu putere buzele, Loren clătină din cap.

— Nu… nu-i nimic… Trebuie… să intru… Am să-mi revin după un timp.

Noaptea era atât de tăcută, încât s-ar fi putut auzi un ac căzând, iar sunetul maşinii lui Hugh care se îndepărta, ambalată cu furie, străpunse liniştea ca un pumnal.

— A cui e maşina aia? întrebă Robin. Cum te-ai întors?

— Am să-ţi spun mâine. Acum… acum trebuie să mă duc în camera mea.

— Cred c-ar fi bine să vii în cabinetul meu mai întâi. Într-acolo, rişti mai puţin să te întâlneşti cu cineva pe drum.

Loren îi mai auzise nota aceea de răceală hotărâtă în glas, dar niciodată când i se adresa ei.

Robin tocmai închidea uşa în urma lui, când Loren observă în oglindă de ce nu voise s-o mai întâlnească nimeni. Eşarfa de pe cap i se lărgise şi căzuse pe spate, părul îi era ciufulit, iar pe obraji îi rămăseseră dârele lăsate de lacrimi.

Înainte de a apuca să se aranjeze, Robin o întrebă:

— O clipă, Loren. Derringham te-a adus?

— Da.

Apoi, când amintirea acelei scene dezgustătoare îi reveni în minte, mâinile i se încleştară.

— Îmi vine să-l omor! M-a…

— Cu siguranţă, ar fi mai bine să nu-l încurajezi.

Dacă furia ei fusese incandescentă, a lui era rece ca gheaţa, iar

Loren ştia că era mai furios pe ea decât pe Hugh.

— Nu l-am încurajat. Annette a insistat să rămân la cină, şi n-am mai prins autobuzul înapoi. Nu mă aşteptam…

— Ce naivă eşti!

Imaginea lui Robin privind-o, cu gura strânsă şi ochii duri şi acuzatori, fu pentru Loren picătura care umplu paharul.

— N-ai niciun drept să te uiţi… să-mi vorbeşti aşa! strigă ea. Era firesc… după ce s-a întâmplat înainte… să mă aştept la puţin bun-simţ. Probabil am fost o proastă, dar nu puteam insista să vin pe jos. M-ar fi însoţit oricum, şi ar fi avut chiar mai mult timp să… să se facă de râs. Fii cinstit, Robin – nu mă poţi acuza că l-am încurajat. Nu pe mine ai motive să te înfurii…

— Încetează, Loren. Isteria n-o să-ţi folosească la nimic.

Chiar dacă n-o fi fost cel mai blând mod de a o trata, era cu siguranţă cel mai eficient.

— Cum…

— Ia asta.

Robin îi puse în mână o batistă curată.

— Am să-ţi aduc ceva de băut.

Şi, deschizând un dulap, umplu un pahar cu vin şi i-l aduse.

Loren bău jumătate din el, apoi îl puse pe masă, făcând un efort să-şi controleze tremurul mâinii.

— Iartă-mă, spuse ea. De obicei… nu-mi pierd cumpătul. Nu e… fiindcă Hugh… s-a dat la mine. Dar… Annette… chiar dacă n-am nicio vină, mă simt atât de ipocrită… şi ieftină…

Pe chipul lui sever se ivi o undă de blândeţe.

— Poate vrei să-mi spui ce anume s-a întâmplat.

— Cum să-ţi spun, când vorbeşti cu mine de parc-aş fi o străină?

— Doar nu vrei să mă bucur că Derringham îşi imaginează că mai are dreptul să se atingă de tine?

Era aproape o uşurare să-i audă nota aceea de ferocitate în glas.

— În niciun caz, spuse ea. Dar… nu vreau să crezi nici că mi-a plăcut. Ştii bine că *ţin* la Annette… nu suport ideea că ar putea să sufere, iar el… nu-i bun de nimic. Nu vreau să-l mai văd sau să-i mai vorbesc vreodată.

— N-ai să-l mai vezi, replică Robin îndârjit. Când am să termin eu cu domnul Derringham…

— O, nu, Robin! Să nu te duci la el… să nu-i spui nimic, pentru

numele lui Dumnezeu! Dacă…

Robin o privi cu o cruzime înspăimântătoare în ochi, iar Loren se întrerupse, muşcându-şi buzele.

— Te aştepţi să se întâmple o minune, nu-i aşa? o întrebă. Te-aştepţi să stau cu mâinile-n sân şi să nu mă răfuiesc în niciun fel cu Derringham, de data asta.

Loren ştia foarte bine ce putea să se întâmple dacă cei doi se întâlneau. Simţise pericolul din tonul rece al lui Robin.

— Annette e încă pacienta ta, îi reaminti ea.

Apoi, cu un râs scurt, fără haz:

— Nu poţi să-l baţi pe soţul ei, iubitule. Gândeşte-te la Frances; e destul de suspicioasă pe mine, şi fără să mai devin cauza unui… unui asemenea scandal. Apoi, Annette ar afla de ce te-ai certat cu el şi… O, Doamne, numai de nu l-aş fi văzut niciodată!

Robin făcu un gest frustrat şi furios, pentru prima dată nemulţumit de responsabilităţile unei profesiuni care-i impunea o stăpânire de sine atât de nefirească.

Pe dedesubt, însă, mocneau alte sentimente. Putea fi nedrept să dea vine pe Loren pentru cele întâmplate.

Îi puse mâinile pe umeri.

— Spune-mi adevărul, Loren. De ce l-ai lăsat pe Derringham să ajungă atât de departe…?

— N-am…

— Aşteaptă. Nu mai eşti un copil. Ştii câte ceva despre bărbaţi. Se pare că despre ăsta ştii chiar destul de multe. Ţi-a mai spus o dată că încă te mai iubeşte; întrebarea e, a încetat complet să mai însemne ceva pentru tine?

— Dacă nu crezi asta, atunci… n-are niciun rost să mai continuăm, spuse ea cu voce frântă. O, Robin, Robin… ce n-aş da să nu-l fi întâlnit niciodată pe Hugh, să nu fi fost atât de nebună încât să cred că ceea ce-am simţit pentru el era iubire adevărată… Dacă nu mă poţi crede… dacă umbra asta o să rămână întotdeauna între noi… cum am putea să mai continuăm?

Un moment, Robin o privi în tăcere.

— Iubita mea, spuse el apoi. Când nu voi mai putea avea încredere în tine, îmi va fi imposibil să te mai iubesc. Nu se pune problema încrederii; ceea ce te rog să reţii e că sunt la fel de capabil să fiu gelos ca orice bărbat care nu-i atât de absurd de sigur pe sine

încât… să considere orice rivalitate imposibilă.

— Doar nu poţi vedea în Hugh un rival!

— Nici nu văd. Nu văd decât un individ pe care-l urăsc de moarte.

O trase de mâini, spre el.

— Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai bine. Atunci, va şti că trebuie să păstreze distanţa.

Dar, până una-alta, Hugh provocase prima ceartă dintre ei…

Înainte de a adormi, Loren hotărî că avea un anumit lucru de făcut, a doua zi, înainte de a începe programul.

* * *

Se trezi din somn şi se îmbrăcă mai devreme cu o oră decât de obicei.

Când fu gata, se duse la debaraua cu uşi pliante, împărţită în spaţii cu rafturi şi pentru umeraşe. Cele două valize ale ei erau pe raftul de sus. O luă pe una dintre ele şi o duse pe pat, unde o deschise.

De sub un pled de rezervă şi două rochii pe care nu le folosea, scoase pachetul de scrisori despre a căror existenţă, până în seara trecută, uitase aproape complet.

Îngenunchind lângă şemineu, desfăcu panglica şi, fără a se uita măcar la vreuna dintre ele, dădu foc mai multor scrisori pe rând. Timp de douăzeci de minute, le puse în flăcări pe toate, până când nu mai rămase decât o grămăjoară de cenuşă – cu excepţia unei singure hârtii împăturite care, neobservată de ea, fusese luată de curentul intrat prin fereastra pe care o lăsase deschisă ca să iasă mirosul de ars.

Ridicându-se în picioare, stătu un moment privind mica grămadă cenuşie, simbol al celelalte flăcări care arsese cândva în inima ei:

Peste cenuşă suflă, nu poţi şti
O flacără, din nou, de va ţâşni.

Versurile îi veniseră în minte de la sine, dar clătină din cap. Nimic nu putea fi mai mort decât flăcările unei iubiri din trecut.

Ducându-se la lavabou să se spele pe mâini, îşi spuse: „În sfârşit, am scăpat de toate astea”. Din păcate, nu bănuia cât de necugetat era optimismul ei…

* * *

Frances închise uşa cabinetului şi se duse să răspundă la telefon, care încă mai suna. O voce de femeie întrebă:

— Pot vorbi cu sora Ruston?

Dându-şi seama că i se făcuse legătura din greşeală, Frances era gata s-o transfere la etaj, când recunoscu vocea.

— Doamna Derringham la aparat? întrebă ea.

— Da…

— Aici Francis Carruthers.

— A, domnişoară supraveghetoare! N-am vrut să vă deranjez.

— Nu mă deranjaţi, o asigură politicos Frances. Vi s-a făcut legătura la mine din întâmplare – sau, mai degrabă, dintr-o greşeală a centralistei, dar mă bucur că am posibilitatea să-mi prezint scuzele pentru că v-am cam neglijat de când v-aţi externat din spital.

— O, dar nu mă aşteptam să aveţi timp să vă ocupaţi numai de mine! exclamă Annette. Oricum, mi-ar face plăcere să vă mai vizitez.

— Vă simţiţi într-adevăr mai bine? După cum vorbiţi, păreţi într-o formă foarte bună.

— Într-adevăr, sunt doar puţin obosită.

— Când tratamentul se va sfârşi, veţi uita că aţi fost obosită vreodată, o asigură Frances. Voiaţi cu sora Ruston? E de gardă în momentul de faţă, dar va avea o pauză peste o jumătate de oră. Dacă puteţi să reveniţi…

— V-aş ruga doar să-i transmiteţi un mesaj. Spuneţi-i că şi-a uitat mănuşile în maşină aseară, când a adus-o Hugh înapoi. Şi rugaţi-o să mai treacă pe la mine cât de curând.

— Am să-i spun. Şi că i-aţi găsit mănuşile. Aveţi grijă, nu vă forţaţi.

— O să am, vă mulţumesc mult.

După ce închise telefonul, Frances rămase cu privirea drept înainte, încruntată.

Va să zică, Henry Durand o adusese pe Loren înapoi cu maşina. S-ar fi crezut că, după cele întâmplate, aveau destulă minte să evite aşa ceva. Se întrebă dacă Robin ştia că logodnica lui se plimbase sub clar de lună cu maşina bărbatului pe care-l iubise cândva.

Dacă nu ştia deja, avea să afle, cu siguranţă. De un lucru nu se îndoia. Dacă-l putea convinge pe Robin că Loren încă îl mai încuraja pe Hugh, problema ei era rezolvată.

Dar Frances nu era o visătoare. Fără probe concludente, Robin n-ar fi crezut niciodată că Loren juca un joc dublu.

Iar găsirea probelor era cele mai dificil lucru din lume.

Oricum, pe moment avea prea multe de făcut ca să-şi piardă timpul visând la eliberarea lui Robin din încurcătura aceea indezirabilă. În primul rând, trebuia să inspecteze o cameră pregătită pentru o angajată nouă – o soră canadiană care urma să vină a doua zi.

Dar, înainte de a ieşi, găsi cartea pe care i-o împrumutase Annette – memoriile unui celebru medic american, prieten al tatălui ei, care-i trimisese cartea când era bolnavă. O puse pe mapa de birou, cu gândul de a scrie un mesaj şi a-i cere secretarei s-o trimită înapoi.

Camera pe care o avea de inspectat se afla chiar în faţa camerei lui Loren şi, când termină, o văzu pe cameristă ieşind din odaia de vizavi, unde făcuse curăţenie, şi lăsând involuntar o dâră de praf negricios în urma ei.

Aplecându-se, Frances studie praful negru de hârtii arse. Ce Dumnezeu…?

Oare ce încercase Loren să distrugă atât de complet? Deschise uşa camerei şi, intrând, aruncă o privire în jur. În acel moment, curentul stârnit între uşă şi fereastră ridică o hârtie, purtând-o până la picioarele ei.

O singură privire fu suficientă pentru a înţelege că era o scrisoare – iar la a doua privire, Frances zări şi semnătura:

Pe veci al tău.

Hugh.

* * *

La drept vorbind, Frances nu citise în viaţa ei o scrisoare care nu-i era adresată.

Chiar şi acum, aşezată la biroul ei cu scrisoarea pe care o vârâse grăbită în buzunar înainte de a ieşi din camera lui Loren, ezita.

Dar, desigur, avea tot dreptul s-o facă, dacă voia ca Robin să afle că „fata aia" primea scrisori de la Hugh Derringham – ba mai mult, scrisori semnate astfel!

Dragostea mea.

Cât m-a durut despărţirea de tine, aseară! Ştii că de fiecare dată mi-e tot mai greu să te las să pleci. Nu mai putem continua aşa. Când te ţin în braţe, ştiu că-mi aparţii mie. Dar nu vreau să simt asta doar pentru câte un moment. Vreau să mă asigur că e pentru totdeauna. Aseară, buzele tale, braţele tale, vorbele tale drăgăstoase, toate mi-au spus… Pentru prima dată, ai uitat să mai fi reţinută.

Te iubesc – te iubesc şi sunt

Pe veci al tău.

Hugh

În acel moment, intră secretara.

— Uitaţi scrisoarea pe care m-aţi rugat s-o dactilografiez pentru doamna Derringham, domnişoară supraveghetoare, spuse ea. Dacă o semnaţi, împachetez carta şi i-o trimit… dar ce aveţi? Vă simţiţi rău?

— Nu… n-am nimic. Las-o aici, am s-o semnez.

Cu un mare efort, Frances reuşi să vorbească normal. Semnă scrisoarea, cu un uşor zâmbet ironic. Ce nostim, că-i trimitea acel scurt mesaj convenţional unei femei a cărei căsnicia era în mâinile ei! Împături scrisoarea şi o puse în carte.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, domnul Calder îl întâlni pe Robin când acesta tocmai ieşea din cabinet, gata să-şi înceapă vizita în saloanele pacienţilor.

— Voiam să te prind, Carruthers, spuse el. Ce se întâmplă cu Frances?

— Cu Frances?

Robin fusese cu gândul în altă parte.

— A… Nimic, pare să-şi fi revenit. Zice că ieri a mâncat ceva ce nu i-a priit. Aş vrea să nu mai facă atâtea eforturi, dar o ştii cum e.

— Da, ştiu, confirmă chirurgul, posomorât. Adineaori am întâlnit-o în hol şi arată îngrozitor. De câtva timp nu-mi place ce culoare are. Când şi-a luat ultima oară o vacanţă?

— O vacanţă? Frances?

Robin râse.

— Dumnezeu ştie dacă a avut vreodată aşa ceva. Ar trebui să fie grav bolnavă ca să i-o sugerez.

— Dumnezeule mare! explodă Calder. Nici nu-i de mirare ce se spune, că medicii sunt orbi când e vorba de cei apropiaţi lor. Dacă i-o poţi forţa să ne lase pe niciunul dintre noi s-o examinăm, insistă să consulte pe altcineva. Femeia asta e bolnavă, Robin. N-ai observat că în ultima vreme tot pare să se retragă pentru câte o jumătate de zi? Eşti singura persoană de care ascultă – *dacă* ascultă de cineva…

— Bine, am să vorbesc cu ea imediat ce termin.

Când intră în camera ei, Frances scria.

Ridică privirea şi, văzându-l, zâmbi.

— Care-i problema, Robin?

— Asta voiam şi eu să ştiu…

Inima lui Frances se opri o clipă în loc.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine…

Robin se aşeză pe marginea biroului, fără să-şi ia ochii dinspre faţa ei.

— Mi s-au făcut reproşuri în legătură cu tine.

— Cu mine? repetă ea surprinsă.

— Calder consideră că te-am neglijat îngrozitor. Zice că nu te simţi bine…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Frances, încruntându-se. Calder se frământă ca o babă. De ce Dumnezeu ar trebui să se întâmple ceva cu mine? Atâta numai că… mă simt cam obosită – uneori. Vârsta, fără îndoială.

Dar râsul ei nu era atât de convingător pe cât s-ar fi dorit.

— Hmm…!

— Nu te uita la mine aşa, ca un aparat de radioscopie! exclamă ea nervoasă.

— Dacă mă uit cum spui, nu-mi prea place ceea ce văd, îi răspunse sincer Robin. Ce-ai zice de-o vacanţă, fetiţo…

Frances tocma se pregătea să-i dea un răspuns violent, când se auzi o bătaie în uşă, şi apăru capul unei surori.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, domnişoară supraveghetoare, dar doamna Derringham…

— Lasă-mă să intru, te rog! Trebuie să discut cu supraveghetoarea.

Vocea Annettei suna ciudat de ascuţită şi încordată, iar sora se dădu la o parte, făcându-i loc să intre grăbită în cabinet.

Robin şi Frances se ridicaseră în picioare, iar vizitatoarea neaşteptată se opri locului, uitându-se de la unul la altul. Era albă la faţă ca hârtia, cu părul în neorânduială, ca şi cum i l-ar fi ciufulit vântul – ceea ce se şi întâmplase, căci luase maşina lui Hugh şi venise cu toată viteza. Părea să fi plâns – însă ochii cu care-l privea pe Robin erau duri şi ostili.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Derringham? întrebă el repede. Aţi… aţi venit singură?

— Da, singură am venit… cu maşina. N-am… nici n-am ştiut cum să ajung mai repede, ca să vă spun ce părere am despre spitalul vostru

cel minunat…!

Vocea Annettei era sugrumată, dar asupra ostilităţii ei nu încăpea nicio îndoială.

Robin aruncă o privire spre sora lui, care înălţă din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Derringham? se interesă Frances cu obişnuita ei fermitate rece, pe care o folosea întotdeauna când avea de-a face cu o persoană dificilă. Cu ce v-a nemulţumit spitalul?

Annette făcu un efort vizibil de a se controla, dar fără mare efect. Deschizând poşeta cu degete tremurătoare, scoase o hârtie împăturită şi o aruncă pe birou, în faţa lui Frances.

— Mai întrebi ce s-a întâmplat! replică ea înverşunată. Ai mai văzut asta?

Frances luă scrisoarea şi o despături. Pentru prima dată în viaţa ei, fu complet uluită.

— Ce este, Frances? întrebă sever Robin.

Retrăgându-şi mâna repede, pentru ca fratele ei să nu poată lua scrisoarea, Frances căută printre celelalte hârtii de pe mapă. Creierul îi reintrase în funcţiune, şi deodată înţelese ce se întâmplase şi care aveau să fie consecinţele.

— Nu înţeleg, spuse ea. Cred că… ar fi mai bine să vorbim între patru ochi. Robin, vrei să ne laşi singure? Sunt sigură că există o explicaţie.

— Nu! exclamă Annette, trecând în faţa lui. Să rămână şi doctorul Carruthers. Dacă domnişoara supraveghetoare crede c-o să scape, se înşală! adăugă ea cu voce ascuţită. Cred că spitalul ăsta n-o să rămână la fel de popular, când le voi spune tuturor ce se poate întâmpla aici.

Şi izbucni dintr-odată într-un plâns isteric.

— Gata, gata…

Robin o luă ferm de mâini.

— Nu trebuie să vă tulburaţi aşa. Doar nu vreţi să vă îmbolnăviţi din nou, nu?

Cu toată furia pe care o simţea Annette la adresa spitalului Henry Durand, calmul lui Robin îşi făcu efectul, aşa că se lăsă dusă la un fotoliu în care se prăbuşi epuizată.

— Dă-i un calmant, Frances, ordonă scurt Robin. Vom vedea despre ce e vorba după ce doamna Derringham o să se mai liniştească.

— N-am să mă mai liniştesc niciodată… Nu vreau niciun

calmant! strigă Annette, printre suspine. Am avut încredere în voi…

Întoarse capul, cu o expresie acuzatoare, spre Frances, care tocmai se întorcea dinspre dulap, cu un pahar în mână.

— Am simţit tot timpul cât de dură puteai fi, pe sub calmul dumitale aparent, şi că ai o inimă de gheaţă. Dar de ce mi-ai făcut asta? Nu era nevoie să ştiu, poate că nici n-aş fi aflat vreodată, dacă nu-mi trimiteai scrisoarea lui pentru bestia aia trădătoare. Hugh spunea că m-ar fi menajat…

— Nu vreţi să ne explicaţi clar despre ce e vorba? insistă Robin.

— Ba da… E vorba de vipera aia… Loren Ruston… scrâşni Annette printre dinţi. Chemaţi-o… trebuie să-i spun vreo două. Dacă vă-nchipuiţi că puteţi trece totul sub tăcere…

— Nu e nimic de trecut sub tăcere!

Robin nu-şi putea ascunde iritarea din ton. Situaţia era mult prea absurdă.

— Nu e nimic?

Propulsată de amintirea arzătoare a celor întâmplate, Annette se ridică din nou.

— O să vină aici, dau mă duc s-o caut şi să le spun tuturor cine e şi ce face?

Frances însă, acceptând inevitabilul, apăsase deja pe butonul soneriei, iar în uşă apăru secretara.

— Cheam-o imediat aici pe sora Ruston, ordonă ea. Dacă e de serviciu, s-o înlocuiască altcineva. Spune că aşa am dat dispoziţie eu!

— Până vine sora Ruston, doamnă Derringham, interveni autoritar Robin, trebuie să vă cer să-mi explicaţi despre ce neînţelegere e vorba. Loren…

— Pentru numele lui Dumnezeu, să aşteptăm până vine Loren! îl întrerupse Frances. Am şi eu ceva să-i spun doamnei Derringham. Scrisoarea aceasta… în niciun caz nu v-am trimis-o dumneavoastră.

— Era în cartea pe care mi-ai înapoiat-o! ripostă Annette. Cum a ajuns acolo?

— Printr-un ghinion…

În acel moment, Loren deschise uşa, în care ciocănise fără s-o audă nimeni, şi intră în cabinet.

— M-aţi chemat, domnişoară supraveghetoare?

Annette se răsuci spre ea, ca o furie.

— *Eu* te-am chemat! răspunse.

— Annette…

Loren o privi consternată.

— Draga mea…

Apoi, văzându-i faţa răvăşită, întrebă:

— Cine te-a necăjit?

Imediat, gândurile i se îndreptară către Hugh. Dar, în timp ce întindea mâna spre ea, Annette se retrase, privind-o cu ochi scăpărători.

— Nu mă atinge! Năpârcă ipocrită şi mincinoasă ce eşti…

Loren făcu ochii mari.

— Annette…!

— „Annette!… Draga mea Annette…!" o îngână cealaltă, batjocoritor. Şi *draga mea Loren*, aşa de bună, aşa de dulce, aşa de înţelegătoare cu proasta care le înghiţea pe toate! Numai că n-am de gând să mai înghit nimic! Acum ştiu cu cine am de-a face. Eşti o…

Cuvântul pe care i-l adresă era hidos – şi poate că, până în acel moment, nici nu se gândise vreodată la adevăratele lui sensuri.

La vederea urii din ochii ei, Loren se albi la faţă.

— Ţi-am fost prietenă – şi încă îţi mai sunt, spuse ea încet.

— Şi de-asta, în tot timpul cât… cât am avut încredere în tine, ai fost amanta lui Hugh! o acuză Annette.

Loren o privi cu oroare.

— Eşti nebună?

— Am fost, dar nu mai sunt.

— Dar…

— Aşteaptă, Loren, interveni Robin cu blândeţe. Lasă-mă să rezolv eu. În primul rând, doamnă Derringham, Loren se va mărita cu mine, continuă el. Presupun că aţi descoperit un lucru pe care eu îl ştiam deja – că ea şi soţul dumneavoastră au fost cândva logodiţi…

— Iar când s-au reîntâlnit, au constatat că încă se mai iubeau.

Dintr-odată, Annette îşi regăsise calmul.

— Îmi pare rău, domnule doctor Carruthers, dacă şi dumneavoastră veţi avea de suferit, dar cred că trebuie să citiţi scrisoarea asta şi…

Se întrerupse, cu un gest neputincios, întinzându-i scrisoarea.

— Nu poate nega că ei îi era destinată, când Hugh recunoaşte că el a scris-o.

— Robin, te rog! exclamă Loren, incapabilă să înţeleagă ceva din

toată situaţia aceea îngrozitoare. N-am primit niciun rând de la Hugh, de când am venit aici. Iar ieri… am distrus toate scrisorile pe care mi le-a trimis vreodată.

— Citeşte asta şi vezi cât de adevărată e! replică Annette, cu un râs scurt şi aspru.

Robin ezită.

— Dacă scrisoarea ţi-e adresată, Loren, înseamnă că îţi aparţine ţie.

Loren îl privi, cu faţa luminată dintr-odată de recunoştinţă şi dragoste. Apoi, când luă din mâna lui hârtia şi o privi, îi scăpă o exclamaţie ascuţită.

— Dar… cum a ajuns la tine? întrebă ea, privind-o pe Annette. Am crezut că le arsesem pe toate.

— E foarte uşor de înţeles, răspunse sarcastic Annette.

Cu voce fermă, Loren insistă:

— A fost scrisă… cu ani în urmă.

— A fost scrisă aseară, după ce te-a adus înapoi, îi spuse Annette. Ştiu că eşti destul de abilă ca să observi că n-are niciodată. Dar nu… nu m-a minţit. A fost… absolut sincer. Mi-a mărturisit tot ce-a fost între voi, înainte de a mă fi cunoscut pe mine. Iar apoi, când te-a regăsit aici, v-aţi dat seama amândoi că nu se terminase. De ce să recunoască toate astea, dacă n-ar fi adevărat…?

— Nu este adevărat. Am fost logodită cu el, da, însă după aceea s-a dus în America şi s-a însurat cu tine.

— Iar tu l-ai înhăţat înapoi în timp ce eu zăceam la pat, neputincioasă.

— E o minciună… Robin…

Loren se întoarse spre el, deznădăjduită.

— Of, pentru Dumnezeu, nu te mai minţi singură! exclamă Annette. Eşti ceva de nedescris. Cred că pe amândoi i-ai jucat pe degete… te-ai gândit că, întrucât Hugh nu se mai putea însura cu tine, şi oricum avea să plece de-aici mai devreme sau mai târziu, n-ar fi stricat să-l înhaţi şi pe doctorul Carruthers…

— Annette, cum îndrăzneşti să spui nişte lucruri atât de îngrozitoare? exclamă Loren, privind-o cu groază.

Annette ridică din umeri.

— Urăsc spitalul ăsta, dar… doctorul s-a purtat atât de frumos cu mine, recunosc, şi… nu vreau să-l las să fie tras pe sfoară. Dar mă

întreb dacă acum o să te mai dorească. Nu va fi foarte plăcut, când am să divorţez de soţul meu, declarându-te pe tine amantă, nu-i aşa? Şi exact asta am să fac. N-am să mă mai întind la discuţii. Dar aş prefera să nu vă fi văzut în ochi niciodată, pe nimeni dintre voi – mai vine muream…

Şi, înainte de a reuşi cineva s-o oprească, ieşi din cameră, iar peste câteva momente maşina lui Hugh fu auzită îndepărtându-se cu viteză.

Frances o privi pe Loren, cu vechea ei ostilitate de două ori mai puternică.

— Îţi dai seama ce va însemna asta? întrebă ea. De ce anume te faci răspunzătoare?

Cu fermitate, Loren îi susţinu privirea.

— Sunt *eu* răspunzătoare cu ceva? o întrebă. Cum a ajuns scrisoarea aceea în posesia Annettei Derringham?

Supraveghetoarea ezită. Mai mult decât oricând, acum era convinsă că Loren trebuia să dispară din viaţa lui Robin. Dacă reuşea să scape de ea, poate că încă mai putea face ceva pentru a o convinge pe Annette ca măcar spitalul să nu-l amestece în toată tărăşenia. Apoi, privindu-şi fratele, îşi dădu seama că pentru prima dată în viaţa lui o privea cu ostilitate, şi simţi un fior de teamă. Dar, în fond, ea nu avea nicio vină. De ce l-ar fi lăsat s-o considere vinovată?

— Într-adevăr, Frances.

În glasul lui Robin se simţea aceeaşi duritate de pe chipul lui.

— Cum a ajuns scrisoarea în cartea pe care i-ai trimis-o doamnei Derringham? Şi de ce i-ai trimis o carte?

— Mi-o dăduse cu împrumut.

Frances era antrenată să acţioneze lucid în situaţii de urgenţă. Expresia i se schimbă, şi întrebă repede:

— Îţi mai aminteşti, Loren, că şi pe tine te interesa cartea aceea? În seara când ai… când am aflat că urma să te măriţi cu Robin, ai văzut-o, şi ţi-am spus că poţi s-o citeşti.

— Da, îmi amintesc, răspunse Loren, roşind. Am… am uitat că era la mine, iar când am găsit-o, am adus-o înapoi aici.

— Iar asta s-a întâmplat…?

— Ieri.

— Atunci, mi se pare destul de evident cum a ajuns scrisoarea în ea. Nimeni n-ar fi putut-o pune acolo decât tu însăţi. Pe viitor, fii mai

atentă ce anume foloseşti ca semn de carte, adăugă rece Frances. Sau, poate… intenţionat ai lăsat-o acolo?

— Ca s-o găseşti şi s-o citeşti tu?

Loren fusese prea descumpănită ca s-o întrerupă, dar acum o privi cu indignare.

Frances ridică din umeri.

— Ai uitat-o, e clar.

— Dar ţi-am spus că a fost scrisă cu ani în urmă! strigă Loren. Era într-un teanc de scrisori de-ale lui Hugh, în valiza mea. Probabil căzut ieri… Nici nu mai pot gândi limpede, adăugă ea, apăsându-şi tâmplele cu mâinile.

— Dar Hugh Derringham a recunoscut că ţi-a scris-o recent, spuse încet Frances. Cu siguranţă, n-ar fi spus asta dacă nu era adevărat, nu-i aşa?

— Nu pot să-mi dau seama de ce a spus aşa ceva…

Loren îl privi pe Robin – şi deodată, simţi o groază de gheaţă. Din ochii lui dispăruse orice blândeţe, şi simţi că se retrăsese în sine însuşi, astfel încât nu-i mai era posibil să apeleze la el.

Frances continuă:

— Cred că n-o putem condamna pe Annette pentru ceea ce simte. Dar mă gândesc – cum sunt sigură că te gândeşti şi tu, Robin – la efectul pe care-l poate avea tot acest scandal asupra spitalului. Un scandal cu o soră care întreţine o *affaire* cu soţul unei paciente, ducând la un rezultat pe care soţia intenţionează, fără îndoială, să-l transforme într-o *cause célèbre*, poate avea consecinţe foarte neplăcute.

— Cu siguranţă, îi dădu Robin dreptate. Indiferent dacă e adevărat, sau doar o plăsmuire a imaginaţiei doamnei Derringham, din gelozie faţă de…

Aruncă o privire spre Loren.

— …relaţia ta cu soţul ei.

— Dar nu mai există nicio relaţie! protestă Loren. Robin… şi *tu* te îndoieşti acum de mine?

Robin făcu un gest nervos.

— Nu mi se pare momentul cel mai potrivit ca să discutăm despre problemele noastre personale. Ceea ce contează e că, din câte se pare, Derringham a recunoscut faţă de soţia lui că ţi-a trimis o scrisoare extrem de compromiţătoare, iar ea consideră scrisoarea o dovadă adecvată pe care să-şi bazeze divorţul. Nu i se pare important

când anume a fost scrisă, sau cum a ajuns în posesia ei. Totul se bazează pe afirmaţia lui Derringham că scrisoarea ar fi recentă. Tu susţii că e veche de ani de zile. Prin urmare, e vorba de cuvântul lui, pus în balanţă cu al tău. Poţi să te aperi împotriva acuzaţiei, desigur, dar cine va crede că Derringham a avut motive să afirme despre o scrisoare veche că ar fi fost recentă?

— Nu contează ce cred alţii, insistă Loren, contează numai ce crezi tu!

— Ceea ce contează e integritatea spitalului, replică Robin. Nu-ţi dai seama?

Tonul lui era aproape aspru.

— Dacă se duce vestea, o mulţime de oameni vor trage concluzia că moralitatea personalului de-aici e foarte îndoielnică. Presa n-o să se poarte cu mănuşi…

— Crezi că nu ştiu toate astea? întrebă ea, amărâtă. Sau că nu mă gândesc şi eu la prestigiul spitalului? Dacă nu erai tu, ar fi fost moartă acum, sau schilodită pe viaţă. Nu ne poate face asta… trebuie să-şi dea seama că… *nu se poate*…

Frances se ridică, pornind spre uşă.

— Dacă poţi modifica probele îndeajuns ca să convingi o femeie înnebunită de gelozie că nu există, s-ar putea să reuşeşti s-o opreşti, spuse ea. Poate că unul dintre voi e în stare să facă o minune. Eu, cu siguranţă, nu pot.

Şi, deschizând uşa, ieşi. Simţea că sosise momentul să-l lase pe Robin singur cu Loren, căci era sigură că fratele ei avea în minte destule lucruri pe care nu le-ar fi spus de faţă cu ea.

Îi cunoştea perfect psihologia, după cum aveau să dovedească primele cuvinte ale lui Robin:

— Dumnezeule mare, Loren, chiar ţi-ai pierdut minţile? Cum l-ai putut încuraja pe Derringham să creadă că mai poate însemna ceva pentru tine? Probabil încă-şi mai închipuie că mai ai unele sentimente pentru el – altfel, de ce şi-ar mai pierde vremea cu toată povestea asta?

— I-am spus cât se poate de clar că nu mai simt nimic pentru el, insistă Annette. Sunt doar hotărâtă să nu-l las s-o rănească pe Annette.

— I-ai păstrat scrisorile. Ce anume te-a făcut să eziţi să le distrugi până ieri?

— Până ieri, nici măcar nu-mi mai amintisem de existenţa lor!

Chiar atunci, uşa se deschise şi intră John Calder.

— Robin, voiam să-ţi spun că…

Se întrerupse.

— Bună dimineaţa, domnule Calder, murmură Loren.

Şi trecu pe lângă el, uitându-se la ceas, în timp ce pornea aproape în fugă spre scară.

Fericirea ei personală, tot ceea ce făcea ca viaţa să merite a fi trăită, se clătina, dar încă mai era soră la Henry Durand, şi-şi lăsase prea mult timp singură pacienta căreia îi spusese că pleca doar pentru zece minute.

* * *

Imediat ce ieşi din schimb şi avu timp să se gândească, Loren se închise în camera ei şi, aşezându-se lângă fereastră, încercă să pună într-o oarecare ordine tot haosul pe care-l avea în minte.

Un lucru era clar – trebuia s-o convingă pe Annette să se răzgândească, altfel urmând să se întâmple tot ceea ce spusese Robin.

Nu era vorba numai de integritatea ei – categoric, cariera ei de soră medicală ar fi fost compromise – ci şi de prestigiul spitalului lui Robin. Iar spitalul Henry Durand era viaţa lui Robin.

Ştia că n-avea să poată adormi în seara aceea dacă nu vorbea din nou cu Annette, iar de astă dată spera să poată avea o discuţie şi cu Hugh.

Abia când ajunse în sat se întrebă dacă putea găsi undeva un taxi, dar după primul colţ îl întâlni pe Jules, mecanicul de la garajul local, care acceptă s-o ducă oriunde, cu plăcere. În câteva minute, îşi luă costumul şi cravata, şi porniră la drum.

Loren îi ceru să parcheze pe aleea de lângă vilă şi, spunându-i că avea să se grăbească pe cât de mult posibil, trecu prin grădină, spre casa cu toate ferestrele luminate.

Nu văzu pe nimeni, aşa că ezită în prag. Dacă Annette afla că venise, ar fi putut refuza s-o primească, aşa că riscă să intre fără să sune la uşă.

Auzi vocile şi râsetele servitorilor în camerele din spate şi, convinsă că Annette era în salon, străbătu holul şi intră în cameră înainte ca Hugh, care stătea cu privirea spre şemineul plin de flori, termină să-şi aprindă ţigara.

Hugh se întoarse într-o clipă.

— Loren!

Părea să se fi aşteptat – sau să fi sperat să vadă – pe altcineva.

— Unde-i Annette? întrebă Loren. Trebuie s-o văd…

— Crezusem că ea era, spuse el. Adică… speram să se întoarcă.

Făcu un mic gest de frustrare, însoţit de un zâmbet amar.

— O speranţă deşartă, teamă mi-e. Annette, draga mea Loren, m-a părăsit.

— Şi unde s-a dus? întrebă tăios Loren. Trebuie s-o găsesc neapărat…

Hugh se uită la ceas.

— La ora asta, draga mea, e la jumătatea drumului spre Londra. De acolo, înţeleg că va lua avionul înapoi la tăticul ei – ca să-i spună ce soţ nesatisfăcător am fost.

— Atunci, trebuie să te duci după ea.

— Să mă duc după ea?

— Da, după ea să te duci.

Îl privi drept în ochi, hotărâtă.

— Hugh, nu poţi lăsa să se întâmple asta – nu poate divorţa de tine.

— Draga mea, replică Hugh, înălţând din sprâncene, mă tem că e mult prea târziu ca s-o împiedic. Annette poate fi extrem de încăpăţânată. Când îi intră o idee-n cap, nu i-o mai scoţi de-acolo.

Dar, deşi vorbea sarcastic, Loren avu dintr-odată impresia că juca teatru.

— De ce-ai minţit-o în legătură cu scrisoarea? întrebă ea. Ştii bine că nu mi-ai mai scris nici măcar o dată, de când m-ai anunţat că urma să te însori. Ai înnebunit? Cum ai îndrăznit să faci un lucru atât de crud? Nici nu-i de mirare că te-a părăsit. Şi că mă urăşte.

Cu un gest mecanic, Hugh ridică mâna să tragă draperiile glasvandului care dădea pe terasă, apoi îşi aminti că lumina atrăgea gâzele de-afară şi renunţă, întorcându-se, cu privirea spre Loren.

— N-ai văzut-o niciodată pe Annette turbată de furie, spuse el. Ai văzut-o cu ochii în lacrimi, plângându-şi de milă, când era prea bolnavă ca să facă scene. Dar îmi făcuse destule scene şi înainte de accident. Îmi dădusem seama deja că mă căsătorisem cu un copil răzgâiat şi… copiii răzgâiaţi nu-mi plac deloc.

— Chiar dacă toate astea sunt adevărate, erai dator s-o ajuţi să se maturizeze, replică Loren. Te adora, şi nu voia decât să fie sigură c-o iubeai. Niciodată nu te-am văzut dăruindu-i asta. Dar căsnicia ta te priveşte. Ceea ce mă priveşte pe mine e ce-o să se întâmple cu spitalul

– şi, mai presus de orice, cu Robin.

— Cu „Robin".

— Da… cu doctorul Carruthers.

— Te interesează personal Carruthers?

— Sunt… sau am fost… logodită cu el.

Hugh o privi cu o uimire care, în orice alte împrejurări, ar fi fost aproape comică.

— Deci, chiar îl iubeşti pe Carruthers?

— Cum niciodată n-am visat că e posibil să iubesc pe cineva. Iar acum… pentru a doua oară în viaţa mea… a trebuit să strici tu totul.

— Dar… Dumnezeule din ceruri, Loren! I-am spus Annettei… am lăsat-o să creadă… că ţineam la tine, fiindcă văzusem în asta o şansă de a… mă achita pentru felul cum m-am purtat. Voiam să fiu liber ca să te cer în căsătorie.

Un moment, Loren îl privi prea uimită ca să-şi poată găsi cuvintele. Era posibil să existe un om atât de orgolios şi rupt de realitate? După tot ce-i spusese…!

În cele din urmă, nu putu răspunde decât atât:

— E *clar* că eşti nebun.

— Evident, replică el cu amărăciune.

— Dar…

— Nu-ţi dai seama – părea o ocazie minunată să mă eliberez… insistă el, rugător. Ţi-am spus că încă te mai iubesc… şi ştiam că nu m-ai fi ascultat niciodată, atâta vreme cât eram căsătorit cu Annette…

— Of!

Loren îşi încleştă mâinile. Îi venea să-l lovească, atât de furioasă era.

— Eşti chiar atât de absorbit în propria ta înfumurare, încât nu poţi crede că nu mai simt pentru tine nimic altceva decât dispreţ?

— Aşa o fi… murmură Hugh, înroşindu-se la faţă. Dar cum naiba era să ştiu că voiai să te măriţi cu Carruthers? Oricum, adăugă el pe un ton cam defensiv, nu-mi dau seama ce rău poate face asta afurisitului ăluia de spital – chiar dacă Annette îşi pune ameninţările în aplicare…

— Şi mă declară pe mine amanta ta în adulter? Înseamnă că eşti chiar mai prost decât credeam. Mi-a fost pacientă – iar eu sunt soră la spitalul Henry Durand. Henry Durand este cel mai de succes spital privat de pe Coasta de Azur, iar anumiţi medici ar fi încântaţi să aibă ocazia de a-l ponegri. Francezii sunt un popor mult mai convenţional

decât îi cred străinii. Pe lângă toate astea, noroiul se prinde. Hugh – trebuie s-o convingi pe Annette care e adevărul. Nu se poată să meargă până la capăt cu ceea ce şi-a propus să facă.

— Şi cum pot eu s-o opresc? Va crede doar că tu m-ai convins, iar asta o s-o înfurie şi mai tare. N-am datat scrisoarea. Pe celelalte le mai ai?

— Nu, le-am distrus pe toate, ieri. Probabil că asta mi-a scăpat… nici eu nu înţeleg cum.

— Supraveghetoarea a pus-o intenţionat în cartea aia? Nu te prea iubeşte, să ştii, remarcă el. Deşi, nu-mi dau seama de ce…

— A, nu, n-ar fi făcut asta. Şi n-o putem amesteca pe supraveghetoare.

În mod ciudat, Hugh părea zguduit. Îşi dorise libertatea, iar scena oribilă pe care i-o făcuse Annette îl înverşunase şi mai mult, dar abia după plecarea ei începuse să se gândească mai bine.

— Acum trebuie să plec, spuse Loren, luându-şi mantaua. La revedere, Hugh.

Când el dădu s-o urmeze, îl opri:

— Nu, te rog să nu mă conduci.

— Dar…

— Mă aşteaptă o maşină.

Cu o mână pe clanţă, Hugh ezită.

— Cred că asta mă lichidează complet, spuse el. Se pare că le-am încurcat pe toate…

Apoi, mai încet:

— Îmi pare rău, Loren. Dacă pot face ceva, am s-o fac.

Loren avu un sentiment ciudat când îşi dădu seama că, pentru prima dată, era clar că Hugh îşi pierduse siguranţa de sine.

Cu o voce lipsită de expresie, îi răspunse:

— Foarte bine, Hugh.

După ce îi deschise uşa, Hugh o lăsă să iasă singură, aşa cum îl rugase.

Când ajunse din nou la şosea, Loren observă vag luminile de poziţie ale unei maşini dispărând la cotitură. Pe drumul acela treceau multe maşini, aşa că nu avea niciun motiv de a-i da vreo atenţie.

Abia în viitor, Loren urma să-şi amintească de luminile roşii ale acelei maşini.

Capitolul 9

Sunetul deşteptătorului o trezi pe Loren dintr-un somn agitat şi nervos, şi tocmai terminase cu îmbrăcatul, când auzi o bătaie în uşă şi Kate apăru grăbită.

— O, Loren! Ce noapte! exclamă ea. Nu ţi-a spus nimeni ce s-a întâmplat?

— Nu, ce e? Arăţi de parcă…

— Doctorul Carruthers…

Inima lui Loren se opri în loc.

— Ce-i cu el? întrebă ea, apucând-o pe Kate de braţ.

— Nimic… dar cred c-a trecut printr-un adevărat iad. A venit aseară, după ce condusese câţiva vizitatori – nu ştiu ce petrecere a medicilor, ca să distreze nişte V.I.P.-un Întâmplător, a intrat în cabinetul supraveghetoarei şi a găsit-o zăcând pe jos, leşinată…

— Frances…

Kate dădu din cap.

— Dacă n-o găsea cineva la timp, ar fi murit. Pierduse îngrozitor de mult sânge. I-au făcut transfuzii, tot ce vrei şi ce nu vrei, iar acum domnul Calder o operează. Doamne! Jevons a spus că şi el arăta ca moartea. Cât despre supraveghetoare, cred c-a suferit o adevărată tortură, şi n-a spus la nimeni… Ei, Ruston! Nu cumva te ia cu leşin?

Loren se aşeză pe pat, muşcându-şi buzele.

— Nu fi proastă, sigur că n-am să leşin. Ce are?

— Duodenul… Să vedem ce-au să-i găsească.

— Şi… acum o operează?

Mhm.

Ştiind ce simţea Robin, Loren se ridică. Numai de-ar fi putut să-i fie alături. Dar… oare el ar fi dorit-o?

Kate continuă:

— Mă rog, treburile… activităţile trebuie să meargă înainte. O să întârziem la micul dejun. A trebuit să te previn; nici nu ştii ce atmosferă ciudată domneşte peste tot. Îi ţine locul mătuşa Molly, desigur.

Loren se mai linişti. Cu sora Connor la conducere, totul era în ordine.

Peste câteva ore, aflară că operaţia se terminase cu succes. Una dintre surorile mai vârstnice şi Kate erau de zi. De astă dată, Loren n-avea să lucreze la cel mai important caz al lui Robin.

— Cum se simte Frances? îl întrebă ea spre seară, când Robin

veni să-i viziteze pacienta; arăta palid şi tras la faţă, dar nu dădea niciun semn al tensiunii prin care trecuse.

— A răzbit cu bine. Dar e imposibil să ştim rezultatul final, încă vreo câteva zile.

Având dintr-odată senzaţia că în faţa ei se afla un zid de piatră, Loren întrebă:

— Nu pot face nimic?

— Nimic, dar îţi mulţumesc. Vezi-ţi doar de treburi ca şi până acum.

Îl privi cum pleca, dezolată, simţind că o îndepărtase complet de el. Apoi, amintindu-şi de Hilda Selwyn, se hotărî să-i scrie şi să-i explice tot ce se întâmplase. Era sigură că firea înţeleaptă şi înţelegătoare a surorii Selwyn n-avea s-o dezamăgească nici de data asta.

* * *

Trecuse o săptămână de la operaţia lui Frances. Era încă slăbită, dar Kate îi şoptise că „se ţinea bine". Plimbându-se prin grădina castelului, fără să fie conştientă în ce direcţie mergea, Loren ajunse dintr-odată în locul pe care ea şi Robin îl botezaseră „micul lor paradis".

Îşi rezemă faţa în palme, dar nu putea să plângă. Nefericirea care o copleşea era prea profundă pentru lacrimi. Apoi, când auzi o piatră desprinsă de pe cărare rostogolindu-se pe pantă, ridică repede privirea.

O clipă, bătăile accelerate ale inimii aproape că-i tăiară respiraţia, în timp ce-l privea, încremenită, pe Robin.

— Loren! exclamă el. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Loren se ridică.

— Tocmai plecam. Frances… se simte mai bine, nu-i aşa?

Robin îi ignoră întrebarea.

— Nu pleca. Nu te-am mai… văzut de atâta vreme. Stai jos – vreau să-ţi vorbesc.

Îi atinse mâna rezemată de spătar, apoi i-o cuprinse cu degetele. Robin se întoarse spre el şi, pentru prima dată după atâtea zile, ochii i se umplură de lacrimi.

— Loren… dragostea mea.

O cuprinse în braţe şi, un moment, când buzele lui le atinseră pe ale ei, amândoi putură să uite de orice altceva în afara bucuriei de a se fi regăsit.

Într-un târziu, Loren şopti:

— Credeam că… nu mă mai doreşti.

Se retrase puţin, privind chipul drag aplecat spre al ei.

— Acum ştiu… cât de mult te-am dorit, spuse el. Mi-au fost amorţite simţurile.

— N-ai fost supărat pe mine? Credeam că nu mă mai consideri demnă de încredere.

— Îţi mai aminteşti ce ţi-am spus odată? Când am să-mi pierd încrederea în tine, voi înceta să mai trăiesc.

— Robin… iubitul meu… Ce-o să facem? întrebă ea deznădăjduită.

Apoi îi povesti, în termeni simpli şi clari, despre vizita la Hugh şi ceea ce discutaseră.

Ascultând-o, Robin se încruntă.

— Vrei să spui că a avut tupeul de a cred că dac-o lăsa pe Annette să divorţeze de el urma să te cucerească din nou?

Loren dădu din cap.

— Pare incredibil, dar cred că aşa-şi închipuia, într-adevăr. Dar am avut senzaţia că, după ce l-a părăsit, şi-a dat seama că de fapt nu voia s-o piardă.

— Adică şi de ea e „îndrăgostit”? întrebă Robin, cu un râs acru.

— Aş vrea să fie aşa. Mă tem că a înţeles doar cât de incomod ar fi divorţul.

— Oare a vorbit serios când a spus că-i va cere să nu divorţeze?

Neajutorată, Loren clătină din cap.

— Nu ştiu. *Dacă* o face să înţeleagă ce-ar însemna tot scandalul pentru spital, şi cât poţi avea tu de suferit, poate c-o să-l asculte.

Dar nu-şi făcea prea mari speranţe, şi nici Robin.

* * *

În următoarele câteva zile, Loren avu senzaţia că, în pofida a tot ce o aştepta, jumătate din povara nefericirii care-i apăsa sufletul se risipise.

Despărţirea de Robin îi dăduse senzaţia că era sfâşiată în două, iar acum cele două părţi se uniseră din nou.

Ca răspuns la scrisoare, primise un mesaj foarte scurt de la Hilda Selwyn. Nu-i spunea decât atât:

Dragă Loren.

Stai liniştită până-mi găsesc timp să-ţi scriu mai mult. Spune-i lui

Robin c-am să-i scriu şi lui Frances. Era tipic pentru ea, să muncească până ajungea la un pas de moarte.

Nu-ţi face prea multe griji.

Cu drag.

Hilda Selwyn

Loren îi arătase scrisoarea lui Robin, spunându-i cam ezitant şi despre propria ei scrisoare către Hilda. Robin îi răspunsese că se bucura că se gândise să-i scrie, dar era clar că nu-şi făcea niciun fel de iluzii în privinţa vreunui ajutor de la ea.

Şi apoi, cu forţa unei bombe azvârlite pe neaşteptate, Kate o anunţă, într-o după-amiază la ieşirea din schimb:

— Supraveghetoarea te cheamă în camera ei, diseară după cină. A spus să-l întrebi pe doctorul Carruthers când se duce la ea, şi să vii şi tu cu el. Te simţi onorată? Scumpo, ai holbat nişte ochi, cât ceasornicele! E un şoc prea puternic pentru tine?

— N-nu… doar… neaşteptat…

Cu preţul unui mare efort, Loren reuşi să se reculeagă.

— Spune-i, te rog, că-i mulţumesc, şi că am să vin.

Când intră în camera lui Frances, însoţită de Robin, bolnava stătea rezemată într-un fotoliu.

Aplecându-se s-o sărute, Robin înălţă din sprâncene.

— Încă nu te-ai întors în pat?

— Nu. Abia mi-am terminat cina. Ei, Loren… îi zâmbi ea vag vizitatoarei, fără a încerca să-i întindă mâna.

— Îţi mulţumesc că m-ai invitat, răspunse Loren.

— Trebuia să te văd. Ia loc.

Arătă cu capul spre celălalt fotoliu.

— Iar tu, Robin, nu-mi mai tot inspecta tava. I-am spus surorii să n-o ducă până nu sun eu după ea.

Robin întoarse capul, încruntat.

— Dacă te încăpăţânezi să nu mănânci, va trebui să luăm măsuri mai drastice.

— Pacienţii nu mănâncă niciodată ceea ce-ar trebui – cel puţin, pacienţii privaţi, răspunse Frances, cu un zâmbet.

Urmă o scurtă tăcere. Robin era adâncit în gânduri. Lui Loren i se părea interminabilă, aşteptând ca Frances s-o risipească.

Apoi, supraveghetoarea ridică în sfârşit ochii spre ea şi-i spuse:

— Mă bucur că n-ai plecat. Aveam să-ţi spun ceva.

După o pauză abia perceptibilă, adăugă:

— Dar, mai întâi… ai mai auzit ceva despre Annette Derringham?

— Nimic, răspunse Robin în locul ei.

— N-a mers mai departe?

— Nu ştim, draga mea, ce-a făcut şi ce n-a făcut.

— Şi… soţul ei?

Loren răspunse repede:

— Am vorbit eu cu el. În seara când te-ai îmbolnăvit.

— Ştiu.

Declaraţia lui Frances tu atât de neaşteptată, încât Loren şi Robin se uitară unul la altul, apoi o priviră din nou.

— Asta mă preocupa şi pe mine, continuă ea. N-am spus nimic, Robin… în timp ce am fost atât de bolnavă.

— Într-adevăr. Eşti sigură…

— Ştiu că nu mi s-a părut. Înţelegi, întâmplarea a făcut ca în seara aceea să mă duc şi el la Villa des Magnolias.

Dintr-odată, Loren revăzu în ochiul minţii luminile de poziţie ale maşinii care dispărea la cotitură, pe drumul din faţa vilei soţilor Derringham.

— Ai ajuns… în timp ce eram eu acolo?

— Da. Voiam să vorbesc cu Annette. Nici nu prea ştiu ce aveam de gând să-i spun. Toată seara mă simţisem destul de rău…

— Voiai să discuţi raţional cu ea, ca să-i explici cât rău putea să ne facă? întrebă Robin. Asta era?

Frances dădu din cap.

— Parţial. În primul rând, voiam să-i explic că totul se întâmplase din vina mea.

O privi pe Loren drept în ochi.

— În dimineaţa aceea, am intrat în dormitorul tău şi, când am plecat, am văzut scrisoarea pe jos – te rog, ascultă şi nu mă întrerupe.

Vocea îi deveni mai puternică.

— Am ridicat-o ca s-o pun pe masă şi, când am văzut semnătura… nu mi-e uşor să recunosc…

Cu obraji înroşindu-i-se uşor, mărturisi:

— Am citit-o. Şi am făcut exact aceeaşi greşeală ca Annette. Era nedatată, şi am crezut că fusese scrisă recent. Nici nu prea ştiu dacă voiam să i-o arăt lui Robin, sau să-ţi cer ţie socoteală. Important este că

am luat-o cu mine jos…

Continuă cu voce tot mai sigură, explicându-le ce se întâmplase, apoi încheie:

— A doua zi, după scena făcută de Annette, am început să-mi dau seama în ce pericol ne aflam cu toţii. Dar, sinceră să fiu, credeam că totul se va soluţiona mai bine dacă desfăceai logodna cu Robin, Loren. Ştii bine – chiar dacă el nu ştia – că nu voiam să se însoare, nici cu tine, nici cu altcineva.

Văzând privirea şocată a lui Robin, spuse:

— Omul cât trăieşte învaţă, dragul meu. Întotdeauna am considerat că, dacă te căsătoreai, praful s-ar fi ales de munca ta. Şi mai credeam că Loren nu spunea adevărul în privinţa relaţiei ei cu Henry Durand. Întrucât am bănuit-o pe nedrept, nu mă pot aştepta să creadă că nimic nu m-ar fi putut determina să-i arăt scrisoarea aceea Annettei – necum să i-o trimit.

— Sunt sigură, spuse Loren.

— Îţi mulţumesc.

Pentru prima şi singura oară, Frances părea aproape umilă.

— N-are niciun rost să mai lungim vorba, reluă ea cu francheţe. Acum ştiu că m-am înşelat, şi că acea scrisoare data din perioada când fuseseşi logodită cu Henry Durand.

— Ştii… asta? murmură Loren.

— Da. Când am ajuns la vilă, n-am văzut pe nimeni şi, în timp ce mergeam spre uşă, am auzit voci şi am recunoscut-o imediat pe a ta. M-am oprit involuntar şi te-am auzit foarte clar când ai spus: „Ştii bine că nu mi-ai mai scris nici măcar o dată, de când m-ai anunţat că urma să te însori”, iar Derringham a răspuns: „Ştiu, într-adevăr, dar n-ai văzut-o niciodată pe Annette turbată de furie”. Şi am auzit şi restul… Te las pe tine, Loren, să-i spui lui Robin ce ţi-a zis Derringham despre dorinţa lui de a-şi recăpăta libertatea.

— Robin ştie deja, răspunse Loren. I-am povestit totul despre acea discuţie.

— Mă bucur.

— Şi eu mă bucur că ai auzit. Şi că ştii adevărul despre scrisoare…

Se întrerupse, iar Frances, privind-o în ochi, îi zâmbi.

— Credeai c-am trimis-o intenţionat?

Loren roşi.

— Nu… Nici nu mi-aş fi îngăduit să cred asta, spuse ea cu sinceritate. I-am şi spus-o lui Hugh.

— Eşti mai generoasă decât merit, replică Frances, destul de surprinsă.

Apoi se rezemă de spătar, închizând ochii, iar Robin, care vorbise foarte puţin până atunci, uluit de neaşteptatele dezvăluiri pe care le auzise, spuse pe un ton autoritar:

— Loren, cheamă sora. Frances, e timpul să te culci.

Sora lui deschise ochii.

— În regulă. Spune-i surorii să vină peste zece minute, Loren. Acum vreau să vorbesc cu Robin.

— Mâine.

— Nu, acum!

Robin o privi pe Loren şi, când o văzu dând din cap afirmativ, ridică uşor din umeri.

Apoi, Loren luă mâna lui Frances.

— Noapte bună, îi spuse ea. Şi… îţi mulţumesc din nou.

Fără a mai aştepta răspunsul, ieşi grăbită din încăpere.

* * *

Tocmai ajunsese în camera ei, când auzi o bătaie în uşă şi văzu apărând capul lui Kate.

— A, aici erai! spuse ea. Te căuta portarul – ţi-a venit asta…

— O telegramă…?

Loren rupse repede plicul subţire şi citi:

Dacă poţi, să fii aici în 18. Trebuie să te văd personal. Foarte urgent. Selwyn.

Privind lung mesajul, Loren simţi că inima începea să-i bată mai repede. Ce putea să însemne? ce fel de veste avea Hilda, care nu putea să mai aştepte, sau să fie scrisă într-o telegramă?

— Sper că nu e nimic rău, spuse Kate.

— Nu, n-aş crede…

Loren împături hârtia şi o puse în buzunarul şorţului.

— Trebuie să vorbesc cu sora Connor. Şi, Kate, te rog, întreab-o pe supraveghetoare dacă-mi poate acorda zece minute, mâine dimineaţă după micul dejun.

— Dar… începu Kate, privind-o cu ochi mari.

— Trebuie s-o văd, spuse scurt Loren. Spune-i c-am zis că e ceva foarte urgent.

* * *

Loren ajunse la Londra abia după miezul nopţii, prea târziu pentru a mai lua legătura cu Hilda, aşa că o sună a doua zi dimineaţa. Spre surprinderea ei, îi răspunse o voce străină, care spuse:

— Cu sora Selwyn? Mă tem că trebuie să sunaţi la aripa privată, dacă vreţi să vorbiţi cu ea.

— E bolnavă? întrebă Loren, cu teamă.

— Nu, i se răspunse, dar acum e sora şefă a aripii private.

I se făcu legătura şi, după câtva timp, auzi vocea caldă a uneia dintre cele mai umane femei pe care le cunoscuse în întreaga ei carieră.

— Loren! Draga mea, ai venit!

— Da, azi-noapte am ajuns. Prea târziu ca să vă mai caut.

— Ascultă, în dimineaţa asta e mare nebunie aici. Poţi veni încoace la trei după-amiază?

— Da. Dar nu puteţi să-mi spuneţi, în două vorbe, despre ce e vorba?

Urmă o pauză abia perceptibilă, apoi Hilda Selwyn îi răspunse:

— Annette e aici. Are pneumonie, după o gripă. Am să-ţi spun mai multe când te văd. Acum trebuie să fug. Mă aşteaptă un V.I.P. din Harley Street – trebuie să mă ocup de el înainte să-l bage în operaţie.

Loren avea să se întrebe adesea cum rezistase de-a lungul acelor câteva ore. Cât de grav bolnavă era Annette? Cum de se internase la St. Ben's? Cine aranjase s-o trimită acolo?

Nu-i rămânea decât să aştepte până o vedea pe Hilda.

* * *

— O, soră – nu v-aţi schimbat deloc! exclamă ea bucuroasă, când în sfârşit îşi simţi mâna în strânsoarea caldă a Hildei Selwyn.

Femeia râse.

— Sunt mai bătrână cu câteva luni, şi cu nouăzeci de ani mai înţeleaptă – de când mă ocup de pacienţii privaţi. Ţi-aş fi scris mai curând, dar am urmărit desfăşurarea unei mici dramolete şi n-am vrut să prezic finalul înainte de a-l vedea cu ochii mei.

— Annette…? întrebă Loren. E foarte grav bolnavă?

— Nu. Pleacă mâine. De-asta te-am chemat atât de urgent. Ia loc, şi-am să-ţi povestesc totul. Oricum, trebuie să spun că mi-a dat şi soarta o mână de ajutor – tatăl lui Hugh a murit săptămâna trecută.

— O, exclamă Loren, cred că Hugh ţinea la el mai mult decât la

oricine.

— Şi Annette şi-a dat seama de-acelaşi lucru. Mi se pare ciudat, dar încă mai e nebună după soţul ei – ideea că voia să scape de ea, şi convingerea că tu erai cauza, o scoteau din minţi. A consimţit, totuşi, să-l vadă după moartea bătrânului, şi l-a ascultat. De-atunci, îmi tot spune: „Numai de mi-aş fi dat seama că a spus totul la nervi – şi că-şi închipuia că şi eu voiam să scap de el. Numai de-aş fi putut crede că scrisoarea aia era veche de ani de zile…" Tot ce-am putut să fac a fost să-i explic ce nenorocire i-ar cauza lui Robin, care e complet nevinovat, şi căruia îi datorează atât de mult, şi să încerc să-i smulg promisiunea ca, dacă vrea totuşi să divorţeze, s-o facă discret, în America.

Lui Loren i se opri respiraţia.

— Şi n-a vrut să promită?

— Contez pe tine s-o convingi, draga mea. De-asta te-am chemat – fiindcă pleacă din Anglia mâine seară, cu „Queen Mary". Nu ştie, desigur, că ai venit…

— Dacă pe mine nu vrea să mă asculte, o s-o creadă pe Frances?

Hilda făcu un gest evaziv.

— Pe Frances o detestă, şi încă mai vede peste tot încercări de a o trage pe sfoară. Adevărata problemă e că a suferit acest şoc emoţional înainte de a-şi fi revenit complet după efectele accidentului, iar acum, deşi doreşte cu atâta disperare să creadă din nou în oamenii în care a avut încredere, mândria o împiedică să cedeze prea uşor. Numai dacă ar lăsa-o-ncolo de mândrie şi şi-ar îngădui să recunoască faptul că, indiferent ce i-a făcut Hugh, încă îl mai adoră, i-ar fi mai uşor să uite totul.

Dar Hugh se purtase atât de abominabil – cum i-ar fi putut pretinde Annettei să-l ierte? se întrebă Loren, deznădăjduită.

Sora Selwyn o conduse până la uşa salonului Annettei şi, după ce Loren trecu pragul, o închise încet în urma ei.

— Loren!

Mâinile Annettei se întinseră imediat spre ea, apoi căzură brusc pe lângă trup.

— Tu, aici…? murmură ea uimită.

— Sora Selwyn m-a adus, îi spuse Loren. Annette draga mea, am pentru tine o scrisoare de la supraveghetoare.

— Nu cred că mai am chef de scrisorile domnişoarei Carruthers, replică Annette, cu vocea lipsită de orice expresie.

— Pe cealaltă nu ea a trimis-o, se grăbi Loren s-o asigure.

Şi, deschizând poşeta, scoase plicul pe care i-l dăduse Frances înainte de plecare.

Annette îl privi, înălţând uşor din sprâncene.

— Pare să-i fi tremurat mâna când mi-a scris-o.

— A fost foarte grav bolnavă. I s-a făcut o gastrectomie de urgenţă.

— Aha, înţeleg…

Frances îi scrisese scurt şi la obiect, limitându-se la fapte; nu explica, nici nu se scuza, ci doar expunea cele întâmplate, adăugând şi vizita ei la vilă, în seara aceea fatidică.

După ce citi, Annette rămase cu privirea spre scrisoare, ezitând.

— Of, Loren… crezi că mi-e uşor să mai cred… să mai cred *cu adevărat* în cineva? Nu pot decât să accept lucrurile aşa cum sunt, şi să sper că voi fi mai puţin nefericită decât dacă le-aş fi întors tuturor spatele.

— Annette, draga mea!

Mânată de un impuls, Loren îngenunche lângă scaunul ei, iar în clipa următoare Annette i se prăbuşi în braţe, plângând cu lacrimi fierbinţi.

Într-un târziu, spuse:

— Iartă-mă. Dumnezeu mi-e martor că m-am făcut destul de râs. Încă îl mai iubesc pe Hugh… de-asta, deşi simt că trebuie să plec pentru un timp din Anglia, n-am să-l las aici. Desigur, îi va fi foarte incomod, tocmai acum, când s-a trezit cu atâtea răspunderi pe cap, dar pentru prima dată puţin îmi pasă că o creez dificultăţi.

Lui Loren îi sări inima în piept.

— Vrei să spui că… îl ierţi?

— Tocmai i-o spusesem, când ai intrat tu.

Îi luă mâna, privind-o drept în ochi.

— Oare o să iasă bine? Sora spune că da, dacă mă maturizez… cred că asta e totul, în viaţă – să înveţi să te porţi ca o persoană matură.

Era clar că Annette învăţase perfect această primă lecţie.

— Iar tu ai să te măriţi cu doctorul Robin, adăugă ea. Nu-i aşa că-i minunat?

* * *

După ce avionul ateriză la Nisa, Loren păşi în terminal, cu inima bătându-i dureros. Apoi îl văzu. Un moment, nu se putu mişca, după

care o luă la fugă spre el, aproape îmbrâncind oamenii din faţa ei.

— Robin…!

Credea că-i rostise numele, dar nu ieşise niciun sunet. Totuşi, fericirea din ochii lui fu singurul răspuns de care avea nevoie.

În clipa următoare, scăpând valiza din mână, fu în braţele lui.

— Iubita mea… Nici nu ştii cât te-am aşteptat…

Lumea întreagă păru să se şteargă din jurul lor, în timp ce se priveau în ochi, ştiind că nu mai aveau nevoie de cuvinte. Ştiind că erau împreună, şi că indiferent încotro îi purta drumul spre viitor, aveau să parcurgă fiecare piatră de hotar la fel – împreună.

— *Sfârşit*